

OPERACE IRÁK

PRAHA 2007

Přeložil:
JAN LUSK

Leo Kessler: Operace Irák

Vydání první.

Copyright © 2004 by Leo Kessler

Published by arrangement with Severn House Publishers Ltd.

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s. Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2007 jako svou 1277. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu Operation Iraq vydaného nakladatelstvím
Severn House Publishers Ltd., Surrey v roce 2004.

Český překlad © 2007 Jan Lusk.

Přebal a vazba © 2007 Ricardo a Baronet.

Ilustrace na přebalu © 2007 Martin Vančát.

Odpovědný redaktor Josef Fraiss.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Tisk a vazba: **FINIDR**, s.r.o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-053-2

BARONET

Praha 2007

Leo Kessler

OPERACE IRÁK

Z historie pluku SS Wotan

AUTOROVA POZNÁMKA

Říkali si Ocelový pakt. Ten zahrnoval Německo, Japonsko a Itálii, které v roce 1941 vymyslely smělý plán, jak ovládnout svět. Nastoupí od východu a od západu a zničí britské impérium a potom Spojené státy. Sovětské Rusko jim nakonec připadne také a bude jim patřit svět — především Adolfu Hitlerovi, vládci národně socialistického Německa.

Na jaře 1941, když vypuklo náhlé povstání v Iráku, stále ovládaného Brity, kteří po 1. světové válce převzali mandát v této odlehlé zemi, vůdci Ocelového paktu rozhodli, že Irák bude místem, kde si Japonsko a Německo podají ruce a zahájí svůj pochod k ovládnutí světa.

A proto hrstka Britů bojovala rozhodující bitvu proti fanaticky protibritským Iráčanům, kteří měli mnohonásobnou přesilu, plus proti elitě německé armády, údernému pluku SS Wotan. Britové zvítězili a impérium bylo zachráněno — na chvíli. Dnes už nejsou impéria — „všechno to červené na mapě“ -, která by se měla bránit. Britští vojáci však stále bojují a umírají v té prokleté zemi Iráku. Tehdy stejně jako dnes bitva byla - a je - lstí proti lsti, zákeřností na zákeřnost, falší, krutostí a potoky krve.

Není to milý příběh. Ale tehdy, v oněch temných dnech, kdy Británie bojovala o holé přežití, nebylo milých příběhů. Dnes to není jiné...

Leo Kessler

PŘEDMLUVA

PLÁN ORIENT

„ *Still gestanden!* ”

Nablýskané těžké boty obrů v černých uniformách udeřily unisono do betonu a mladý velitel s nadutou tváří typickou pro *Černou legii* pozvedl třpytivou šavli k pozdravu.

Malý důstojník, proti mužům v černém jako trpaslík, se měkce usmál. Věděl, že pro tyto Němce nemůže být — se svou žlutou tváří, drobným vzrůstem a samurajským mečem — nikterak impozantní postavou. Vlastně až do minulého roku nebo tak nějak, dokud císařské Japonsko nezačalo pochodovat na západ a podmaňovat si vše co mu stálo v cestě, titíž nacističtí vojáci, kteří mu nyní salutovali, by na něj pohlíželi jako na další „žlutou opici“, příslušníka podřadné neárijské rasy. Teď bylo všechno jiné a důstojník a zbytek jeho krajanů byli považováni za „čestné árijce“, rovnocenné partnery v Ocelovém paktu s Německem a Itálií.

Šikmé oči drobného japonského generála však neodhalovaly nic z jeho skutečných pocitů, když přehlížel čestnou jednotku. S rukou na zahnutém meči, čepicí posazenou rovně na vyholené kulaté hlavě, hleděl vzhůru do netečných tváří pluku Hitlerovy osobní stráže, jako by každým okamžikem mohl napadnout jejich vzhled.

To však mrňavý Japončík neudělal. Baron Ošima, nový velvyslanec v Berlíně, byl po většinu svého života vojákem. Stejně tak však byl nyní diplomatem, školným ve zvláštních způsobech Evropanů, především

Němců, jejichž jazyk dobře ovládal. Chtěl na Němce udělat dojem, získat jejich podporu, dokonce přátelství jejich vůdce Adolfa Hitlera, poněvadž podpora byla pro císařovy plány na světovládu životně důležitá. Proto nekritizoval. Místo toho počkal, až mladý velitel dokončí přehlídku, a zvedl svůj meč k pozdravu, aby mohl prohlásit svou nejlepší němčinou: „*Gut gemacht, Sturmbannfuhrer! Frei Bierfür Ihre Soldaten... Danke.*”

Pivo zdarma zapůsobilo. Důstojník se opravdu zarděl a Adolf Hitler, čekající nad nimi na schodech svého horského útočiště, se usmál. Byl pyšný na svou Černou legii, elitu elity.

Stále s úsměvem uchopil nacistický vůdce oběma rukama ruku malého Japonce v bílé rukavici a srdečně ji stiskl.

„*Mein lieber Herr Baron,*” švitořil, „*willkommen in meinem Hause.*”

Ošimovi, znejistělému tak nejaponskou vřelostí, se podařilo vyprostit svou ruku z Hitlerova sevření a zasalutovat, jak by měl učinit voják.

„Je mi ctí, *mein Fiihrer,*” pronesl svou nejlepší němčinou, když se od vrcholku Watzmannu, druhé nejvyšší hory Německa, začaly snášet první zbloudilé vločky nového sněhu.

Hitler se znovu sladce usmál.

„Ale, můj drahý barone, pojďme dovnitř, pryč z tohoto sněhu! Musím se starat o své hosty, zvláště o ty, kteří pro mne a pro můj lid tolik znamenají.”

Ošima se ostře nadechl nosem, což byl tradiční japonský způsob vyjádření respektu, a samotným Hitlerem se nechal odvést do bavorské horské chaty německého vůdce.

Hitlerův vojenský štáb byl už vyrovnán k představení Ošimovi a generálové slyšeli, jak Hitler ohlásil: „Návrh našeho drahého přítele na německo-japonskou spolupráci s cílem přivodit pád britského impéria.”

Pokud snad toto náhlé prohlášení nebylo dostatečně překvapující, Ošimovo odhalení japonských plánů o pět minut později v mapové místnosti vily rozhodně bylo. Zatímco sněhové vločky se vzrůstající zuřivostí narážely do okna, jako by se nějaký bůh nahoře pokoušel zničit válkou zmítaný svět pod sebou, Ošima detailně vysvětlil japonský návrh, vypracovaný japonským vojenským diktátorem Tódžem spolu s nikým menším než císařem osobně.

Ošima rádoby dramaticky poklepal svou žlutou rukou na velkou mapu světa a s roztaženými prsty, jako by chtěl uchopit celou zeměkouli, zavrčel: „Naše.“

Hitler se zamračil a pohlédl na tlumočníka, který patrně pochyboval, že toto slovo slyšel správně. Vedle něj stojící náčelník štábu polní maršál Keitel, s tváří působící dojmem dřevorytu, pohlédl na malého Japončika a nevrle zamručel: „*Herr Baron*, jak to myslíte - naše?“

Blondi, Hitlerova alsaská fena, stáhla ocas mezi nohy a odplazila se do kouta, jako by vycítila vyvstálé potíže.

Ošimova tvář zůstala bez výrazu a z jeho tmavých očí nebylo možné nic vyčíst, jako by nezaznamenal reakci na svůj troufalý výrok.

„*Mein Führer*, pánové,“ řekl opatrně, když poznal, že tyhle arogantní Němce musí přesvědčit, aby ho brali vážně. „Pokud budeme spolupracovat jako dosud, Německo, Itálie a samozřejmě Japonsko jsou v pozici ovládnout svět. Během měsíců, jak předpokládáme v Tokiu, můžeme porazit všechny naše nepřátele na západě i na východě.“

Vrhl rychlý pohled na Hitlera, protože od svých špiónů v Berlíně už věděl, že Německo do šesti týdnů zaútočí na Rusko, jakmile wehrmacht dokončí kampaň na Balkánu.

Hitlerova zmatená nelibost z předchozích chvil se nyní změnila v potěšení. Ošimovi bylo jasné, že Hitle-

rovi vykládá něco, co se mu líbí, přestože shromáždění důstojníci štábu stále dávali najevo své opovržení, s jakým shlíželi na podřadného žlutého trpaslíka, který naprosto nechápal strategické koncepty.

„S našimi německými - a italskými - druhy postupujícími od západu ze střední Evropy a slavnou japonskou císařskou armádou...“ znovu se tak zvláště nadechl na znamení respektu, „...od východu, spolu můžeme ovinout ocelový pás od Indie, tady,“ ještě jednou poklepal na mapu, „k Balkánu, zde, který je již v německých rukou. Tím bude odříznuto Rusko. A Britové v severní Africe přijdou o své zázemí a lidské zdroje v Indii. A také o ropu. Krátce řečeno zvadnou jako hrozny na vinici bez vody. A pokud jde o jedinou mocnost, která má nějaký význam, Spojené státy americké,“ obličej barona Ošimy konečně projevil nějaké emoce; bylo to pohrdání při zmínce o nenáviděných Američanech; „my Japonci s tím dekadentním národem učiníme velmi krátký proces.“

Ošima znovu stočil pohled k Hitlerovi a pokračoval. „Plán Orient, jak ho my Japonci nazýváme, *mein Führer*, bezpochyby zajistí, že než skončí rok 1941, svět bude náš.“

Položil svou pravou ruku na samurajský meč, jako by byl připraven jím ztrestat každého, kdo by se s ním snad pokusil v této chvíli nesouhlasit.

To však nikdo nezkusil, ani náčelník štábu Keitel s dřevěnou tváří. Možná ho umlčela čirá prostota malého japonského ambasadora. Místnost na chvíli zaplavilo hloubavé ticho, přehlušované pouze bušením sněhu do oken. Všichni účastníci konference, která měla změnit budoucnost celého světa, jako by se zahallili závojem vlastních myšlenek. Protože ani Hitler ve svých nejdivočejších chvílích nikdy nenavrhl něco tak radikálního a dalekosáhlého jako tento malý Japonec se svým Plánem Orient.

Těžké ticho nakonec přerušil Keitel. „Ale vzdálenost mezi čelními jednotkami japonské armády, *Herr Baron*, a našimi vojsky na Balkáně, musí být alespoň osm tisíc kilometrů. Obrovská dálka. I Alexandr Veliký, pokud si správně pamatuji dávnou historii, byl nakonec zničen, když se pokusil pokrýt tutéž vzdálenost, a zkoušel to celé roky.“

Ošima byl na tuto otázku připraven. „Váš Alexandr Veliký neměl letadla, že?“ řekl jednoduše.

Keitel zrudl. „Války se nevyhrávají letadly,“ odsekl. „Ani v roce 1941.“

Hitler se rychle vložil do hovoru.

„Pánové, nezabíhejme hned do podružností! Brilliantní grandiózní myšlenky vždycky zničí podružnosti. Dobře to vím.“

Vrhl přísný pohled na vysokého, arogantního polního maršála, jako by ho vinil že je jedním z těch, kteří vždycky pouštějí studenou sprchu na jeho vlastní „brilantní grandiózní myšlenky“.

„Můj drahý barone,“ pokračoval, „vítám takový rozsáhlý plán. Víím, jak mohutný koordinovaný nápor, jaký jste navrhl, nepochybně rychle zlomí odpor našich nepřátel. Ale je tady pár maličkostí, které se okamžitě derou na mysl.“

Nechal svá slova odeznít a pak dodal: „Ohromná vzdálenost mezi našimi vojsky, kterou zmínil polní maršál Keitel, je samozřejmě jednou z nich. Další je, jak budeme poskytovat podporu silám, které vyšleme přemostit tuto vzdálenost. Jejich velikost bude omezená a naše zásobovací linie napjaté do krajnosti. Jak dlouho dokážeme udržet tlak proti moci britského impéria, našeho hlavního protivníka v oblasti, kterou jste zmínil, za takovýchto okolností?“

Příslušníci německého štábu souhlasně pokývali hlavami a s očekáváním se otočili k malému žlutému mužíkovi v centru diskuse, jako by čekali, že padne na šikmookou tvář, neschopný přijít s odpovědí.

Ošima je překvapil. Odpověď měl připravenou, protože už dávno čekal, že mu tuto zdrcující otázku položí. Vlastně ji očekával již od posledního rozhovoru s císařem, který ho ve své božské a nekonečné moudrosti varoval, že se z něj „ti arogantní cizí ďáblové s kulatýma očima“ pokusí udělat hlupáka.

„Pánové,“ odpověděl vcelku klidně, „u nás v Japonsku máme dávnou zkušenost, že cizí národy mohou vykonat naši práci, politicky i vojensky, už od doby, kdy jsme se ve dvacátých letech poprvé angažovali v Číně. Všude na Dálném východě jsou národy a lidé, kteří se chtějí osvobodit od jha zahraničního imperialismu - francouzského, holandského, anglického - za každou cenu. V posledních asi deseti letech jsme je podporovali, tím jsme si získali jejich respekt a oni se stali největšími podporovateli imperiálního osudu Japonska.“

Opět se sebevědomě nadechl a nyní se i mírně vypjal. „Brzy, pánové, se japonská sféra společné prosperity rozšíří po Asii od Koreje do Singapuru.“

Hitler byl ohromený, ačkoli se současně cítil poněkud nesvůj. Nebyl připraven zničit evropské mocnosti na Dálném východě, aby je nahradil japonskou sférou společné prosperity. Ale své názory si nechal pro sebe a pozorně naslouchal, co baron ještě řekne.

„Nyní, přestože se situace na Středním východě poněkud liší od situace v naší oblasti,“ pokračoval Ošima, „tu jsou jisté podobnosti. Opět se potýkáme se dvěma hlavními koloniálními mocnostmi, Británií a Francií, jejichž území byla silou zabraná místním lidem během minulého a počátkem tohoto století.“

Hitler si významně odkašlal. Znamenalo to, že nechce poslouchat lekci z dějepisu Středního východu. Zajímala ho fakta související s dnešní situací.

Ošima pochopil. „Stručně řečeno: na Středním východě a zvláště v oblasti, s níž počítáme pro spojenou vojenskou operaci vedoucí k propojení našich sil, žije

několik národů, které nedočkavě připojí své tlupy k silám Ocelového paktu, pokud je dokážeme ujistit, že získají národní svrchovanost." Zašklebil se, a nebyl to příjemný pohled. „Kterou jim, samozřejmě, nakonec nedáme. Persie, Sýrie, Irák a tak dále, a tak dále. Dostaňte tyto země na naši stranu a nebudeme se muset příliš bát o zásoby ani o naše jednotky. Udělají, jak se říká, špinavou práci za nás."

To se Hitlerovi líbilo. Otevřel ústa, aby poblahopřál malému žlutému muži k záludnosti hodné Němce. Ale než tak stačil učinit, baron Ošima rozpažil obě ruce po tradičním japonském způsobu a zvolal: „Pokud nic jiného, pánové, přispějeme ke zničení krutého, pyšného britského impéria! *Banzai... Banzai... Banzai!*"

Sněhové vločky venku cloumaly oknem se vzrůstající zuřivostí, jako by sama příroda tleskala tomu živelnému zápalu pravěkého výkřiku. Hitlera až zamrazilo.

ČÁST PRVNÍ

REVOLTA V POUŠTI

KAPITOLA 1

Slunce bodalo cockneyského desátníka do očí jako hrot ostrého nože. Před ním se světle modře mihotala poušť porostlá nízkými křovisky. Desátník a letecký seržant seděli ve věži předválečného obrněného vozu a jejich košile v silném horku zčernaly vlhkostí. Mouchy byly všude. Automaticky je zaháněli, ale po těch letech v Iráku věděli, že se vrátí. Vždycky se vrátily. A malý desátník už ze zvyku úpěl: „Vraťte to pitomý místo přičmoudlejm!”

Ale teď se spolu s plešatícím seržantem RAF zajímali hlavně o zástup vojáků prodírajících se pískem a křovím směrem k nim, než aby vnímali hmyz. Seržant dokonce skoro zapomněl na mespot*, který obdržel od své ženy v Británii, v níž mu sdělila, jak to dělávají ženy vojáků irácké posádky, že si našla někoho jiného. Zaostřil dalekohled a snažil se rozeznat detaily těch snědých vojáků, postupujících k obrněnému vozu.

„Nejsou to Iráčani,” řekl po chvíli a z cihlově červené tváře mu kapal pot.

„Ale nějaký domorodci to jsou,” namítl desátník. „Jenom oni a ubohý chudáci jako my by byli venku v poušti v takovémhle počasí.”

Seržant něco zavrčel a zaměřil dalekohled přesněji. Voják v čele byl nyní v zorném poli jasnější. Na hlavě

Mespot, Mezopotámie, starý název Iráku. Zde označení pro dopis, sdělující dlouho sloužícím vojákům a letcům, že je jejich žena opustila.

měl turban, jaký nosili někteří iráčtí branci, a v ruce držel předválečnou pušku Lee Enfield, ale v jeho výstroji bylo cosi, co ho odlišovalo od nedbalých, špatně vycvičených iráckých branců v britských službách. Byla to jeho torna. Pečlivě složená a dobře vyvážená, její přezky se v drsných paprscích poledního slunce leskly.

Seržant pomalu sklonil dalekohled a vypadal zmateně. „Desátníku," začal váhavě, „ta banda vypadá jako indická armáda."

„Indická armáda?" opakoval desátník. „Ale v Iráku není žádná indická armáda, jenom my chudáci z RAF a pár lampasáků na velitelství. Kromě toho, co ty chlapi dělají tady uprostřed ničeho?" Mávnutím do bronzová opálené ruky ukázal na jednotvárnou vyprahlou poušť. „Tady se nic neděje. Dumám odkud jdou a zatračeně kam, to se tě ptám."

Poprvé toho dne, kdy odjeli z velké základny RAF v Habbánji západně od Bagdádu, tlustý letecký seržant zapomněl na svou nevěrnou ženu doma a na představy jejího nahého těla pod rukama jiného chlapa, jak ji ojíždí jako zatracený buldozer.

„Máš pravdu," řekl po chvíli. „Děje se tu něco divného."

„To bych řek, seržo," souhlasil cockney. „Mrkni na ten kulomet, co nese ta černá huba v druhý řadě. Pokud mě nešálí můj zlatý voči, ten zmetek nese skopčáckej mašinkvér. Rozhodně to nejni bren." Otočil se ke zmatenému seržantovi. „A teď mi pověz, co dělá tlupa sepoyů* uprostřed ničeho se skopčáckým kulometem, he?"

Ale seržant RAF neměl na tuto ohromující otázku připravenou žádnou odpověď. Místo toho náhle přiškrčeným hlasem řekl: „Myslím, desátníku, že bysme

* Domorodí Indové ve vojenské službě pro evropskou mocnost, obvykle Británii.

měli zalézt zpátky dovnitř. Nelíbí se mi to, ani trochu se mi to nelíbí."

„Taky z toho zrovna neskáču radostí," souhlasil desátník. „Máš pravdu, seržo. Zahrabat se, než nás zahlídnou."

„Taky bysme se radši měli ohlásit rádiem na základnu, když už jsme u toho. Je lepší udělat to pořádně."

„Pravdu díš. Zacpat jim uši sračkama, co?" Desátníkovo opálenou tvář zbrázdily vrásky smíchu. „Ty bys moh udělat tu těžkou rachotu, seržo, a nahodit pruty."

Seržant přikývl. Zatímco si desátník nasadil sluchátka primitivní vysílačky obrněného automobilu, přehoupl se přes bočnici vozidla, o němž se na základně říkalo, že sloužilo ještě ve „Staré válce" Lawrencevi z Arábie. Současně si rozepnul pouzdro revolveru — pro jistotu.

Řada pochodujících mužů byla už jen pár set metrů vzdálená. Nicméně bylo zřejmé, že obrněné vozidlo zatím nezahlédl. Slunce jim svítilo do očí a bojové vozidlo bylo maskované, aby splynulo se žlutou krajinou okolo. Seržant si plivl do dlaní a uchopil startovací kliku vozu. Uvnitř ve věži seděl desátník u rádia a začínal běžnou služební bezdrátovou litanií: „*Charlie, Able, Baker... Charlie, Able, Baker... Slyšíte mě? Opakuji... Charlie, Able, Baker, slyšíte mě? Přepínám...* "

Seržant napjal svaly a silně zatáhl za kliku. Ozvalo se duté zavrčení. Zaklel. Letité vozidlo jako obvykle nechtělo startovat. Bylo opotřebované jako všechno vybavení RAF v Iráku. Vláda v Londýně pacifikovala rebelující domorodce přes čtvrt století levně, vysloužilými letadly a obrněnými vozy držela kmeny pod kontrolou, bombardovala je a občas proti nim použila plyn, aby se zklidnili, pokud dělali příliš problémů. Bylo to tak levnější než používat regulérně vycvičenou britskou pěchotu.

Seržant s tlustým obličejem koupajícím se v potu, jako by byl potřený vazelinou, to zkusil znovu. Vrčení

se změnilo ve vytí. Jeho uším to znělo, jako by to mělo být slyšet až zpátky v Bagdádu. Postupující zástup mužů, kteří se jevíli jako vojáci indické armády, to podle všeho pořád nezaslechl. Rovnoměrně klopýtali dál a oči upírali na cestu před sebou.

Poddůstojník odhodil opatrnost. Ze všech sil zabral a zatočil startovací klikou. Bylo to skoro, jako by natahoval pružinu hračky, s níž si hrál jako dítě. Desátník ve věži se stále pokoušel zburcovat velkou základnu v Habbániji.

Muselo se to stát. Indický voják v čele - pokud to tedy byl indický voják — se otočil směrem k prastarému obrněnému vozu. Chvilí se zdálo, jako by nedokázal věřit tomu, co vidí. Pak vykřikl, sundal z ramene enfieldku a jediným rychlým pohybem klesl na koleno. O vteřinu později zbytek jeho skupiny učinil totéž a potíci se seržant náhle poznal, že přicházejí potíže.

Ze všech sil zoufale otočil klikou a krůpěje potu mu visely z čela jako matné perly. Vrčení tentokrát následovalo drsné sípání. Výfuk vyplivl několik obláček kouře. Vzduch nad pouští byl náhle plný vtíravého zápachu benzínu. Desátník uvnitř věže vzdal pokusy o kontakt se základnou, protože spatřil bezprostřední nebezpečí. Místo toho popadl dvojitou rukojeť jediné zbraně ve vozidle, předválečného kulometu vickers. Otevřel střílnu a pohlédl přes mířidla.

Dvě stě metrů odtud se cizinci připravovali ke střelbě, a jak poznal z jejich střeleckých poloh, byli to zkušení vojáci. Ale pokud to byli vojáci Britské indické armády, proč by útočili na obrněné vozidlo RAF? Když zazněla první salva, položil si desátník otázku, jejíž odpovědi se ovšem nedočká. Od tenkého pancíře vozu se odrazily první kulky a seržant klesl na kolena. Ze zad mu jasně červeným obloukem prýštila krev a němě otevřel ústa jako nějaká ryba vyvržená na břeh.

„Zmiz od-tud,“ vykuckal ze sebe. Pak padl do pís-ku, mrtev dřív, než se jeho tvář dotkla země.

Malý cockney chvíli váhal. Může seržanta takhle opustit? Nezdálo se mu to správné. Byli spolu v Iráku už od roku 1939 a tenhle poddůstojník nebyl zase tak špatný, jak někteří letečtí seržanti bývají.

Střela rozervalo rádio a rej modrých jisker a červených plamínek učinily rozhodnutí za něj. Indové byli na nohou a postupovali v rojnici, zkušeně pálili od boku v přesvědčení, že se od nehybného obrněného vozu nemají čeho obávat.

„Seru na to, nechat se sejmut!“ zaklel desátník. Pustil rukojeti kulometu a sklouzl na sedadlo řidiče, zařadil rychlost a modlil se, aby neudusil svéhlavý motor staříčkého vozidla.

S chraplavým zavrčením vyjel obrněný vůz ze svého úkrytu. Indové vycítili, že se pokouší o únik, dali se do klusu a přitom vztekale řičeli. Silně se potíci desátník - uvědomoval si, že pokud by ho dostihli, potkal by ho stejný osud jako seržanta - zamířil s vozem k písečnému svahu. Náhle sebou trhl. Ozval se zvuk těžkých okovaných bot šplhajících vzadu po krytu motoru. Jeden z Indů se k němu dostal z boku a dral se do vozidla. Ucítil studený prst strachu sjíždějící po páteři.

Silněji přišlápl plyn. Ale vozidlo nereagovalo. Stará auta byla v měkkém písku líná. „Do ohavný prdele!“ zaklel. „Koukej se pohnout!“

Zaťal zuby a silou vůle postrkoval vůz kupředu. Jakmile získá rychlost, zkusí rychle zatočit a setřást toho bastarda ze zádi vozu. Obrněnec však tvrdošíjně odmítal poskytnout mu potřebnou rychlost a zvuk těžkých bot neviděného Indy se blížil.

Jednou rukou pustil volant a hmatal po pouzdru s pistolí. Každého dalšího Indy, který se pokusí vyšplhat nahoru, provrtá jako řešeto. Protože teď se blížili k pomalu jedoucímu autu, jehož pneumatiky se snažily zachytit na jemném písku. Polkl naprázdno. Zapomněl si připnout opasek s pistolí, když se spolu s nyní mrtvým seržantem vydali na hlídku, „Do hajzlu... do

hajzlu... do hajzlu...!" nadával a cítil, jak ho přepadá čirý strach. Byl bezbranný a ať už byli útočníci kým-koli, byl si celkem jistý, že od nich nemůže čekat milost, padne-li jim do rukou - tihle domorodci neměli nikdy slitování se zajatci. A jejich zajatci neumírali rychle. V posledních třech letech v tomhle zatraceném Iráku viděl, co se stalo jeho kamarádům z RAF, kteří padli do rukou místním - vyloupnutí očí a uříznutí ptáka představovalo teprve začátek mučení v rukou těch hajzlů.

Kulka ho zasáhla do ramene jako mohutná rána kriketovou pálkou. Tělem mu proběhla palčivá bolest. Zalpal po dechu. Když se na okamžik zaklonil v sedadle, shora z otevřené věže se na něj triumfálně mračila tmavá hlava s bílými zuby a planoucímá očima. „Teď ty umřít, tomíku, co?“ řekl Ind špatnou angličtinou.

Desátník najednou zapomněl na bolest. V jeho hubeném těle se vzedmula vlna vzteku. Jak si může nějaká černá huba dovolit mluvit s bělochem takhle? Krev mu zaplavil adrenalin. Prudce zatočil volantem a ignoroval zraněné rameno. I v tomto měkkém písku vůz přiměřeně zareagoval. Nepřipravený Ind ztratil rovnováhu. Vyjekl. V příštím okamžiku se zřítíl do věže, kde zůstal ležet a sténal, a z velké rány na čele, způsobené rukojetí vickerse, mu tekla krev.

Desátník mu nedopřál čas na zotavenou. Popadl rezervní startovací kliku a jednou rukou se snažil udržet kontrolu nad vozidlem. Se zvířecím zavrčením jí praštil směrem k Indově obličejí. Muž zvedl ruce, aby se chránil. Příliš pozdě. Rozzlobený zraněný poddůstojník znovu ze všech sil udeřil klikou. Něco prasklo. Domorodcovy přední zuby se roztřístily. Ze zlomeného nosu mu po tváři stékala krev a vylámané zuby se leskly jako naleštěná slonovina. Desátník ho udeřil ještě jednou v téže chvíli, kdy ho zbloudilá kulka zvenku zasáhla do prsou. Na chvíli nedokázal pochopit, co se mu to stalo.

Pak, když se mu před očima rozsvítily červené a stříbrné hvězdičky a každou chvíli ho hrozila zahalit temná mlha, slepě projel skrz řadu útočníků, rozmetal je doprava i doleva, dokud je nenechal daleko za sebou. Už nedokázal zůstat při vědomí. Hlava mu padla na volant, ale jeho pravá noha zůstala pevně přitisknutá k plynovému pedálu. A tak mrtvý Ind a umírající desátník Královských leteckých sil zmizeli v poušti a odnášeli s sebou první příznak toho, že pád třisetletého britského impéria začal v téhle Bohem zapomenuté díře.

KAPITOLA 2

„Říkám, Jumbo," šeptal mladý letecký důstojník, jehož malý knírek zatvrzele odmítal vyrůst do řídkového tvaru RAF číslo jedna, „co se děje?"

Spolu se svým společníkem mhouřil oči proti polednímu slunci, když vyšli ven z chladné temnoty důstojnické jídelny. „Ty s osuškou na hlavě dělají nějaký povyk."

Jeho společník, stejně mladý a nezkušený, řekl: „Čističi huby a k tomu ještě čističi hajzlíků. Co od *nich* můžeš čekat?" Vyplivl to slovo, jako by samo o sobě vysvětlovalo vše.

Mladého důstojníka z roztahané výcvikové základny Habbáníja to neuklidnilo.

„Čističi hajzlíků nepobíhají v tyhle denní době a takovým horku kolem," utrousil, když stále více domorodců, kteří čistili latríny tábora a pálili pekelně smrduté výkaly v obrovských jámách na okraji Habbáníje, zanechali této nepříjemné činnosti a běželi směrem k čemusi, co vypadalo jako obrněné vozidlo RAF, jež se pomalu blížilo doprostřed základny. „Něco se děje, Jumbo!"

Za nimi se mračil *air commodore* Jeeves, prkenný a s poněkud kyselým obličejem, stále kulhající po zranění, které utrpěl během bitvy o Británii v minulém roce. Ten pitomý mladý blázen Gore-Smythe, se svým ještě pitomějším knírkem, měl pravdu. Domorodci se v poledním vedru, v němž někdy bylo možné si na kapotě obrněného vozu, hlídkujícího hluboko v poušti

okolo odlehlé základny, kterou Britové využívali pro kontrolu nad Irákem, usmažit vejce, obvykle nepohybovali poklusem. Kromě toho, co to bylo za vozidlo, které přitáhlo jejich pozornost, jak se tak podivně proplétalo prostorem? Kdyby to neznal, pomyslel by si, že ten neznámý řidič je pěkně pod parou.

Jeeves se otočil ke *squadron leaderu* McLeodovi, veliteli roty obrněných vozidel a ostřílenému iráckému veteránovi, který stál hned za ním a dokuřoval cigaretu Victory, než se vrátí ke svým povinnostem.

„Jeden z vašich vozů, McLeode! Myslíte, že má řidič úžeh? Ten pitomec se sem skoro nemůže vejít.“

McLeod, ořechově hnědý a s tváří obroušenou na kost po letech v poušti a nemocech, jimiž trpěl od doby, kdy poprvé přišel do Iráku během britské kampaně v roce 1920 proti vzpurným Iráčanům, odsekl: „Taky vidím, pane! Vypadá jako problém. Mám se mrknout?“

Kdykoli jindy by se Jeeves usmál. Svěhlavý Skot neplýtl slovy. Vždycky takhle osekával věty. Tohoto dubnového dne však cítil ve vzduchu potíže - a vážné. Všude na Středním východě se situace pro britské impérium rychle zhoršovala. Nejen v severní Africe, kde šla 8. armáda od porážky k porážce, ale také v Sýrii, nyní ovládané francouzskými loutkami vítězících Němců. Tady a v Persii podněcovali Němci kmeny k povstání proti Britům. Dělali to už v 1. světové válce, a nyní, když Britové bojovali sami a bez úspěchu, bylo jasné, že Arabové budou velmi dychtiví dát se s nimi dohromady a zbavit se nenáviděných *Ingliši*.

„Dojdu pro Nortona, pane," nabídl se McLeod.

„A já půjdu s várna," dodal znepokojený Jeeves. „Něco tady pořádně smrdí." A pak, rozhněvaný na dva mladé letecké důstojníky stále ve výcviku s jeho perutí z důvodu, jemuž plně nerozuměl, vyštěkl: „Vy dva tam, nestůjte tady jako párek naprcaných tučňáků! Vraťte se ke svým učebnicím. Máte se toho ještě hro-

madu co naučit, než začnete bojovat, a můžu vás ubezpečit, že to bude dřív, než si vy dva cucáci myslíte." Mladí piloti zmizeli.

„Bože můj!" vydechl Jeeves, když McLeod smykem zastavil v oblouku vzedmutého písku a odhodil ke straně nechápající Iráčany, kteří zírali na otlučené obrněné vozidlo. Konečně se zastavilo po nárazu do jednoho z majáků, označujících konec ranveje. Jeho motor však stále běžel. Jeevesovi ten zvuk připadal podivný. Jako tlukot kovového srdce, přestože jiný zvuk zevnitř vozidla nevycházel.

McLeod zahrozil domorodcům svou vycházkovou holí. Ustoupili ještě dále. Squadron leadera všichni znali a báli se ho. Každý, kdo se mu znelíbil, zmizel tiše a náhle - McLeod neměl obvyklý britský smysl pro disciplínu a fair play. Přísný Skot byl horší než jejich staří turečtí pánové a o jeho pronikavých světle modrých očích mezi nimi kolovaly fámy, že přinesou neštěstí každému, kdo se do nich bude dívat příliš dlouho.

Nějakou chvíli důstojníci sledovali znehybnělé vozidlo se stříbřitými boky podobanými od kulek a mrtvým indickým vojákem rozplácnutým na kapotě. Pak se McLeod pohnul. Vyšplhal nahoru a podíval se na řidiče zhrouceného na volant, na krev zasychající kolem ran a velké masačky slétávající se kolem vybledlého obličeje k nevidomým očím. Otočil se ke komodorovi. „Mrtvý — řidič, myslím."

Jeeves přikývl, že rozumí. Ukázal na Inda.

„Vím, pane," řekl Skot pomalu a zamyšleně. „Co u všech ďasů dělá příslušník indické armády v Iráku?"

Jeeves si v nechápavé mrzutosti hryzal spodní ret. Většina pravidelné indické armády bojovala na Středním východě proti Němcům, zbytek byl na indických hranicích s Barmou a čekal na útok Japončíků, těch prokletých malých žlutých skřetů, který bezpochyby brzy začne. Nebyly žádné záložní indické jednotky pro bokovku tady v Iráku. Takže co tu ten Ind dělá?

Proč se zamíchal do toho, co Jeeves odhadoval jako útok na hlídkující obrněné vozidlo RAF a podle počtu šrámů po střelách na bocích auta počítal, že útočníků bylo víc než jeden? Posunul si čepici do týla a škrábal se na vyholené hlavě. Děje se tu něco zvláštního, ale ani zaboha nedokázal přijít na to, co.

O pět minut později, když přijela policie a rozprášíla zasmrádlé „čističe hajzlíků“, začal McLeod přednášet zmatenému komodorovi. Zatímco policisté obklopili obrněné vozidlo s puškami a obušky v pohotovosti, Jeeves vyšplhal na vůz a přidřepel tam, kde Skot prohlížel mrtvého Inda.

„Ó ano, komodore, je to vskutku Ind! Pohleďte na znamení na jeho čele. Nižší kasta, nepochybně, ale rozhodně je to označení kasty. Taky uniforma indické armády. Ale pohleďte na tohle!“ Relativně jemně mrtvého muže otočil. „Mrkněte na jeho polní láhev. Není z britské armády.“

Jeeves přikývl. Rozhodně to nebyl typ, který fasovala RAF a britská armáda - plochá hranatá láhev, uzavřená v pevném kepru barvy khaki a obsahující obvyklý čtvrtgalon vody. Tahle byla menší, silnější a o přibližně polovičním obsahu, a místo zasouvací zátky britského modelu měla zúžené hrdlo se závitem. I barva byla jiná, ne khaki, ale polní šed.

„Nuže, co z toho soudíte, McLeode?“ zeptal se po chvíli.

Skot neodpověděl hned. Místo toho položil vlastní otázku.

„Zvláštní, že, pane? Ale máme tu příslušníka indické armády, patrně z nebe spadlého, oblečeného v uniformě britské armády až na německou polní láhev. To je poněkud podivné, nemyslíte, pane?“

Jeeves byl chvíli rozzlobený. Neměl rád, když si s ním lidé hráli na hádanky, ani experti jako McLeod.

„Nechte toho, McLeode! Nehrajte si se mnou. Co se mi ksakru pokoušíte říct?“

„Tohle, pane! Kde se tu ten parchant vzal? Když jsme uklidňovali ty černý huby, spojil jsem se s přístavem v Basře. Nejsou tu žádný indický jednotky. Takže jak se sem on a jeho kamarádi - zjevně jich bylo víc — dostali?“

„Přirozeně spadli z pitomýho nebe,“ ironicky odsekl Jeeves.

„Přesně, pane.“

„Cože?“

„Řekl jste to, pane.“

„Řekl jsem co?“ nechápal Jeeves.

„Spadli sem z nebe.“

Skotovy bledě modré oči zářily nezvykle teple na tak vážného, přísného muže. Dříve než jeho nadřízený důstojník stačil vybuchnout, stáhl mrtvému košili, aby komodor viděl štíhlé vypracované tělo.

„Podívejte se na tohle, pane!“

„Na co?“

„Tyhle svrážetý rejhy kolem ramen a lehkou odřepinu těsně nad pupkem. Vidíte to?“

„Ano, vidím. Ale co to má krucinál znamenat? A prosím, McLeode, nedávejte mi už žádný zatracený hádanky! Dochází mi trpělivost. A tohle příšerný horoko tomu ještě pomáhá.“

„Je to od popruhů - padákových šňůr, pane. Tenhle mrtvej chlápek sem nedávno přiletěl letadlem připoutanej ke kusu hedvábí. Tyhle otláčeniny na něm zanechal postroj.“

Jeeves byl překvapený, značně překvapený, ale nedal to ani v nejmenším najevo. Nikdy nebylo dobré odhalovat své pocity důstojníkům nižších hodností, ztráceli pak důvěru ve velitelské kvality nadřízených. Stejně se mu však na jazyk vydrala otázka.

„Proč? Proč by on a ostatní měli být shození na padáku sem do neutrálního Iráku, a proboha - kdo je vysadil?“

McLeod měl odpověď připravenou. „Skopčáci, pa-

ne. Ten Ind je dokonale vybavenej, až na čutoru, která je německá, a když se ještě podíváte na jeho boty..."

Zvedl levou nohu mrtvého a ukázal veliteli typickou vojenskou botu britské armády pod úhledně zapnutými khaki kamašemi. „Podívejte se na cvočky! Jsou uspořádané podle pravidla třináct, ale jsou jiné."

Zmatený a překvapený Jeeves neměl čas na další hádanky. „Dobrá, McLeode, jak jsou jiné a co to znamená?"

„Cvoky v britské armádě jsou kulaté, tyhle jsou trojúhelníkové."

„No a?"

„Jsou německý, pane." McLeod nečekal na Jeevesovu reakci. „Tenhle muž má většinu výstroje indické armády, ovšem ne polní láhev. Není to věc, kterou byste v zajateckém táboře potřebovali. Patrně ji zahodil hned, jakmile byl zajatý..."

„Chcete říct, že tenhle Ind byl zajatý Němci?" přerušil Jeeves hrubě Skota.

„Ano. Jeden z tisíců Indů, kteří padli do zajetí v Západní poušti, pane, když tam vpadli Němci a převzali to od Taliánů. Tihle zajatci byli samozřejmě vystaveni tlaku, aby se k nim přidali v německé věci. Skopčáci totéž zkoušeli už v první válce. Dnes mají Indové silnější důvod, proč Němcům pomáhat s odstraněním naší krutě...", - jeho drsná tvář se při vyslovení toho slova sraštila do mrazivého úsměvu — „vlády nad jejich zemí. Gándí a celý zbytek téhle bandy z Indického kongresu. Můj odhad je, pane, že jeho výsost tady je jedním z těch Indů, co podlehli německému nátlaku." Pustil nohu mrtvého a ta dutě křápla o rozpálený kov kapoty poničeného obrněného vozu.

Chvilí byli oba zticha a Jeeves ohromeně zíral na mrtvolu. Jeho mozek byl paralyzován a neschopen vyvodit, co tenhle objev znamená. Nakonec poněkud chabě řekl: „Nu, co myslíte, McLeode? Vy to tu znáte."

McLeod neodpověděl ihned. Vypadalo to, jako by se i on potřeboval silou vůle soustředit, než cokoli řekne.

„Tedy, pane, řekněme, že tenhle muž a jeho společníci mohou být nějakým druhem průzkumné hlídky. Zapadnou sem velmi dobře — barvou kůže, vyznáním - a budí dojem, že jsou součástí britské vojenské přítomnosti v zemi.“

„Ale průzkum pro koho?“ namítl Jeeves.

„Pro Němcoury.“

„Ale nejbližší Němci jsou v Africe a v Řecku! Mezi nimi a náma tady leží určitě dobrých tisíc mil, McLeode.“

Skot znal odpověď i na tohle. „Myslím, že tenhle průzkum není míněn pro přímý útok plnou silou, pane. Němci možná pošlou právě tolik vojáků - patrně letceky - aby podpořili Rašída Alího...“

„Ten slizkej zrádce!“ pohrdavě odfrkl Jeeves. „Jestli někdo potřebuje vyztužit páteř, je to ten parchant v Bagdádu, pokud prominete mou francouzštinu.“

„Jistěže, pane. Ale pokud se Rašídu Alímu dostane německý podpory, irácký generálové přeběhnou k němu. Pak to nebude stát moc přesvědčování - nebo bakšiše,“ učinil arabské gesto přepočítávání bankovek palcem a ukazovákem, „aby s námi generálové zahájili otevřený boj. Vědí, jak slabý jsou naše zdejší síly.“ Pokrčil kostnatými rameny. „Potom budeme my uprostřed řeky bez pádla. Tak jak jsme tu odříznutý, bude to další Kút.“

Jeeves se mimovolně otrásl. V době kútského masakru a toho, co následovalo, když turecké vojsko donutilo britskou posádku v Kútu v tehdejší Mezopotámii ke kapitulaci, byl školákem, ale strašlivé události té doby měl stále hluboko vryté do paměti. I dnes, skoro třicet let poté, kdy byl bojem zoceleným velitelem, který během své služby viděl mnoho nepříjemných incidentů, nedokázal přestat myslet na to, co Turci a je-

jich iráčtí spojenci provedli tisícovce britských vojáků, kteří se jim vzdali. Ta myšlenka mu dodala impulz k rychlému rozhodnutí.

„Dobře, McLeode, to беру. Asi máte pravdu. Němec na nás tady v Iráku zkouší svoje obvyklý špinavý triky a celá ta věc je patrně propojená na toho slizkýho bastarda v hlavním městě, Rašída Alího. Za pár zlaťáků by prodal i svou vlastní matku, kdyby ho to mělo vyvést k moci. Takže chci, abyste udělal tohle.“

„Pane?“

„Kolik obrněných vozů nevykonává běžné hlídky v poušti?“

„Tři, protože devět vozů potřebuju na ochranu základny pro případ...“ Nedokončil větu, ale Jeeves věděl, co má na mysli — pro případ, že se něco strhne.

„V pořádku, utvořte skupinu tří. Dávám vám čtyřicet osm hodin. Najděte ostatní a zajmte je. Je životně důležité, abychom se dozvěděli víc o tom, co se tu děje. Rozuměl jste?“

„Rozuměl, pane. Pustím se do toho hned, jak dám odtáhnout tohle.“

„Tím se nezatěžujte. O odtážení se postarám já osobně. A teď honem!“ Blýskl po starším veliteli roty krátkým úsměvem. „A hodně štěstí.“

McLeod, vážný jako vždy, mu úsměv neoplatil.

„Provedu, pane,“ řekl místo toho. Na chvíli se zarazil a pak dodal: „A hlídejte si záda, pane. Víte, jaký Iráčani jsou.“ S tím odešel a zanechal Jeevese hledícího na holý žlutý obzor za rozlehlým táborem s nepřijemnou předtuchou a pochybami postupně zaplavujícími jeho tělo.

KAPITOLA 3

McLeod nadával. Motor druhého obrněného vozu se už přehříval. Byli na hlídce, při níž pátrali po záhadných Indech, ani ne hodinu, a už měl problémy s vpravdě starožitnými vozidly.

To je typické, říkal si, zatímco posádka druhého vozu lila do chladiče další vodu. Britská vláda ve své nekonečné moudrosti zkoušela vládnout Iráku za hubičku. Využívala RAF, létající na vysloužilých letadlech, a levné asyrské odvedence ke kontrole velké země, v níž žily bojovné kmeny a od roku 1930 ovládané záludnými, snad probritskými politiky v Bagdádu, kteří se dali podplatit, než člověk stačil mrknout.

Těsně předtím než vyrazil, o jeden vůz slabší - ten krám nechtěl z nějakého důvodu startovat —, zachmuřený Jeeves se mu svěřil, že má k obraně základny v Habbáníji všehovšudy nějakých tisíc Asyřanů a asi stejný počet příslušníků RAF, kteří létali a udržovali osmdesát letadel, všechna předválečné výroby. K tomu tu bylo asi osm tisíc civilistů, někteří z nich Britové, o nichž Jeeves tvrdil, že je může ozbrojit, pokud pro ně najde dostatek zbraní.

Jeeves rozmlouval s McLeodem a rozhlížel se napravo i nalevo, zda je někdo neposlouchá, protože všude v táboře byli špehové.

„Pokud tady propukne boj, McLeode, a irácká armáda se do toho vloží, budou v beznadějně přesile. Teď pokud nedostaneme posily z domova nebo z Indie,

což ve světle situace 8. armády nevypadá pravděpodobně."

Vzdychl a potáhl ze své nezapálené dýmky (z nějakého důvodu se komodor rozhodl přestat kouřit ze své milované briarky, zatímco všichni ostatní kouřili díky vzrůstajícímu napětí v pouštní zemi stále víc). „*Nil desperandum*, co, McLeode? Usmívejte se přes slzy a všechny tyhle kecy, he?"

McLeod odpověděl svým opatrným úsměvem. Jeeves dělal, co mohl. Bohužel, starý mezopotamský harcovník, jakým byl, věděl lépe než komodor, jak špatná situace v Iráku je. Od rozvědky věděl, že už od března zachycují vysílání v morseovce. Zdálo se, že přichází zpoza hranic, a podle zpravodajců bylo dostatečně silné, aby mohlo pocházet ze sousední Sýrie.

Sýrie byla pod kontrolou vichystické francouzské vlády, jež aktivně spolupracovala s nacisty na vlastním území Francie. Podle názoru rozvědky to znamenalo, že Němci částečně kontrolují dění v Sýrii, protože jinak by zprávy lehce rozluštili. Britská rozvědka už dlouho dokázala číst francouzské armádní šifry. Proto se domnívali, že tato vysílání používají německý kód, který ještě nebyl prolomen.

McLeod sledoval své polonahé potící se muže, kteří dokončovali plnění chladiče drahocennou vodou, a přemýšlel, jestli mu voda vystačí na celou hlídku. Pokud ne, on a jeho muži obětují část své vlastní vody, přestože byli limitováni čtvrtgalonem na den pro všechny účely — pití, mytí a holení podle nejlepší tradice Královských vzdušných sil. Bylo to drsné, velmi drsné, ale v této Bohem zatracené zemi to tak chodilo vždycky. Občas se divil, proč tu zůstal tak dlouho. Ve skutečnosti věděl, že Irák byl svým jakýmsi hrubým způsobem jeho domovem. Už dávno zapomněl, jaké to bylo ve Skotsku. „*Jocku, kamaráde, pohřbí tě v tyhle zpropadený prdeli vesmíru,*" říkal si, když svým dvěma osádkám dával pokyn nasedat. O pět minut později

byly dva osamocené obrněné vozy znovu na cestě, dvě drobné tečky v nekonečném žlutém moři písku.

Veterán McLeod vedl svá vozidla po čtvercích, pokrývajících nějakých dvacet mil mezi základnou a hlavní silnicí do Bagdádu. Už když tuto trasu pátrání vybíral, říkal si, že je vysoce nepravděpodobné, aby tihle záhadní Indové mířili - alespoň otevřeně — do hlavního města. A jak očekával, nenašel nic kromě karavany vyzáblých velbloudů na cestě bůhvíkam, jejichž majitelé neviděli nic. Potom prohledal pár známějších oáz. Ale přestože tam našel stopy, že byly nedávno navštíveny, nenašel žádné otisky pneumatik nebo okovaných vojenských bot, které by potvrzovaly přítomnost Indů. Toho večera, když spolu se svými muži usazený vedle vozidel popíjel silný čaj a ukusoval tvrdou lepkavou sušenku namazanou hovězí konzervou, jež z velkých plechovek téměř vytékala, se rozhodl pro jiný tah.

Jen tak naslouchal hovoru mužů, týkajícího se především „věci číslo jedna“, tedy sexu, a snažil se přijít na to, co by zde v Iráku mohlo být cílem Indů. Pokud tu měli udělat nějakou práci pro, řekněme Francouze v Sýrii, a ta práce byla nějak spojená s možnou revoltou bagdádských Iráčanů, domýšlel se, že by klidně mohli provádět průzkum samotné oblasti základny. Ale co hledali?

„Tak jsem ji zatáhl dozadu do stodoly,“ vyprávěl „Albín“ White, velký řidič prvního vozu, svým těžkým barnsleyským přízvukem, „a povídám: holka, teď si pěkně sundej ty své kalhotky. Dostala jsi své víno a rybu s hranolkama k večeři. Nemůžeš čekat, že za tebe zaplatím takový prachy, abych si pak ani nešáh.“

McLeod se lehce usmál. Vojáci se nemění. Pořád mluvili stejně o „kočičkách, chlastu a tabáčku“, jako když sem přišel poprvé jako mladý důstojník Královského leteckého sboru, což se mu zdálo jako v jiné éře.

Díkybohu, že se nemění. Kdo by doma přijal takový život, se všemi jeho útrapami, pokud by to neudělali oni?

„A víte co mi řekla, hoši?“ pokračoval Albín. „Od toho seržanta jsem minulej tejden dostala víc než rybu a brambory. Pozval mě na opravdovou večeři u stolu s nožem a vidličkou a na gin s tonikem. To byl opravdovej sekáč. Věděl, jak se chovat k dámě. Dokonce mi i sám sundal kalhotky...”

McLeod zapomněl na Albínovy erotické memoáry a znovu se soustředil na aktuální problém. Pokud ti záhadní Indové opravdu provádějí průzkum buď pro Iráčany nebo pro jinou mocnost a věnovali zvláštní pozornost základně v Habbáníji, patrně budou hledat vhodná místa pro dělostřelectvo, místa bezpečná před ostřelováním nebo leteckým útokem ze strany Britů, v nichž by se mohla soustředit pěchota. Proto mu jako nejlepší místo, odkud by bylo možné zahájit útok, vycházelo nízké pohoří východně od tábora mezi ním a hlavní silnicí do Bagdádu. Tyhle kopce jsou navíc příhodně blízko silnice, kterou mohou využít motorová vozidla, jimiž je možné přivést posily, pokud bude třeba. Čím déle se nad tím zamýšlel, tím víc se mu ten nápad líbil. Ale byl tu jeden zádrhel. Vozidlové vysílačky, také proklatě staré, byly po většinu času k ničemu. V kopcích však budou víc než nepoužitelné. Jejich dosah není o moc větší než jednu míli. Pokud tam někde vyvstanou potíže, nebudou mít šanci kontaktovat základnu. Bude to jen na nich, a dovedl si představit, jak to dopadne. Zpátky se nevrátí — a když, tak v rakvi...

Za úsvitu se jejich malá jednotka dala opět do pohybu. McLeod a jeho muži vychutnávali ranní chlad a sotva vnímali drsnost terénu, výmoly a rýhy na cestě, na nichž pružiny prastarých obrněnců hlasitě skřípaly. McLeod stál ve věži vedoucího vozidla, zabalený v ovčím kabátě a s motoristickými brýlemi, protože

bylo zatraceně chladno a nepříjemný vítr mu vmetal do ruda odřené tváře ostrá zrnka písku. Hledal na cestě před nimi jakékoli známky života. Ale nebylo tam nic. Docela dobře mohli být posledními živými lidmi na zemi.

Čas se nekonečně vlekl. Slunce už stálo vysoko na obloze a McLeod viděl v modrém oparu v dálce svůj cíl — hnědou šmouhu pahorkatiny. Opatrně ji prozkoumal dalekohledem. Hledal jakékoli známky života - přístřešek nebo sloup kouře, který by mohl znamenat oheň. Nenašel však nic. Pohorí se zdálo opuštěné a zbavené lidského života, byly tu jen kostry velbloudů a dalších už dávno mrtvých zvířat.

Přesto však někde uvnitř cítil, že je na správné cestě. Musí být, říkal si, protože zásoby vody a paliva se tenčily. Zítra se bude muset vrátit na základnu, pokud nechce jít zpátky pěšky, což by mohlo vést k tomu, že se jeho kosti připojí k těm vyběleným, které pokrývaly povrch pouště.

Když dorazili ke kopcům, byla už tma a muži byli vyčerpaní, vyprahlí a se zarudlými očima po mnohahodinovém řízení. Přestože zastávku dělal nerad, věděl, že musí - muži potřebovali odpočinek. Byli vlastně příliš hladoví, než aby si otevřeli plechovky párků a kanadské slaniny zabalené v mastném papíře, a ohřáli si je. Takže McLeod, jako dobrý velitel, pro ně měl překvapení. Vykouznil šest velkých plechovek sýrských broskví, kvůli nimž uplatil kuchaře, a podal je Albínu Whiteovi, aby je rozdál nečekaně potěšeným vojákům.

Chvilí neklidně spal, zatímco ostatní nerušeně chrápali, až na strážného, který se snažil udržet v teple v McLeodově ovčím kabátě. Ale kolem třetí, právě když se vystřídaly hlídky, se náhle probudil. Chvilí nevěděl, co ho zburcovalo. Vystrčil hlavu zpod deky a hleděl na noční oblohu, jasnou stříbrným svitem myriád chladných hvězd, a naslouchal „zpěvu písku“, jak

říkali iráčtí veteráni. V noci se díky chladu zrnka písku smršňovala a jak se otírala o sebe, vydávala zvláštní strašidelný zvuk.

Ale po několika chvílích rozeznal, že ho zpěv písku neprobudil. Byl to úplně jiný zvuk. Tenhle byl vyšší, pronikavější, vtíravější než něžná, téměř magická hudba přesypajícího se nočního písku. Tohle byl naléhavý mechanický zvuk.

Okamžitě byl úplně vzhůru. Neztrácel čas. Vysoukal se z deky a zapomněl na chlad.

Vytáhl revolver a příkrčeně spěchal k místu, kde hlídkující Albín White stál bez hnutí a s nakloněnou hlavou, jako by také poslouchal.

„Slyšel jste to?“

White přikývl. „Jo, slyšel, pane,“ odpověděl hlasem, který považoval za tlumený.

„Morseovka?“

„Vopravdu to vypadá jak říkáte, pane.“

McLeod se zmateně zamračil, ale než mohl položit otázku, která mu vytanula na mysl, White ho předešel.

„Kdo ksakru může vysílat morseovkou v tudle noční dobu uprostřed pitomý pouště, pane?“

McLeod odpověď znal. „Ti, které hledáme, White, myslím. Kdo jinej?“

„Tak deme na ty sráče,“ odpověděl voják, sevřel pevněji svou pušku a byl připraven vyrazit. Rysy mu ve stříbrném světle hvězd náhle ztvrdly.

McLeod ho rychle zadržel. „Uklidněte se, White! Nemůžeme tam vrazit jako býk do arény. Alespoň někoho z nich potřebujeme živýho, a to zvládneme, jen když se nepustíme do střílení. A kromě toho můžou být v přesile, co my víme?“

White si znechuceně odplivl do písku. „Jo, pane, ale sou to černý huby a my sme bílý, ne? A taky máme na autech dva vickersy.“

Ale McLeod ho neposlouchal. Už si připravoval

plán útoku a ten nezahrnoval probuzení celého okolí rachotem, který vydávaly staříčké obrněné vozy při startování. Jeho muži nebudou nadšení. Ale není jiná možnost. Musí jít pěšky, a Indy - pokud to byli Indové - překvapit. A nejlepší chvíle pro útok bude těsně před úsvitem, když bude nepřítel ještě zabalený v dekách a oddávající se posledním minutám spánku, než vypukne další den na šířavém slunci. Viděl jen jednu nepříjemnost. Ten, kdo teď vysílá, bude nejspíš vzhůru a vyvolá poplach. Ale to bylo riziko, které byl připraven podstoupit.

Najednou se cítil šťastný. Bylo to jako v časech, kdy byl mladý, horlivý dostat se do akce tím pošetilým způsobem mladých důstojníků. Usmál se a počal Whiteovi vydávat rozkazy.

KAPITOLA 4

Commandant Lestrade se s roztaženými nohama a rozepnutým poklopcem zhroutil do lehké židle a sledoval kyprou syrskou dívku, jednu z mnoha, které povolával ze čtvrti červených luceren v Damašku, když měl noční službu a okolo nebyl žádný z těch zatracených skopčáckých oficírů, přednášejících o pokleslé morálce jako banda zapšklých starých panen. Ve vedlejší místnosti spojaři stále přebírali zprávu v morseovce od průzkumníků. Jeho prací bylo udržovat naprostou bezpečnost a cokoli naléhavého hlásit Němcům z tak zvané „kontrolní komise“, což byli ve skutečnosti noví vládcí francouzské Sýrie.

Ne že by mu to vadilo. Tajně pracoval pro Němce a jiné fašistické organizace již od roku 1938. Ještě před válkou to bylo pravé křídlo francouzských calougardů, když pak byl rok nato převelen na Maginotovu linii, přesunul svou loajalitu definitivně na Němce a zrazoval jim vše, co věděl o francouzském opevnění v oblasti Metz-Montmédy. Platili mu dobře, zvláště poté, co wehrmacht dokázal v té oblasti prorazit tak lehce částečně díky jeho informacím. Po jejich vítězství se mu nabízelo pramálo příležitostí, kde by si mohl vydělat dostatek franků na udržování perverzních děvчат, jaká měl rád, a ostatních, jak říkal „drobných požitků“. Plat majora nic neznamenal, zvláště když frank teď prakticky ztratil hodnotu.

Právě to bylo důvodem, proč skočil po možnosti převelení do Sýrie jako náhrada důstojníka, který od-

mítl odpřísáhnout věrnost vichystické Francii a přešel k anglickým sviním, aby se připojil k tomu hloupému zrádci de Gaullovi.

Němci ho přirozeně kontaktovali téměř okamžitě po jeho příjezdu do kolonie. Byli to výborně organizovaní parchanti. Jejich peníze však nesmrděly a pro něj to znamenalo, že si mohl dovolit pravidelný přísun mladých syrských kurtizán a lehkých dívek, které ho bavily během těchto dlouhých nocí, kdy měl službu na tajném operátorském stanovišti.

Nyní, zatímco ve vedlejší místnosti bzučela morseovka, si pohrával s povadlým penisem a jeho zarudlá prasečí očka se blýskala, jak sledoval každý pohyb děvky a znovu a znovu jí dával instrukce, jak ho ještě víc vzrušit, třebaže bylo stále obtížnější dojít uspokojení, po němž toužil.

„Dělej to pomalejc,“ přikázal nahé děvče, která se před ním kroutila a její tmavé tělo se lesklo potem, jako by byla potřena vazelínou. „Víš jak dlouho mi trvá, než se opravdu vzruším.“ S nadějí zatáhl za svůj orgán. Nic! Zaklel a znovu se na ni zadíval, a přitom si olízl tlusté požitkářské rty.

Venku pochodoval oddíl cizinecké legie. Dříve si k tomu zpívali pomalý legionářský pochod *Boudin*, a teď jeden z těch příšerných skopčáckých maršů *Oh, du schöner Westerwald* nebo něco takového. Německá komise v Damašku legii přirozeně zkultivovala - stejně tvořili polovinu jejích příslušníků Němci. V bitvě, která přijde, budou užiteční, říkal si Lestrade.

Na chvíli zapomněl na svádivé pokusy nahé dívky. Plán Němců samozřejmě neznal. Byl jen malým kolečkem ve stroji, to věděl. Ale ať to bylo cokoli, bylo to velké, hodně velké. Proč by jinak byli tihle Indové v poušti na druhé straně hranice? V tomhle plánu hráli nějakou důležitou roli. Museli být důležití. Proč by mu Němčouři jinak tolik platili za zachycení jejich zpráv a předání komisi v Damašku? Museli patrně podplatit

také plukovníka Jouberta z francouzského *Deuxième Bureau*, aby on, Lestrade, mohl tyto prostředky používat - a podplatit hlavu francouzské tajné služby stálo peníze, velké peníze.

Děvka teď ještě víc roztáhla nohy a odhalila černou čáru ochlupení v rozkroku s růžovým nádechem pod ním. Zadržel dech. Vzrušovala ho. Cítil lehké tepání v ochablých slabinách. „Hejbej s ní," poručil. „Hraj si s ní! To mě opravdu vzrušuje."

„*Oui, mon Commandant,* " řekla poslušně. Olízla si prostředníček a lehce si jím zajela mezi nohy. Zachvěla se, jak předstírala sexuální rozkoš.

„Dobře, dobře!" pobízel ji náhle suchými rty a jeho tučný obličej zrudl vzrušením. Pevněji sevřel svůj penis. „Už brzy to budeš mít," koktal, „ale musíš vydržet, než do tebe budu moct vrazit ten můj velký utahovák. Pak budeš křičet, ty malá couru."

„Ano," vydechla v předstírané extázi a pohybovala prstem rychleji, jako by se sotva dokázala ovládnout. Mezi vzdechy tiše opovržlivě zašeptala: „*Sale noc!*"

„Teď můžeš zrychlit," ozval se chraptivě. „Už... to bude. Rychlejc!" Tlustou tlapou pyšně pozvedl svůj ohavný úd, jako by dosáhl něčeho velice významného.

Udělala co si přál a s přivřenýma očima trochu zasténala. Čím dříve to bude mít za sebou, tím lépe.

„Jak ty mě mučíš," vzdychla náhle ochablými ústy, jako by ji nepřekonatelná touha přenesla do vlastního sexuálního světa.

Jeho prasečí očička lačně zamžikala a hltala každický detail jejího svíjejícího se tmavého těla.

„Užíváš si to, co?" zachrchlal. „Vsadím se, že si to děláš pořád... když tu nejsem." Zavrčel. „Jen počkej... až tě tam dole potěším svým velkým macem."

„Ano... Ano!" křičela, házela hlavou ze strany na stranu a její dlouhé vlasy divoce vířily spolu s tělem. „Musíš mi to udělat... už to nevydržím... prosím..."

udělej mi to... hned!" Ta prosba jako by vylétla z jejích vlhkých rozevřených úst.

„Vydrž... vydrž... už to bude," vydechl a zběsile pumpoval penisem, tvář zalitou potem a zčervenalou do cihlová, jako by ho každou chvíli měla ranit mrtvice.

Jak se svíjel v židli, riskla rychlý pohled. Zběsile škubal údem a jeho tlusté tělo se třáslو chtíčem. „*Cochon!*" zaklela v duchu. Jak dlouho ještě? V té chvíli si přála být někde daleko. Proč to s tím bastardem radši nesečne? I ten poddůstojník z německé kontrolní komise, jemuž „sloužila" každou sobotu odpoledne potom, co dostal žold, byl lepší než tohle prase, její krajan. Nedělal kolem toho všechen tenhle povyk. Zaplatil, nechal si od ní umýt přirození, nasadit německý prezervativ značky Vulkán a šli na to. Potom jí nechal malý dárek, z nějakého důvodu zasalutoval a řekl „*Á bientot,*" jednu z mála francouzských vět, které uměl, a odešel.

„*Allez... allez!*" naléhal Lestrade. „Už jsem připraven. Sedni si na něj, než zase klesne. Ukážu ti to... *Vité!*"

„*Je viens,*" odvětila a přestala se dráždit. Už ji to stejně začínalo bolet.

„Dělej, vrazím ti ho tam!"

Ale *commandantu* Lestrademu nebylo té noci, a koneckonců ani žádné další, souzeno ho tam syrské děvče vrazit. Vytrvalý bzukot morseovky ve vedlejší místnosti náhle utichl. Potom, zatímco prostitutka usedala na funícího důstojníka s pevně zavřenýma očima, jako by si přál nevnímat nic než své sexuální fantazie a zavalitýma rukama poslepu tápal po jejích bocích, se ozvalo náhlé zabušení na dveře malé kanceláře a vyplašené volání.

„*Mon Commandant... Commandant... nous avons un problème... la transmission d'Irak...* Spojení bylo přerušeno..."

Čekal na ni před *Café de la Legion*, s képi nasazenou švihácky k jedné straně vyholené hlavy, vlněnou šálu volně pověšenou kolem krku, levnou cigaretu přilepenou v koutku úst. Vrhla na něj upjatý lehký úsměv děvky. Její kontakt zase hrál svou roli Jeana Gabina. Jo-Jo, jak mu říkala, ovšem po ní nechtěl nic jiného než informace, za něž platil. Z nějakého důvodu cítila, že tohle není jeden z těch zrádců s obrácenými kabáty, jakých se v těchto dnech zdál být Damašek plný.

Jo-Jo jí potřásl rukou a objal ji po francouzském způsobu, třebaže měla nejasný dojem, že není Francouz, třebaže tím jazykem mluvil plynně a choval se tak.

„Něco k pití?“ zeptal se. „Do zákazu vycházení je ještě čas.“

Zavrtěla hlavou. „Už tak piju moc.“

Chápavě přikývl. „*Bon*. Nějaké novinky od tlustého *commandanta* od dálkopisu? Dostala jsi z něj něco...“ lehce zaváhal, „tedy... potom?“

Zamyslela se nad tím „potom“ a pauzou, než to vyslovil. Francouzi, obzvláště vojáci, obvykle nebyli tak upejpaví. Byl to Němec? V legii jich byla spousta. Zamítla tu myšlenku. Němci jsou možná uctiví, ale v otázce sexu nejsou zdrženliví. Že by to byl Anglán? Než si na tuto otázku dokázala odpovědět, řekl: „Dva chlupatý.“

Hned věděla, co má dělat. Ani jeden z nich nechtěl, aby je dvojice strážníků, loudající se dolů tmavou ulicí a točící bílými obušky, zastavila a kladla jim otázky, možná po nich dokonce chtěla papíry. Když přišli blíže a jemně rozmlouvali - pokud policajti vůbec dokáží jemně rozmlouvat - vrhla se mu do náruče.

Jo-Jo, pokud to bylo jeho pravé jméno, také věděl, co má dělat. Objal ji a zašeptal jí do ucha: „Ukážu jim tvůj zadek. Fízlové se vždycky rádi kouknou na kousek pěkného masa. Uspokojí to to prase v nich.“

Zasmála se a ucítila na svém zadku velkou ruku. Když byla v práci, nikdy nenosila kalhotky. Nějaký

uchyl by jí je určitě ukradl. Strážníci přišli blíž. Jo-Jo přitiskl spodek svého těla blíž k jejímu, jako by jí ho tam strkal. Cítila, jak jí zvedá sukni ještě výš, aby ti dva měli pěkný pohled.

Zabralo to. Jeden z nich se obhrouble zasmál. „Vybral sis pro to špatný místo, synu,” poznamenal a pak, točíce obušky, prošli bez dalších otázek.

Když zašli za roh, Jo-Jo se uvolnil.

„Líbilo se ti to, Jo-Jo? A nic tě to nestálo.”

„Ano. Jistě. Tisíceré díky.”

Zjistila, že nemá zájem o její vnady, přestože z reakce, kterou pocítila, když k ní byl přitisknutý, poznala, že měl erekci.

„Máš tedy něco?” zeptal se.

Rychle mu vypověděla co se přihodilo, právě když se to tlusté prase chystalo svou prasárnu dokončit, a jak se jeho vztek změnil v znepokojení, když mu technik řekl, co se stalo v rádiové místnosti. Ani jí nenafackoval a nesvedl to všechno na ni, jak se často stávalo, když ho nedokázala rozdráždit nebo se pokazilo cokoli jiného. Byl příliš zaujatý doručením té zprávy, ať už obsahovala cokoli, německým pánům.

Jo-Jo pozorně poslouchal, co mu říkala.

„A jsi si jistá, že ten radista říkal z Iráku?” zeptal se, když domluvila. „Je to důležité, však víš.”

Nevěděla, ale i tak kývla a ujistila ho, že přesně to říkal.

Chvíli oba stáli v šeru zatemněného města a Jo-Jo očividně rozebíral to, co mu řekla. Pak, když siréna začala hlásit blížící se zákaz nočního vycházení, sáhl do peněženky a podal jí obvyklý obnos.

„Díky za pomoc, *chérie*. Jsi dobrá holka.”

Hravěji poplácával po zadku a ona byla chvíli v pokušení říci mu, aby s ní šel domů, že si může zadarmo užít. Ale pak si všimla, že by už nejraději zmizel, přestože než tak učinil, ještě ji překvapil. Urovnal si kěpi do správného úhlu pro případ, že by potkal vojenskou

policii — cestou do kasáren, pokud tam tedy šel — naklonil se kupředu a pevně přitiskl své rty na její. Tohle naprosto nečekala. Kdy taky obyčejný voják políbil děvku? Ale než se stačila vzpamatovat a zeptat se ho, jestli to má v hlavě v pořádku, zamumlal „*au revoir, chérie,* ” a zmizel ve tmě.

KAPITOLA 5

McLeodova malá skupina mužů RAF se přiblížila z obou stran. Pochod byl drsný a tma ho dělala ještě drsnějším. Na svahu nalevo objevili vyvýšeninu a byli nuceni na ni vyšplhat. Podrážkami se bořili hluboko do měkké skály a písku, šplhali nahoru a bojovali s ostrou trávou a trnitým křovím, které jim páralo uniformy a neúprosně se jim zadíralo do masa.

McLeod byl zdravý, ale byl dvakrát starší než jeho muži. Během několika sekund těžce dýchal a silou vůle se snažil nekřičet, když mu trní rozdíralo paže. Jednou uklouzl a utrl si nehet. Tělem mu projela palčivá a omračující bolest, musel se kousnout do spodního rtu až mu tekla krev, aby nevykřikl.

Ale nakonec to zvládli a shlíželi dolů na malé tábořiště. Jak McLeod předpokládal, Indové si dopřávali několik posledních minut spánku před úsvitem a jediný strážný byl schoulen u blikajícího ohně z trní a velbloudího trusu. Přes ramena měl přehozenou deku a na kostnatých hnědých kolenou držel pušku. Bylo jasné, že neočekávali žádné nebezpečí.

McLeod, starý mazák, byl přesto opatrný. Než se na protější svahu objevil zbytek jeho skupiny, pátral na zemi po nepřátelských poplašných zařízeních — plechovkách od konzerv naplněných kamením a zavěšených na drátu, naostřených dřevěných kulech zaražených šikmo do země a podobně. Ale zdálo se, že tu nic takového není.

Squadron leader pomalu pozvedl neohrabaně vypadající signální pistoli. Tou vyšle svým dvěma skupinám signál k útoku a zároveň dá najevo dvěma mužům hlídajícím auta, že jdou na to. Nechtěl ty dva nějakých dvě stě metrů vzadu vyplašit, až začne střílet.

Přitiskl prst na spoušť a věděl, jako vždycky v takových situacích, že začíná akce, při níž mohou být zabiti dobří muži. Potom tu myšlenku zapudil a stiskl. Pistole vyštěkla. Ozvalo se zasyčení a z velké mosazné hlavně se vyvalil kouř. Světlice vyletěla k předjitřní obloze. Vtefinu se nic nedělo. A další. Dole v malém táboře se nic nepohnulo. Vyštěknutí pistole Verey ani nezburcovalo strážného zavinutého u ohně do deky.

Křupnutí. Ostré, jako když se v letním lese zlomí pod nohou suchá větvička. Světlice vybuchla v jasně zeleném květu. Okamžitě propuklo peklo. Z obou svahů začali postupovat vojáci RAF a za chůze pálili od boků. Strážný u ohně odhodil deku. Zuřivě chňapl po pušce. Příliš pozdě. McLeod vstal, odhodil signální pistoli a vystřelil ze své osmatřicítky. Na takovou vzdálenost nemohl minout. Ind vykřikl v agonii. Zamával hubenýma hnědýma rukama, jako by šplhal po neviditelném žebříku. Ale před smrtí nebylo úniku. Zavrávorál. Pak padl obličejem přímo do ohně. Vzduch byl náhle plný žaludek obracejícího zápachu hořícího lidského masa.

Propukla divoká přestřelka. Útočníci se přiblížili, příkřčení jako lidé prodírající se proti větru. Jeden z Angličanů zaklel. Klesl k zemi, svíral si roztržštěné koleno a nahlas sprostě nadával. Ostatní pokračovali dál a stříleli do Indů, kteří, třebaže byli vycvičenými vojáky, pobíhali zmateně kolem, jako by nevěděli co dělat.

Ve skutečnosti neměli na vybranou, než se vzb chopit a bojovat. RAF je chytila do pastí a využila toho, že mají navrch. Možná to byl pro muže únik z frustrace ze služby v takové prdeli světa, se vším tím horkem,

mouchami, nemocemi a nedostatkem žen. Teď je přepadlo téměř sadistické potěšení z nelítostné palby na zaskočené Indy. McLeodovi se dvakrát zdálo, že slyšel někoho vykřiknout anglicky.

„Zastavte palbu, prosím... nestřílejte!" Ale útočníci nic nevnímali. Ani když sám McLeod zaduněl: „Potřebuju zajatce, chlapi! Prokristapána, nepostřílejte je všechny! Potřebuju zajatce..." Přepadl je nevysvětlitelný bojový zápal, ta atavistická touha zabíjet a zabíjet. Bezpochyby by Indy všechny do jednoho postříleli, nebýt náhlého výstřelu světlice zezadu, kde dva vojáci hlídali obrněná auta, následovaného o chvíli později dávkou z vickersu.

„Do prdele!" vykřikl McLeod. Instinktivně věděl, že se něco pokazilo. Světlice znamenala okamžitý návrat na základnu. A co více, kulometná palba naznačovala, že sama vozidla byla napadená. Jeho pečlivě naplánovaný útok na nic netušící Indy se příšerně zvrtl.

McLeod ani chvíli neváhal. Přiložil si dlaně k ústům a zařval přes vzteklé praskání ručních zbraní: „Stahujeme se, chlapi... Fofrem, stahujeme se!"

Jeho muži nepotřebovali pobízet. Nikdo nechtěl být v této pustině ponechán na milost Indům a domorodcům. Všichni věděli, co se stane osamocенému Angličanovi, pokud padne do rukou místním. Rychlá smrt by byla požehnáním.

Indové se vzpamatovali. Pomysleli si, že své nečekané útočníky zahnali. Začali se zvedat z písku a střílet. McLeod zaklel. Pobízel své muže do ještě vyššího tempa, sám ustupoval velice pomalu a ze svého velkého revolveru vysílal rychlé střely doprava i doleva, kdykoli to vypadalo, že se je Indové pokoušejí obklíčit.

Rachot kulometů Vickers ještě zesílil. McLeod se rychle ohlédl. Viděl, jak střely pročesávají temnotu, ale žádné útočníky. Možná to nebyli sami Indové, ale některý z místních kmenů, dychtící po odvetě a po kořisti, jenž se v boji připojil na stranu nepřítele.

Ale na takové úvahy teď neměl zasmušilý Skot čas. Jeho první povinností bylo dostat svou hrstku mužů zpět do relativního bezpečí obrněných vozů a pak na základnu. Něco se vážně pokazilo a věděl, že nejdůležitější je čas.

Jeden z Indů se na něj vrhl a chrlil neustávající proud nadávek. Zuby mu v temnotě nepřírozeně bíle svítily. McLeod vypálil od boku. Ind jako by se vzněl a z náhle necitlivých prstů mu vypadla puška. Pořád však zůstal na nohou a tmavý obličej měl zkřivený nesnesitelnou bolestí. McLeod neměl čas na lítost. Znovu vystřelil a tentokrát Ind padl k zemi, převalil se na záda a z velké díry v hubeném břiše mu prýštila krev. McLeod se svými muži běžel dál. Později se nedokázal přesně rozpomenout, jak se odtud dostali pouze s jedním lehkým zraněním paže, ale bylo to tak a už spěšně šplhali do obrněných vozů, zatímco dva střelci točili svými kulomety do všech stran a pálili do temnoty dávku za dávkou.

Za pět minut už byli na cestě a zvuk střelby nechali za sebou. McLeod si byl alespoň schopen nasadit sluchátka a poslechnout si osobně Jeevese, který mu vysvětloval, co se té noci stalo.

„Konečně to začalo, McLeode," prskal Jeeves. Jeho hlas byl deformován poruchami, jako by kolem velké britské základny operovalo více vysílaček. „Ta slizká zrádná svině v Bagdádu provedla převrat, patrně s vnější pomocí. Naše průzkumné letouny každopádně hlásí - jediné dva, které máme - tedy hlásí, že se zmocnil všech vládních budov v hlavním městě včetně našeho vyslanectví a tak dále. A co je důležitější, pochoduje na nás irácká armáda."

Zatímco obrněný vůz poskakoval a kymácel se na hrbolaté cestě, McLeodovi došlo, jak je situace vážná. Jeeves by s ním takhle otevřeně nehovořil, kdyby tomu tak nebylo. Poruchy přenosu také naznačovaly, že některé z iráckých čelních jednotek, možná hlídky,

jsou už v pozicích kolem Habbáníje a zřejmě poslouchají, co mu Jeeves říká.

„Potřebujeme tady uvnitř každého muže. Víte, jak jsme na tom bídně, McLeode. Jeden každý se počítá.“

McLeod to věděl. Jeeves měl asi padesátku letadel. Ale ta byla stará a opotřebovaná, dlouho používaná k výcviku mladých pilotů, kteří jim dávali co proto, ale byla to jediná útočná zbraň, kterou disponoval. Mohl je proměnit v provizorní bombardéry a stíhačky a piloti-nováčci, někteří z nich pouze s tuctem odlétaných hodin, byli schopní splnit méně náročné úkoly. Bude to tvrdé. Bylo mu jasné, že Jeeves potřebuje každé vozidlo z roty obrněnců, aby mu poskytlo dodatečnou palebnou sílu, dokud do Habbáníje nedorazí pomoc - pokud vůbec někdy dorazí.

„Dobrá. Znáte situaci. Někde tady jsou. Hlídejte si záda, McLeode.“ Jeevesova poslední slova zněla sklíčeně. Pak se ozvala rána, v níž McLeod poznal dělostřeleckou palbu, a chvíli se bál, že místo, odkud Jeeves hovořil, dostalo zásah. Potom se však komodor znovu ozval. „Začali na nás střílet, McLeode. Hodně štěstí. Končím.“

Rádio ztichlo a nechalo McLeoda v obavách dumat nad problémem, který právě vyvstal. Stejně jako Jeeves i on očekával potíže od té krysy Rašída Alího el Gailáního už dlouho. S rychle ubývajícím silou Británie na Středním východě, potom co Němci vtrhli do Afriky a porazili 8. armádu, což vedlo k rostoucí vlně arabského nacionalismu, člověk nepotřeboval kříšťalovou kouli aby odhadl, co se může stát. Ale proč Rašíd Alí tak spěchal, když Britové ještě mohli být v pozici, aby sem vyslali posily z Indie, jak to udělali ve 20. letech, kdy podpořili své síly v Iráku? McLeod věděl, že je sotva pravděpodobné, že by to velitelství Dálného východu bylo schopné učinit, ale znal Iráčany. Nepůjdou do žádného rizika, dokud nebudou držet všechna esa v rukou.

Když jeho vůz dokodrcal ještě blíže k základně, vyhlédl ven střílnou a spatřil tmavý kouř dělostřelecké palby, vznášející se na obzoru v místech, kde se nacházela základna. Přemýšlel, jestli Rašíd Alí třeba nečeká nové a nenadálé spojence, kteří se k němu přidají v tomto pokusu zbavit Irák Britů. Mají s tím co dočinění tihle záhadní Indové? Kdo je vysadil uprostřed irácké pustiny? Byli to vichystičtí Francouzi v Sýrii, jednající podle německých rozkazů? Admirál Darlan z francouzského námořnictva, skutečně mocný muž v proněmecké Francii, byl notorický anglofob. Říkalo se, že je to proto, že jeho dědeček byl roku 1805 zabit Nelsonovou flotilou v bitvě u Trafalgaru.

McLeod si dovil malý úšklebek. Důvod vypadal absurdně, ale žabožrouti mají na takové věci dlouhou paměť, stejně jako Skotové. Pak jeho úšklebek zmizel, když se do té záhady ještě víc ponořil. Ale pokud ty podivné Indy neposlali Francouzi, pak kdo? Mohli to snad být Němci z několik tisíc mil vzdálené Evropy? Ale za jakým účelem? I kdyby nějak pomáhali Rašídu Alímu a jeho revolta uspěla, co dobrého to Němcům na takovou dálku přinese? Irák ovládaný rebely příliš neovlivní vedení války na Středním východě. Přirozeně, bude to mít vliv na dodávky nafty 8. armádě v Egyptě, ale to je asi tak vše.

Nakonec to, zmatený a rozčarováný, vzdal. Bylo tu tolik nepostižitelných veličin, tolik otázek bez odpovědí... Soustředil se na vyhledávání prvních známek potíží, poněvadž věděl, že je potíže čekají. Jak velké, to si i starý irácký veterán, velitel letky McLeod, toho horkého dne v posledním týdnu dubna 1941 sotva dokázal představit.

ČÁST DRUHÁ

**ÚDERNÝ PLUK SS WOTAN
NASTUPUJE**

KAPITOLA 1

„Vodlepíš už konečně voči vod cecků tý řecký sami-ce," peskoval scharfuhrer Schulze kamaráda, hledě vzhůru na Akropolis, „a podíváš se na tohle?" Ukázal na ruinu na vrcholu kopce a dodal: „To je kultura, Matzi! Teď, když se dostaneme do cizích krajů, měl by ses naučit obdivovat takovýhle věci, ty bavorskej vi-di áku."

Na rottenfúhrera Matze z úderného pluku SS Wotan to neudělalo nejmenší dojem. Měl raději melounovitá poprsí tmavookých Athéňanek, které bez nejmenších skrupulí vrhaly lascivní pohledy na své nové německé přemožitele.

„Tomíci to museli vybombardovat do mrtě," odpověděl. „Je to fakt zřícenina."

Schulze vzdychl. „Velký hovno na vánočním stromku, tyjsi ale ignorant, Matzi! To není po bombardování. To je nějaký starej chrám nebo tak něco..."

Náhle se zarazil, protože jedna krásná řecká dívka se předklonila a ukázala celou délku opálených nahých stehů. Schulze těžce polkl. „U svatýho pytle!" hvízdal. „Viděl jsi to? Nohy až nahoru do prdele."

Malý vrásčitý bavorský poddůstojník se zašklebil. „Teď mluvíš mým jazykem, Schulzi! Pro normální polní myš s chlupatou prdelí kultura nic neznamená. Všechno co chce, je pivo, tabák a bohr - hlavně bohr." Zajel si rukou do rozkroku, aby zdůraznil svá slova. „A když koukáš kolem na všechny ty volný kundičky, Schulze, divíš se, proč lidi mrhají časem na kusy sta-

rýho kamene, když můžou bejt v krásný měkký posteli a hrát šfouchanou."

Schulze se zamyslel a když si představil sebe nahého, jak obšťastňuje nějakou útlou athénskou paničku - taky až na kůži nahou - veškeré myšlenky na kulturu se mu vykouřily z hlavy.

„Tady jsi uhodil hřebíček na hlavičku, Matzi! Ač to zní smutně, na nějaký kulturní odbočky nemáme čas. Když taková obyčejná polní myš má opravdovej klacek, utahovák, ptáka se zobákem ostrým jako břitva, zbejvá pak jediná věc..."

„Najít si nějaký horký masíčko, Schulzi!" dokončil Matz za svého hromotluckého kamaráda.

„Ale kde? Tisíc nadrženejch chlapů z Wotanu je na lovu a hledají to samý, Matzi," namítl Schulze. „Proč zrovna my bysme měli mít to štěstí, obzvlášť když nás varovali, abysme drželi pracku dál od řeckých ženských, aby to nenamíchlo jejich silnější polovičku národa a ti nám pak neprovedli něco nepěkného s naším sexuálním náradím?"

„Řecký chlapi!" odfrkl Matz. „Teplí bratři, co běhají kolem v sukních jako ty *evizoni*, nebo jak se jmenujou, co jsme s nima bojovali na Korintu."

Schulze ohrnul nos, když si vzpomněl na útok a překročení kanálu asi týden zpátky, a na zoufalý pokus řeckých vojáků v bílých sukních a s bambulemi na botách, je zastavit. Byl to masakr, zvláště potom, co Sup, velitel Wotanu, nařídil povolat do akce plamenometné tanky. Jak říkali někteří z veteránů Wotanu se svým krutým humorem: „Má někdo chuť na smažený Řeky k snídani, pánové?" Nikdo neměl.

„S bojováním jsme na chvíli skončili, kámo. Jak si teď užijeme, je na nás, ať už si ty paničky ze zadních řad," myslel štáb, „říkají co chtějí. Pojdme se naládovat a pak se kouknout po tom ostatním. Moc potěšení na nás ubohý starý polní myši v tom životě nezbejvá, nemám pravdu?"

„To si piš, Schulzi!" souhlasil Matz. „Jdeme na to."

Přestože byli odhodlaní si toho krásného dubnového odpoledne užít, nemohli si nevšimnout aktivity všude kolem. V athénském zálivu jezdila malá vojenská plavidla sem a tam a přivážela další vojáky a zásoby. Hlavními ulicemi projížděla štábní auta plná nafoukaných štábních důstojníků, jejichž kufříky se nadouvaly dokumenty.

„Kurva drát!" nadával Schulze, když se musel postavit do pozoru a pozdravit již kolikátého obrýleného vyššího důstojníka. „Odkud se všichni rojí? Celý tohle místo je prolezlý těma bastardama v ozdobnejch kalhotách."

„Neptej se, odkud se rojí, Schulze," poučoval ho poněkud smutně Matz, „ale proč tu jsou." Vytáhl z kapsy láhev ouza, dopřál si štědrý doušek a ohryzek v krku mu přitom jezdil nahoru a dolů jako expresní výtah.

Schulze ho závistivě pozoroval a olizoval si náhle vyschlé rty. „Nenažranej sobeckej parchantě," řekl beze zloby. „Fajn, proč tu teda jsou, ty ptačí mozečku?"

„Protože ti hajzlové chtějí poslat Wotan zase do akce. Víš přece, že jsme Vůdcova úderná brigáda — pošlou nás tam, kde to nejvíc vře."

„Vůdcova zasraná úderná brigáda!" odrkl si Schulze a ukazovákem, který vypadal jako chlupatá klobása, učinil obscénní gesto. „Ser na to," dodal netrpělivě. „Ať si dělají, co chtějí. My se támhle dole v přístavu potřebujem nacpat do postele s párkem řeckejch holek. Potřebuju strčit hlavu mezi dvě pořádný řecký kozy a zapomenout na všechno. Los, Kamerad!"

Hauptsturmführer Kuno von Dodenburg, velitel 1. roty Wotanu, k níž ti dva patřili, byl toho horkého odpoledne v Athénách stejně zmatený. Vysoký blondák, pohledný a s typicky arogantním povýšeným chováním důstojníků SS, jednal podle rozkazu zúčastnit se porady v hotelu St. George, novém vrchním velitelství ně-

mecké armády v Athénách. Pohrával si s novým Rytířským křížem, který získal za statečnost v posledním boji, a nechápal, proč byl tak náhle povolán na poradu na nejvyšší úrovni.

Wotan si zaslouží odpočinek, říkal si. Jejich ztráty během dlouhé bitvy od Jugoslávie až do jižního Řecka, kdy konečně vyhnali Angličany ze země a řecká armáda se vzdala, byly velké. Pluk potřeboval novou výzbroj, nové muže a čas na obnovení síly. Von Dodenburg byl samozřejmě stejně horlivý jako většina mladých důstojníků SS získat ještě vyšší uznání a slávu. Z toho důvodu byl hrdý na to, že si „vyléčil bolest v krku“ - sám Vůdce ho vyznamenal Rytířským křížem. Zároveň však měl starost o Wotan a především o svou vlastní první rotu a nebral na lehkou váhu ztráty, které utrpěli během kampaně. Wotan je možná elitou elity, ale nechtěl, aby jeho muži zbytečně strádali tím, že budou posláni do další akce, na niž, jak věděl, v této chvíli ještě nejsou připravení.

V náhlém šeru po jasů středomořského slunce venku von Dodenburg zamrkal, odpověděl strážnému na pozdrav a prošel do foyer grandhotelu, kde se začali shromažďovat, i ostatní důstojníci Wotanu a pomalu přecházeli do jednací místnosti.

Velitel, obersturmbannführer Geier - za svými zády přezdívaný díky svému jménu a velké skobě nosu, dominující jeho smyslné tváři, Sup - na ně čekal a každou nově přichozí skupinku si prohlédl svým monoklem, jako by se z jejich mladých arogantních tváří snažil cosi vyčíst.

Von Dodenburg vyměnil pár slov s velitelem další roty, který stejně jako on neměl velitele rád. Zavrtěl hlavou.

„Už si tu našel pěknýho řeckýho hošíka, prý je to jeden z místních číšníků,“ zašeptal důstojník koutkem úst. „Ten chlap je ostuda SS, Kuno. Je to sranda mít za velitele teplouše.“

Von Dodenburg chápavě přikývl. Mezi důstojníky pluku bylo veřejným tajemstvím, že Sup o dovolených prolézal berlínská nádraží a hledal tyhle vybledlé mladé chlapce v těsných kalhotách a s vytrhaným obočím, kteří uspokojovali jeho zvrácené touhy. Ale Sup byl jedním z mála pravidelných důstojníků wehrmachtu s dlouhou vojenskou tradicí v rodině, který na počátku války dobrovolně vstoupil do SS, když Černá legie potřebovala takové muže. Von Dodenburg samozřejmě věděl, že to udělal pouze proto, aby byl rychleji povyšován. Plukovník s monoklem a skobovitým nosem nebyl vůbec zapálený pro věc nového Německa. Pořád však vedl Wotan od vítězství k vítězství od Polska přes Holandsko, Francii až sem do Řecka, a to se na vrchním velitelství počítalo. Jeho zvrácené chutě se přehlížely a tiše zametaly pod koberec.

Von Dodenburg protáhl obličej, jako by ucítil něco velmi nepříjemného. Do místnosti afektovaně vcupital hoch, patrně Supův nový milenec, a na stříbrném podnosu nesl veliteli jakousi zprávu. Vypjal se ve svých příliš těsných kalhotách a nastavil ták Supovi. Ten se zaculil a von Dodenburg by přísahal, že ho to stálo plnou sílu vůle, aby toho hošíka nepohládl po pěkné mladé tvářičce.

Sup zapomněl na svého milence. Postavil se do pozoru a zvolal svým pronikavým, vysoko posazeným nosovým tónem: „*Meine Herren, geben Sie acht!* ”

Veškerý hovor okamžitě ustal; Sup byl pedant na disciplínu po starém pruském způsobu. Vyžadoval okamžitou poslušnost a od mladých důstojníků SS se mu jí dostalo.

Neztrácel čas. „Možná jste překvapení, že jste sem byli dnes svoláni. Plným právem. Pluk bojoval a zasloužil odpočinek. A vy také.” Vycenil na ně svůj koňský chrup. Nebyl to příjemný pohled. „Bohužel pro vás, nebude vám ho dopřáno. Vůdce ve své nekonečné

moudrosti rozhodl, že úderný pluk SS Wotan musí pokračovat v boji - ihned." Znovu se na ně zašklebil.

Von Dodenburg by mu dal nejraději pěští. Ten chlap nevynechal jedinou příležitost, aby si dělal legraci ze spasitele Německa Adolfa Hitlera. Neviděl snad, co Fuhrer pro Říši udělal? Neviděl, že obnovil sebedůvěru Němců a během několika málo let učinil Vaterland vedoucí evropskou mocností? Ten muž byl naprostý cynik. Brzy musí nastat čas, kdy nový národně socialistický stát to těmhle zvrátcencům jako obersturmbannführer Geier spočítá.

„Můžete se ptát, proč právě Wotan," pokračoval Sup a zřejmě naprosto nevnímal zlost a odpor mladých důstojníků. „Povím vám to. Protože známe svou práci lépe než jakákoli jiná jednotka. A co je naší prací?"

Znovu si na otázku sám odpověděl. „Být vždy na hrotu útoku, hrstka nás vede celou masu německé armády." Cynicky se usmál na své posluchače, kteří byli nyní napjatí a zvědaví na nový úkol, který si pro ně zvrátenec Sup vymyslel.

Ale velitel nepospíchal s odhalením detailů. Místo toho prohlásil: „Mám tu někoho, kdo k vám nejprve pohovoří. Prozradí vám pár drobností o důležitosti a celém dosahu operace, jejímž hrotem budeme." Pokynul svému pobočnickovi. Ten rychle odešel do bývalého salonku konferenční místnosti.

Von Dodenburg se zamračil. To bylo pro Supu typické. Vždycky si takhle pohrával se svými důstojníky, držel si karty blízko u vychrtlé hrudi. Usuzoval, že velitelovo chování je typické pro všechny homosexuály. Koneckonců být objektem paragrafu 175* mohlo znamenat dlouhý trest v některém neblaze proslulém koncentračním táboře, kam úřady posílaly práce se štítící živly, politické oponenty, recidivisty a ostatní lůzu a odpad společnosti.

* Paragraf německého práva, týkající se homosexuálů.

Mladý důstojník však na problémy týkající se velitele okamžitě zapomněl. Pobočník se vrátil. Vedle něj stál pohledný poručík ve zbrusu nové uniformě, jako by byl právě přijat do wehrmachtu. Ale nebyla to dokonalá uniforma, kontrastující s jejich oděvy opotřebovanými bojem, co upoutalo jeho pozornost. Byla to jeho pokrývka hlavy — takovou ještě ve wehrmachtu neviděl. Mladý důstojník měl na hlavě turban! Jeho kůže byla navíc velmi snědá a tato barva zcela jistě nepocházela od žhavého řeckého slunce.

Všude kolem mladí důstojníci vzdychali překvapením, když Sup ohlásil: „Pánové, rád bych vám představil poručíka — ehm - Singha, který k vám nyní pronese pár slov.“ Pokynul důstojníkovi v turbanu, který předstoupil, aby důstojníky SS znovu překvapil. Když promluvil, mluvil vysokou, téměř dokonalou němčinou, až na to, že jeho přízvuk byl značně cizokrajný.

„Pánové,“ usmál se na ně dokonale bílými zuby, „je mi jasné, že jste překvapení, že mne vidíte v německé uniformě, ale mohu vás ujistit, že je nás daleko víc, kteří jsme připraveni položit život za německou věc a za svobodnou indickou vlast. Abych byl přesný, jsou nás tři tisíce.“

Pozvedl paži, takže mohli vidět insigne nižšího důstojníka v horní části jeho bezvadné blůzy. Byl to štít, rozdělený na tři barvy vlajky, kterou von Dodenburg nepoznal. Nad vlajkou byl tygr ve skoku a nad ním slova *Freies Indien*. Svobodná Indie, opakoval si von Dodenburg a uvažoval, co to znamená a hlavně koho to vlastně reprezentuje tento vzdělaný mladý důstojník. Jaké je spojení mezi ním, jeho organizací a misí, o níž se důstojníci úderného pluku SS Wotan vzápětí dozvědí.

Indický důstojník spustil paži a pokračoval ve vysvětlování s téměř pruskou přesností. „Svobodná Indie je jednotka v síle brigády zformovaná z bývalých vojáků britské koloniální indické armády. Mají bojový vý-

cvik a zkušenosti z války v poušti. Když byli zajatí *Afrikakorps*em, všichni se okamžitě dobrovolně přihlásili do německé armády, aby s pomocí Německa osvobodili svou vlast, jež úpí pod jařmem anglických utlačovatelů..."

Von Dodenburg zachytil naprosto cynický výraz v Supově šeredném obličejí, jak sledoval mladého důstojníka, který s hrdostí vysvětloval, že uprchlý indický politik Chandra Bose, jemuž se podařilo uniknout z britského vězení ve své vlasti, dostal nápad vytvořit legii z indických dobrovolníků, což reichsführer SS Heinrich Himmler, jejich nejvyšší velitel, nadšeně přijal. To je Supovi podobné, říkal si von Dodenburg. Zajímá se výlučně jen o svou kariéru — „Pánové, než umřu, chci být generálem jako můj otec" — a o své mladé chlapečky. Pro ideály a velké myšlenky měl pouze pohrdání.

Pak se přestal zabývat Supem, protože mladý indický důstojník hrdě ohlásil a z tváře mu vyzařovalo přesvědčení: „*Meine Herren*, je naším osudem elity SS reichsführera Himmlera a nejlepších mladých mužů, jaké může zrodit má vlast, společně zničit koloniální moc krutého britského impéria."

Domluvil, hrud' se mu dmula a oči plály. V náhlém tichu von Dodenburg slyšel šokované výdechy okolo stojících důstojníků.

SS a tlupa podřadných černých hub, a bojovat spolu ? Není možná!

KAPITOLA 2

„Někteří z mých indických kamarádů," pokračoval Singh ve svém vzrušeném vyprávění, „již provedli průzkum hlavních základů anglických okupantů v Iráku. Jedna je v Šajbahu nedaleko přístavu Basra, kam Angličané mohou v naléhavém případě poslat vojska z Indie. Další je v Habbánji, kde udržují své letectvo. Taje z těch dvou důležitější. Odtud mohou vysílat letadla k bombardování Bagdádu, který je asi třicet minut letu od základny..."

Von Dodenburg naslouchal mladému Indovi s určitou dávkou pochybností, kterou zřejmě sdíleli i ostatní mladší důstojníci SS. Rozhodně nebyli zvyklí, aby je poučoval takový člověk, který pro ně byl přes veškeré vzdělání a plynou němčinu jen příslušníkem nižší rasy — negrem. Obersturmbannführer Geier, Sup, na druhé straně uchváceně poslouchal, přestože von Dodenburg hádal, že jeho zájem o poručíka Singha je spíše sexuální než strategický. Ovšem žádný ze znuděných arogantních důstojníků SS si netroufl vznést námitku. Všichni věděli, že střetnout se se Supem není moudré. Každému, kdo si to dovolil, udělal ze života peklo. Proto přes všechno opovržení a předsudky poslouchali tiše, zatímco Singh se dostával do ráže.

„Je tedy naším úmyslem vyvinout maximální tlak na základnu v Habbánji..."

„*Naším*," řekl pohrdavě někdo vedle von Dodenburga. „Slyšeli jste toho černýho zmetka říct naším? To je ale drzost!"

„Drž klapačku!" sykl von Dodenburg koutkem úst, když Sup otočil hlavu, aby zjistil, kdo pronesl onu poznámku, a oko mu za monoklem nenávistně plálo.

„Ovšem," pokračoval Singh, „Iráčané nejsou nejstatečnějšími vojáky. Úkolem úderného pluku SS Wotan a mužů z legií Svobodné Indie bude je podporovat a povzbuzovat do útoku, aniž bychom sami utrpěli ztráty." Zamračil se a na pěkné snědé tváři byla vidět nejistota. „Slyšel jsem, že později se s námi počítá pro daleko důležitější úkoly. Proto musíme naše ztráty udržet na minimu."

Nyní se zamračil pro změnu Sup a von Dodenburg rychle odhadl, že toho na novém úkolu bude víc než jen hrát nějakou vedlejší roli v poušti. Neměl však čas se nad tím zamyslet hlouběji, protože Sup vykouzlil úsměv a trochu ledově pobídl indického důstojníka: „Prosím pokračujte v hlavním tématu, drahý poručíku Singhu!"

Singh mu oplatil úsměv, aniž poznal, na jak nebezpečný terén vstupuje, jestliže se zaplétá se Supem. „*Jawohl, Obersturmbannführer,* " odvětil a pokračoval podle rozkazu, stále dychtivý podělit se se svými posluchači o vědomosti o nadcházející operaci, očividně neschopný rozeznat, že tyto naduté důstojníky SS, elitu německé armády, to ani za mák nezajímá.

„Jak jsem právě řekl, Iráčané nejsou z nejstatečnějších a nej nadšenějších vojáků. Proto je musíme přinutit bojovat." Usmál se, čímž odhalil bezchybné bílé zuby, což podle všeho považoval za podmanivé gesto. „Jak? Nejprve bych vám pověděl krátký příběh z mé rodné země. Když mé vlasti vládli místní pánové, krutí jako všichni ostatní, znali mnoho způsobů, jak své poddané naučit respektu. Byl to například druh mučení, který děsil i ty nejstatečnější hrdiny."

Von Dodenburg v duchu zaúpěl. Proboha, copak ten Ind nemá rozum? Byl jasně vychován v Německu. Přesto se zdálo, že nepochopil německou mentalitu.

Němci, obzvláště SS, nechtěli být poučováni o prapodivných indických zvycích. Přiložil si ruku na čelo a přál si, aby byl zpátky v centru Athén s rušnými kavárnami a pěknými děvčaty, kde by na jedno z nich udělal oči v naději, že je dostane do postele dřív, než začne další boj.

„Na rádzův rozkaz mohl být člověk svlečen donaha, v řetězech přinucen si kleknout a pak mu byla na zadek připevněna nádoba s hladovou krysou." Singh se usmál na své publikum, které se už na svých židlích začínalo poněkud neklidně vrtět, ale teprve teď si získal jeho upřímnou pozornost. „Pokud krysa odmítala provést zamýšlený čin, malým otvorem ve dně byl dovnitř vsunut do ruda rozžhavený pohrabáč. Po tomhle krysa udělala vše, aby unikla upečení. Začala běhat po odsouzencových hýždích, což nejprve lechtalo, než se do nich vyděšené zvíře zahryzlo, aby uteklo před pálícím železem."

Singh se opět vítězoslavně usmál, jako by byl plně přesvědčen, že se jeho posluchačům příběh ze středověké Indie určitě líbil. Za von Dodenburgem někdo přidruženě řekl: „Himmler musí bejt šílenej, že nám poslal tohohle blázna. Myslím, že budu zvracet."

Von Dodenburg se pokusil ten hlas ignorovat, zatímco Singh pokračoval ve svém hrůzostrašném vyprávění. „Krysa se snažila dostat ven, a tak kousala a kousala. Ale cesta ven nebyla. Pak, jak už jsem říkal, jí krev zachutnala, opila se jí a z druhé strany ji pobízel žhavý pohrabáč, dokud se zdivočelé zvíře neprokousalo ven." Singh se nadechl a vyřkl pointu. „Přirozeným východem — skrz lidský zadek!"

„Och, můj Bože!" zavyl důstojník, který si předtím stěžoval. „Může někdo zarazit toho černýho šílence?"

Nikdo ovšem nemohl. Singhův hororový výstup je přišpendlil k židlím, fascinoval je, když s popelavou tváří jako by v hypnóze poslouchali.

„Takže," zakončil Singh, „krysa i odsouzenec zemřeli naráz, ovšem poté, co člověk trpěl řekněme půl hodiny nepřekonatelným mučením - pokud ovšem ještě předtím nepodlehł šoku, nevykrvácel nebo nezešlel."

Singh ztichl a zíral na své obecenstvo, zahalené clonou šokovaného ticha — až na von Dodenburga, jehož Indovo líčení tak nelidského mučení hrubě urazilo. Odkopl svou židli a čelil Supovu hněvu, když se velitel otočil, aby zjistil, kdo dělá ten kravál.

„*Herr Leutnant*," zeptal se drsným hlasem, „co všechny tyhle — ehm — nesmysly z minulosti mají co dělat s operací, na níž se máme brzy podílet?" Jeho úzká tvář sebou škubala stěží ovládaným vztekem. „Prosím prozradte mi to, ano?"

Poručík Singh nebyl tímto hrubým požadavkem ani v nejmenším vyveden z míry. Usmál se - ten pěkný mladý Ind si tím úsměvem snad vydělával - a řekl: „Jistě, povím vám to, pane. My budeme tou krysou, z níž budou Iráčané vyděšenější než z těch prokletých Angličanů. Nezaútočí, pokud je k tomu nepřinutíme. Proto na ně musíme pustit hrůzu, aby to udělali. A tak neutrpíme takové ztráty jako oni, abychom dosáhli vítězství."

„A jak je přinutíme, aby se nás tolik báli?" začal von Dodenburg, ale Sup jeho řeč ostře uťal.

„To stačí, von Dodenburgu! Poručík Singh podal plně dostačující osvětlení našich záměrů v Iráku. Konec konců, jakkoli to má být provedeno, zájmem každého důstojníka v této místnosti musí být, aby úderný pluk SS Wotan utrpěl co možná nejmenší ztráty." Velice krátce se odmlčel a pak dodal, skoro jako by mluvil sám k sobě: „A pak kdo ví, pánové, kdy bude Wotan potřebovat každého muže, kterého může sehnat."

Otočil se zpět k Singhovi. „Díky, poručíku, za excellentní výklad. Možná bychom si my dva mohli probrat podrobnosti, až tahle porada skončí."

„Proč... jistě, pane! Ano, pane, velice rád tak učiním, *Herr Obersturmbannfuhrer*.“

Von Dodenburg v duchu zaklel. Znal Supa. Chvilí pro něj bude pohledný mladý Ind důvěrným přítelem, než nastane nevyhnutelný zlom a bude obětován. Poněvadž i když byl Sup sexuální lovec, nebyl hloupý. Jakmile se vynořilo nebezpečí pro jeho kariéru - jeho úsilí stát se „generálem stejně jako můj starý otec“, jak se často holedbal v důstojnické kantýně - zaútočil a tohle nebezpečí nelítostně odstranil.

O několik minut později srazili podpatky, zasalutovali Supovi se sebeuspokojením zářícím poručíkem Singhem po boku a opustili konferenční místnost. V žáru poledního slunce pak přivírali oči a každý se zabýval svými vlastními úvahami. Protože i ti nejhlopější z nich věděli, že byli informováni o misi takového druhu, jakou za téměř dva roky totální války ještě nepoznali.

Von Dodenburg si nasadil čepici v běžném fešáckém úhlu, jaký sebevědomá arogantní mladá krev Wotanu preferovala, přestože se v daném okamžiku cítil poněkud nejistě. Ptal se sám sebe, jaký jim byl ve skutečnosti přidělen úkol. Ze Singhovy přednášky bylo jasné, že budou přiděleni k jakési kombinované operaci kdesi na druhém konci světa. Ale jak se tam dostanou? Co bude s jejich tanky?

Protože právě jejich odvaha a schopnost mistrovsky zacházet s tanky činila Wotan obávaným u nepřátel a oblíbeným u Vůdce, který jej často velebil jako elitu elity — „moje nejlepší úderná brigáda“ — a posílal jej tam, kde bylo nebezpečí nejakutnější.

Von Dodenburg zavrtěl hlavou a ani nevnímal plaché pohledy velmi hezké řecké dívky, zralé pro utrnutí, jejíž drahé šaty z Paříže toho víc odhalovaly než zahalovaly. Spousta otázek, říkal si trochu rozmrzele, a proklatě málo odpovědí.

Ale Kuno von Dodenburg se tím, co vyplývalo z dnešní porady, dlouho nezabýval. Do jeho rozjímání

pronikl dobře známý hlas se svou obvyklou naléhavostí, což znamenalo, že jeho původce je buď opilý, nebo něco provedl.

„Schulze, velký raubíř," zamumlal, když se Schulze vypootácel zpoza rohu a před sebou tlačil proutěný dětský kočárek, v němž spočíval rottenfuhrer Matz, tisknoucí si k hrudi láhev ouza jako přerostlé nepovedené dítě, a rozhazoval hrsti bezcenných řeckých mincí davům smějících se bosých dětí. Ale nebyl to pohled na jeho opilé staré mazáky, co ho přimělo zastavit — viděl je v tomto stavu už mnohokrát předtím — nýbrž dva hřmotní vojenští policisté, potící se a rozlovení ve svých ocelových přilbách, kteří se pokoušeli odklidit děti z cesty a dostat se k oběma poddůstojníkům SS.

Von Dodenburg neváhal. Třebaže byli opilí, v blízké budoucnosti bude tyhle dva veterány potřebovat. Tím si byl jistý.

„*Still gestanden!*" rozkázal. „*Na, wird's bald?*"

Síla tohoto ostrého rozkazu pronikla i do Schulzeho omámené hlavy. Velký poddůstojník se zakymácel, jak okamžitě zastavil. Matz, stále svírající drahocennou láhev, vypadl z kočárku na ulici, kde ihned začal lokat ohnivý nápoj a na jeho scvrklé tváři se objevil široký úsměv naprostého blaha.

„Ty bavorskej vidláku," vykotal Schulze nejisté, „nevidíš důstojníka?"

„Ticho!" uřál jeho hlas ostře von Dodenburg, když vyšší z obou vojenských policistů vykročil vpřed a zasalutoval.

„Opilí a neukáznění, pane hauptsturmführere! Krádež civilního dětského kočárku, pokus o vsunutí ruky pod matčiny šaty bez dovolení a..."

„Dobrá, dobrá," uklidňoval ho von Dodenburg poněkud unaveně. Jak často slyšel podobné stížnosti od jiných vojenských policistů o přečinech téhle povedené dvojice! „Přenechte je mně. Postarám se o ně."

„Ano, pane hauptsturmführere. A ten kočárek?"

„Zajistím, aby byl vrácen."

Policista zaváhal. Ale ne na dlouho. Schulze nadzvedl pravý bok, opovržlivě se zašklebil a vypustil jeden ze svých proslulých muzikálních pšouků, v poddůstojnickém sboru SS dobře známých a respektovaných. Policisté utekli, stejně jako děti, a Schulze, poněkud oslabený tím mohutným výkolem útrob, vydechl: „Letadla, pane hauptsturmführere! Na divizní junkersy dvaapadesátky malují ža-božroutský kolečka. Budeme skákat z letadel nebo tak něco."

Von Dodenburg zachmuřeně přikývl, že rozumí. Teď aspoň věděl, jak se dostanou na místo určení, a ani trochu se mu to nelíbilo. Šťastný Matz na chodníku se mazlil se svou lahví, pak si mocně přihnul a dal se do zpěvu. *„Není to smůla, že jen jednu kozu má, chudák malá jenom jeden cecík vysává..."*

Von Dodenburg zavrtěl hlavou a sám v té chvíli nevěděl, jestli rezignovaně nebo znechuceně. Pak se vydali na cestu, v čele elegantní mladý důstojník SS, následován vrzajícím starým kočárkem, který opile tlačil Schulze, a v jehož korbě už zase seděl Matz a radostně hulákal o „chudáku malým smradovi", jehož matka nedokáže pořádně nakrmit.

KAPITOLA 3

Krvavě rudá koule slunce se vyhoupla nad horizont a zbarvila moře tři sta metrů pod nimi do temného hrozivého odstínu. Hory na tureckém pobřeží před nimi získaly špinavě růžový ruměnec. Von Dodenburg si vytřel z očí spaní a říkal si, že alespoň počasí jim přejí, když letka Junkersů 52 s první rotou na palubách vrčela do neznáma.

Předešlý den strávili na sofijském letišti, kde je jejich noví spojenci Bulhaři připravovali na poslední úsek letu do francouzské Sýrie. Bylo jasné, že přestože se Bulhaři neangažují v irácké kampani, připravují se na nějakou vojenskou operaci. Všude byli vojáci a skladiště ve všech koutech rozlehlého letiště byla plná, zatímco na přilehlých silnicích stály dělostřelecké baterie a kolem rachotily rotory tanků, přijíždějící z metropole a mířící na východ. Schulze s Matzem vyměňovali s Bulhary příděly Wotanu za láhve ohnivé bulharské slivovice.

„Tady se asi taky brzy něco semele, kámo. Cítím ve vzduchu olovo,“ poznamenal Schulze.

„Tak moc nečuchej k tý slivovici, *kámo*. Musí nám vydržet tam, kam jdeme - a jenom pitoměj Bůh ví, kde to je, *kámo*,“ odpověděl mu Matz kysele.

Teď, když se letadla zmítala v náhlé turbulenci způsobené proudy stoupajícími od moře, jak se vzduch postupně ohříval, se probudil i Schulze, olízl si popraskané a vyprahlé rty a obrátil se k Matzovi zhroucenému na kůži potaženém ocelovém sedadle vedle něj.

„Pošli placáka!" Mluvil o ploché láhvi slivovice.

Matz otevřel oči. „Co tím sakra myslíš, pošli placáka? Ty lakoměj parchante, poslední zbytek jsi vyslopal včera večer. A mně jsi nenechal ani kapku."

Schulze přijal stížnost klidně. „Šarže má svoje privilegia. Pamatuj si, že jsem scharfuhrer a ty pouhej rottenfuhrer, Matzi."

Při té odpovědi na něj Matz vystrčil špinavý prostředník. Toto neuctivé gesto však Schulze ignoroval.

„Nemůžu, rottenfuhrere Matzi. Už tam mám celej autobus." A zasmál se.

I ve své zasmušilosti se von Dodenburg nad tím rozhovorem pousmál. Matz a Schulze vždycky jednali, jako by byli nejzavilejšími nepřáteli, ale pokud musely jít servítky stranou a začaly létat třísky, byli připravení jeden za druhého bojovat do posledního dechu. Byli opravdoví kamarádi. Pak ty dva darebáky pustil z hlavy a soustředil se na svůj problém.

Měl jen omezené znalosti celého plánu. Poletí do syrského Damašku, kde ještě jednou doplní palivo a pak, vyhýbající se případným britským vzdušným hlídkám, s nimi francouzští piloti proklouznou přes hranice - Francouzi znali irácké pohraničí lépe než piloti luftwaffe. Až budou bezpečně za hranicí, přistanou v poušti. Odtud je poručík Singh, který nyní stále ještě spal, povede do tábora svých „Svobodných Indů". Wotan a Indové pak společně vyvinou tlak na irácké rebely, aby zaútočili a obsadili britskou leteckou základnu v Habbáníji. Co měl Wotan udělat potom, o tom měl von Dodenburg jen nejasnou představu. Ale byl si jistý, že Vůdce by neplýtlval jedním z elitních útvarů SS na tak Bohem zapomenutém místě jako Irák. V nadcházející kampani půjde o víc než jen o tohle.

Podíval se na místo, kde pořád ještě spal onen Ind, a řekl si, že ten mladý důstojník toho ví víc než on sám. Viděl ho několikrát rozmlouvat se Supem během posledních osmačtyřiceti hodin, než vyrazili, a tyto

rozhovory prudce končily vždy, když se k těm dvěma někdo přiblížil. A bylo jasné, že to nebyly jen sexuální návrhy, jež Sup činil Singhovi. Bylo v tom cosi víc.

Několik okamžiků von Dodenburg ještě přemýšlel. Uvažoval, jak noví rekruti, mladíci, kteří se právě připojili k první rotě, aby nahradili ztráty z balkánské operace, obstojí v boji. Přemítal, jak si jeho veteráni zvyknou na striktní přiděly vody, jež jsou v poušti nutností, jak budou platní proti Britům bez tanků a těžkých zbraní. Oči se mu pomalu začaly opět zavírat, jak byl ukolébán monotónním vrčením třímotorového transportního letadla na jejich cestě na východ. Schulze po jeho pravici už zase chrápal. Ne dlouho.

Náhle se ozvalo pravidelné praskání kulometné palby. Von Dodenburg se okamžitě probudil z dřímoty. Tak tak ještě zahlédl mihnout se kolem jednomotorovou stíhačku, táhnoucí za sebou chvost bílého kouře, a současně se trup zaplnil štiplavým zápachem spáleného korditu a studeným vzduchem. Na zemi se svíjel mladý nováček ve smrtelných křečích, vykašlával jasně červenou krev a jeho volání „Mama, Mama“, než zemřel, bylo sotva slyšet.

Během okamžiku nastal všude zmatek, když mladý pilot luftwaffe opustil formaci. V příští chvíli se už volným pádem snášel dolů do modrého moře, zatímco další stíhačka hlučně prolétla formací junkersů a její kulomety zuřivě plivaly modrý oheň na těžkopádné transportní letouny. Ale i ty reagovaly, rozptýlily se a střelci začali odpovídat na palbu nepřítelů, jak nejlépe dovedli. Všichni věděli, že mají beznadějně menší palebnou sílu než útočníci a jsou minimálně o sto kilometrů v hodině pomalejší.

Za kniplem von Dodenburgova junkersu se pilot zoufale snažil setřást útočníka a současně zastavit pád třímotorového letadla, než se roztříští o hladinu moře, která byla pořád blíž a blíž.

Von Dodenburg na svém sedadle, držící se ze všech

sil vzpěry, si usilovně přál, aby se mu to podařilo, a pilot ze všech sil tahal za knipl - skoro stál v sedadle a jeho ramenní svaly hrozily protrhnout každým okamžikem tenký materiál kombinézy.

Znovu se ozvalo klapání kulometu a kulky rozpáraly bok trupu letadla. Jako by kouzlem se v něm objevily roztřepené otvory a muži se v bolestech váleli po podlaze, když se jejich pronásledovatel těsnou otočkou odpojil, snad věřil, že junkerse nadobro dorazil. Ale to se mýlil.

Pomalu, hrůzostrašně pomalu se letoun vymaňoval ze smrtelného pádu. Každý jeho nýt a plát plechu skučel na protest proti takovému obrovskému namáhání. S tvářemi bledými strachem a očima vyvalenýma jako idioti se vojáci křečovitě drželi svých sedadel, někteří nekontrolovatelně křičeli a několik se jich dokonce modlilo.

Pilot se najednou zvrátil do sedadla. Von Dodenburg si chvíli myslel, že je to jen úlevou nad tím, že se mu podařilo zastavit ten osudný pád. Potom si všiml, že se mýlí. Z pilotova pravého ramene prýštila temně červená krev. Byl zasažen - těžce.

„*Scheisse!*“ nadával von Dodenburg. Nikdo z nich nedokázal řídit letadlo. Pokud teď pilot spadne, jejich osud bude zpečetěn. „Poručíku Singhu,“ zvolal naléhavě, když se britský stíhač znovu přiblížil, odhodlán srazit německý letoun z oblohy. „Pomozte pilotovi!“

„Rozkaz.“

Singh neváhal. Vyskočil ze sedadla a běžel na pomoc zraněnému muži.

Von Dodenburg natáhl krk a zaklel, když nepřátelský stíhač znovu zahájil palbu a podél jeho křídel vyšlehly purpurové plameny, jak se jeho osm kulometů Browning probudilo k frenetickému životu.

Střela zasáhla levé křídlo. Motor se zakuckal. Von Dodenburgovo srdce se na okamžik zastavilo. Pak po-

škozený motor znovu naskočil, ale bylo vidět, že se z něj v hustých oblacích valí černý dým. Věděl, že dlouho nevydrží. Pronesl rychlou modlitbu, aby raněný pilot se Singhovou pomocí dokázal udržet zmrzačený stroj ve vzduchu, dokud nebudou nad pevninou. Bude se cítit bezpečněji, když pilot zabodne letoun do pevné země. Ale tak to být nemělo.

Levý motor náhle nadobro odpadl. Jeden dlouhý děsivý okamžik, když se letadlo prudce nahnulo napravo, si von Dodenburg myslel, že pilot nebude schopný stroj udržet. Ale se Singhovou pomocí to dokázal. Junkers teď mířil k zemi a táhl za sebou chvost černého kouře. Britská stíhačka to však stále nevzdala. Nalétla do pozice, přilepila se na ocas umírajícího letounu a pokoušela se mu zasadit smrtelnou dávku, která ho pošle k zemi.

Pilot nějak dokázal zmítat letounem ze strany na stranu, aby stíhač nemohl provést svůj závěrečný úder. Jak se mu to, umírajícímu za kníplem, podařilo, von Dodenburg nikdy nezjistil. Kromě toho neměl čas na takové myšlenky. Přes kvílení umírajícího stroje a bušení osmi kulometů volal: „Připravte se na náraz... Krucinál, připravte se na náraz!"

Přeživší z první roty nepotřebovali pobízet. Země se blížila, aby je strašlivou rychlostí uvítala. Zvedli nohy, hlavy zabožili do sevřených rukou a napjatě čekali na nevyhnutelnou ránu. Von Dodenburg naposledy zkontroloval, jak se britský stíhač za nimi odpojuje a mizí vpravo, pilot byl očividně spokojený, že to junkers i všichni na palubě mají za sebou. Pak i on zaujal pozici a srdce mu bušilo při vědomí, že následující sekundy rozhodnou, jestli bude žít nebo zemře. V této chvíli naprosto ztratil kontrolu nad svým mladým životem. Byl vydán na milost osudu. Mohl se pouze skrčít a napjatě čekat, co se stane. Cynicky se zasmál. Jak to vždycky u pluku říkali - šlapec nebo zhebni? Teď to bylo všechno jinak.

Řev dvou zbylých motorů náhle utichl. Nahradilo ho strašidelné hvízdání větru dírami po kulkách v trupu junkersu.

V tom vzduchu von Dodenburg, s hlavou v náručí, cítil vůni té země, směs koření a exotických rostlin. Tento vjem mu na chvíli osvobodil mysl od toho, co má přijít. Singhův náhlý výkřik ho vyburcoval. Vypjal se, když Singh třaslavým hlasem opakoval: „To je ono. Jsme...”

Zbytek jeho slov přehlušila obrovská rána, jak junkers dopadl na zem. Podvozek náraz odpružil a třímotorové letadlo se vzneslo vzhůru jako výtah. Po chvíli znovu narazilo do země. Tentokrát to podvozek nevydržel a okamžitě povolil. Trup dopadl na zem a klouzal rychlostí sto kilometrů v hodině, zatímco se umírající pilot zuřivě snažil udržet nad strojem kontrolu. Bezvýsledně. Letoun klouzal a skákal vpřed a kamení a drsný terén mu páraly střeva.

Muži křičeli. Další byli vymrštěni ze sedadel na stěny, aby pak leželi na podlaze v groteskních pozicích jako rozlámané panenky. Von Dodenburg se držel ze všech sil. Schulze před ním zuřil: „Vysrat se na tohle hraní na vojáky... Mizím odsud!”

Ale dopadlo to jinak. V příštím okamžiku narazil vyholenou hlavou do rozbité stěny a zhasl jako svíčka.

Pak se to stalo. Junkers narazil do skalní stěny. Jeho divoká pouť drsnou neplodnou krajinou, při níž za sebou zanechával kousky roztrhaného kovu, skončila. Trup se nahnul a za skřípání trhajícího se kovu se záď zdvihla vysoko do vzduchu. Von Dodenburga něco tvrdě udeřilo do tváře, až vykřikl bolestí. Pak všechno zčernalo.

KAPITOLA 4

Von Dodenburg si omámeně hledal cestu ven z kouřícího vraku letadla. Všude byli mrtví a umírající muži, poházení ve zničeném trupu, někteří měli místo obličejů nerozeznatelné krvavé masky, jako by jim někdo hodil do tváře plnou hrst jahodového džemu.

Chvilí netoužil po ničem jiném než vyjít ven a dýchat čistý vzduch, aby unikl těžkým výparům benzínu na tom jevišti smrti. Jinak se jeho mozek nevzpamatuje. Ruka jako lopata ho popadla a vytáhla ho ven, jako by byl ochablý vetchý stařec. Za jiných okolností by se vztekle ošíval. Ne tak nyní. Cítil, že potřebuje jakoukoli oporu, jaká se mu naskytne. Vděčně se nechal odvést k zakrslému olivovníku, kde jeho dobrodinec – byl to Schulze, jehož široký obličej byl jedna velká krvavá skvrna – stál proti němu a říkal: „Lehce a pomalu se nadechněte, pane hauptsturmfuhrere. Udělá vám to dobře. I když pořádně hlt vestfálský žitný by byl určitě mnohem lepší.“ Schulze ztěžka vzdychl jako člověk těžce zkoušený nespravedlností tohoto světa.

„Děkuji vám, Schulze,“ slyšel se von Dodenburg říkat jako by odněkud zdálky. „Podívejte se po mužích...“ Jeho slova odplula pryč. Schulze se už vrátil zpět k vraku a uvolňoval velký plát plechu, pod nímž byl uvězněn jeden z vojáků.

Von Dodenburg vděčně nasál čerstvý vzduch. Černá mlha, která ho hrozila pohltit, se konečně začala rozpouštět. Věděl, že je čas převzít velení. Ve všem tomhle zmatku musel udělat aspoň nějaký pořádek, než se

objeví další potíže. Třebaže nedokázal pochopit proč, byl si jistý, že přijdou.

Asi po hodině znal to nej horší. Ztratil deset mužů a dalších pět bylo opravdu vážně raněných — natolik, že nemohli jít. Pomyšlení na to, co s těmi chudáky bude muset provést, ho plnilo děsem. Ale v dané chvíli se soustředil na pohřbívání mrtvých, ošetřování lehce raněných a třídění všeho, co budou schopní vzít s sebou, přestože neměl nejmenší tušení, jaký je jejich cíl. V té chvíli mu připadalo, že jsou uprostřed ničeho, kde se do dálky, kam až oko dohlédlo, rozprostíral písek a řídký porost bez jakékoli osady v dohledu. Nakonec zadal Singhovi, který se zotavil z otřesu stejně rychle jako staří mazáci z Wotanu, úkol určit jejich polohu.

Schulze a Matz mezitím prolézali vrakem a teoreticky hledali něco, co by mohlo být užitečné později. Ve skutečnosti však pátrali po něčem silnějším než voda, kterou právě vyčerpali z rozbitého chladiče nebo nabrali z lahví vojáků zabitých při dopadu. Pečlivě ji otestovali, než ji poslali mezi ostatní, ale zatím našli pouze čutoru naplněnou studeným čajem místo ztuchlé pitné vody. Jak poznamenal Schulze, když si z čela stíral perličky potu: „Pro nás obyčejný polní myši neexistuje spravedlnost, Matzi! Studený ostrovní chcanky — co dobrého to přinese zarostlým vojákům, na to se tě ptám, kamaráde.“

Matz pokrčil rameny, jako by ta otázka byla pro něj příliš náročná na pochopení. Místo toho nemelodicky spustil monotónní starý popěvek, který vyprávěl příběh nešťastné mladé dámy jménem Starkie: „...*co měl poměr s černou Starkie. Výsledkem těch hříchů byla osmercata — dvě černá, dvě bílá a čtyři khaki.*“

Poručík Singh seděl ve stínu rozpáraného pravého křídla a vzhlédl od potrhané mapy, kterou našel v kabině mrtvého pilota. Von Dodenburg se v té chvíli podíval jeho směrem. Chvíli uvažoval, co se Indovi honí hlavou po vyslechnutí tohoto popěvku, plného raso-

vých předsudků. Singhova tvář však neodhalila nic, ani nelibost ani nenávist. Ale pak si von Dodenburg uvědomil, že za těch pár dnů, co indického poručíka zná, Singh nikdy neprojevil nic ze svých vnitřních pocitů. Hodně se usmíval, jako by byl nervózní, ačkoli současně bral sebe a věc Svobodné Indie velmi vážně. Takže co se mu honí hlavou?

Po pěti minutách na něj Singh zavolal a řekl mu, že vypočítal, že jsou někde u hranic mezi Sýrií, Palestinou a Irákem.

„Podle toho, co jsem slyšel od svých lidí," poučoval zdvořilého von Dodenburga, „není to nepřátelštější místo."

„Co tím myslíte, poručíku?" tázal se von Dodenburg, který se už v duchu připravoval na hrozné věci, jež bude muset brzy udělat.

„Jako všichni obyvatelé pohraničí, i tito lidé mají málo respektu k oficiálním vládcům. Arabové, Židé, Iráčané," pokrčil rameny, „a můžeme jmenovat i další, jdou jeden proti druhému. Víra pro ně taky nic neznamená. Tohle ovšem ano." Palcem a ukazovákem předvedl univerzální gesto počítání peněz. „Peníze, obzvláště zlaté a stříbrné mince, jimiž zdobí své ženy, to je víra těchto pohraničních lidí. Tak mi to alespoň řekli."

Vod Dodenburg přikývl, že rozumí. „Dobře, najděte nám cestu, kterou se vydáme, poručíku. Denní horko polevuje. Měli bychom raději vyrazit."

Nečekal na Singhovu reakci. Vlastně už zapomněl, co mu právě řekl. Jeho mysl byla napjatá, plná toho, co bude muset udělat, než opustí vrak.

S upjatým a vážným výrazem pomalu přešel tam, kde pod křivým olivovníkem a trnitými křovisky leželi umírající s tvářemi překrytými kusy látky namočenými v drahocenné vodě, aby zachycovaly mouchy a horko. Jeden nebo dva z nich ještě sténali. Naštěstí však byli v bezvědomí, za což byl von Dodenburg

vděčný. Pomalu rozeplnul knoflík pistolového pouzdra. Schulze ho sledoval - lov na kořalku dočasně odložil - a soucítit s velitelem. Už dvakrát viděl, jak důstojníci museli vykonat tento hrozný úkol během balkánského tažení, kdy se báli zanechat raněné Wotanu Srbům, kteří je v horách neustále odřezávali během útoku na Bělehrad. Poněvadž Wotan, stejně jako zbytek obávaných jednotek SS, nenechával své raněné na místě. Pokud je nemohli vzít s sebou, zbývala pouze jediná možnost.

Před tuto strašlivou alternativu byl nyní postaven von Dodenburg. Schulze si přál, aby mohl vykonat tento úkol za svého milovaného velitele, ale to nepřicházelo v úvahu. Byl to pochmurný úkol, který musel vykonat pouze důstojník. Po nějakou chvíli bude důstojník hrát roli Boha - rozhodne mezi životem a smrtí blízké lidské bytosti. Byl to úkol, o němž nejvyšší velení Zbraní SS rozhodlo, že může být svěřen jedině gentlemanům a regulérním důstojníkům.

Mladý velitel pomalu přistoupil k prvnímu z umírajících mužů, tichému pod krví nasáklým plátnem, které ho zakrývalo. Jemně se sklonil a odstranil z jeho tváře látku. Chlapec - byl to jeden z mladých nováčků - se nepohnul. Naštěstí byl duchem hodně daleko, za což byl von Dodenburg hluboce vděčný. Chvíli si prohlížel chlapce, jehož se chystal zabít, a pak uvolnil pojistku. Připadalo mu, že dělá příšerný kravál. Hoch se stále nepohnul. Von Dodenburg se opatrně sklonil a přiložil ústí hlavně k hlavě umírajícího. Zaváhal jenom zlomek vteřiny. Sevřel čelisti. Pak stiskl spoušť pistole. Mladík sebou trhl, jak kulka pronikla zezadu do jeho hlavy. Byl to jen okamžik. Vykřikl. Pak se zadní část jeho hlavy proměnila v kaši tmavě červené krve, v níž se leskly úlomky kostí jako naleštěná slovinovina.

Von Dodenburg těžce polkl. Cítil, že se začíná třást. Pistole v krvi potřísněné ruce se mu chvěla. Do krku

mu stoupala hořká žluč. Cítil, že bude zvracet. Pouze čirou silou vůle toto nutkání potlačil.

Zabil dalšího raněného. Snažil se to dělat důstojně, ale nedokázal to, chtěl jen mít to, co považoval za chladnokrevné vraždění, co nejdříve za sebou. Jednu chvíli si myslel, že se pod nápojem výčitek ze zabíjení vlastních vojáků zhroutl a nebude schopen pokračovat.

Ale horor teprve začínal. Právě když se chystal sejmut pokrývku z hlavy třetího muže, ten to udělal za něj a von Dodenburg spatřil dobře známou tvář. Rottenführer Heinz, starý mazák, který sloužil u pluku už před válkou, kdy přišel i von Dodenburg coby novopečený untersturmführer přímo z kadetní školy v Bad Tölzu.

Heinz chabě mrkl, podíval se do ztrhané von Dodenburgovy tváře a spatřil kouřící pistoli v jeho pravé ruce. „Musí se to udělat, pane hauptsturmführere,“ vydechl. Špička jeho nosu byla nezdravě bílá, což bylo jistým náznakem blízké smrti. „Nechci padnout do pracek barbarům.“ Zalpal po dechu a na chvíli zavřel oči.

Von Dodenburg polkl. Snaživý rottenführer - protože tím Heinz byl co ho znal, vždycky ochotný plnit rozkazy a dobrovolně se hlásící na nejtěžší úkoly, když létaly sračky v Polsku, ve Francii, Jugoslávii či Řecku - si zasloužil lepší osud než tohle, být chladnokrevně zastřelen jedním ze svých vlastních důstojníků v drsné divočině, jejíž jméno ani neznali. Bylo to všechno tak příšerné...

Heinz znovu otevřel oči. „Radši byste s tím měl skoncovat, pane hauptsturmführere. Chlapi budou chtít zmizet, než padne doopravdy tma.“

Von Dodenburg se zdál neschopný pohybu. V té chvíli, pokud by to dokázal, by zahodil pistoli a utekl. Neměl tu sílu zbavit tohohle starého vojáka, který tak věrně sloužil pluku celá léta bez ocenění, jeho utrpení. Ale Heinz mu to usnadnil.

„Otočím se, pane hauptsturmführere," vydechl a s bolestným zaskučením otočil své umírající tělo, aby leželo tváří dolů a velitel mu mohl zezadu dopřát ránu z milosti.

Jako kdyby při těchto pohybech sledoval někoho cizího, viděl von Dodenburg svou ruku, jak sevřela pistoli a přiblížila ji k citlivému místu hned pod levým uchem raněného. Viděl, jak prst na spoušti bledne, když lehce stiskl, lehké zaváhání a pak stisknutí koutku až na doraz. Hromová rána, aspoň tak to vypadalo. Heinzova lebka se nadmula. Pak vybuchla ve spršce jasně červené krve a mozku. Heinz naposledy jako by smutně vzdychl a byl mrtev.

O pět minut později byli ti, kteří přežili, vyrovnáni v jediném zástupu a mířili do neznáma, vedení poručíkem Singhem a jeho útržkem mapy. Mrňavá stvoření proti jednotvárnému nekonečnu pouště. Nikdo se neohlédl.

ČÁST TŘETÍ

OBRANA

KAPITOLA 1

Základna RAF v Habbáníji byla obléhána už čtyři dny. Iráčané postupovali dolů po hlavní silnici z Bagdádu až ke kopcům východně od základny, kde zakopali své dělostřelectvo. Ale místo očekávaného útoku pěchoty, jehož se štáb RAF obával - předpokládal, že by základnu zcela převálcoval, protože Britové prostě neměli dost vojáků, aby se takovému útoku ubránili —, Iráčané pouze v pravidelných intervalech ostřelovali pozice RAF. Vypadalo to, jako by pracovali podle nějakého rozvrhu; něco podobného si starší vojáci pamatovali z Velké války, kdy takovéto dělostřelecké útoky následoval výpad pěchoty. Ten však tentokrát nepřišel.

Air commodore Jeeves období klidu plně využil. Mechanici spolu s některými piloty ve výcviku pilně pracovali a rychle vytvořili ze starých otlučených cvičných letadel improvizované útočné stroje. Namontovali na ně kulomety Lewis a držáky bomb. S hrstkou instruktorů coby pilotů a žáků jako obsluh zbraní už Jeeves provedl několik útoků na irácké dělostřelecké pozice a zásobovací konvoje přivážející muže, střelivo a vodu z Bagdádu. Útoky na konvoje byly obzvláště úspěšné, protože Iráčané patrně neměli ani páru o konvojových rozestupech nebo použití lehkých kulometů jako protiletdecké obrany. Primitivní bombardéry a stíhací bombardéry dvakrát rozprášily nepřátelský konvoj a zanechaly silnici z Bagdádu pokrytou rozbitými hořícími vozidly a těly nepřátelských vojáků.

Pořád však platilo, jak řekl Jeeves McLeodovi, když se vrátil z dalšího průzkumu v poušti za iráckými pozicemi: „Ty parchanti tam nebudou sedět věčně s rukama v zadku. Útok na sebe nenechá dlouho čekat.“

McLeod přestal potahovat ze své staré dýmky a souhlasně pokýval šedou hlavou. „Máte pravdu, *air comodore*. Rozvědka před půl hodinou hlásila, že k nepříteli míří posily - prvotřídní jednotky.“ Na zlomek sekundy se odmlčel a sledoval „hovnocuc“, starý třítnový nákladák, kolébající se přes pole s velkými kovovými sudy obsahujícími výkaly z latrín mužstva. „A navíc Němci.“

„*Němci?!*“

„Přesně tak, pane. Skopčáci přiletěli z Řecka přes Bulharsko a francouzskou Sýrii. Hoši z RAF na Středním východě už hlásili sestřelení jednoho jejich transportního letadla nad mořem.“

Jeeves zrudl vzteky. „Tyhle zatracený žabožrouti! Těm parchantům se nedá věřit. Loni s Hunem bojovali, a teď mu pomáhají. Co se dá s takovýmhle spojencem dělat?“

„*Bývalým* spojencem,“ opravil McLeod rozzlobeného komodora. Ale ten neposlouchal.

„Co ještě víme o těch prokletých Němčourech?“

„Nic moc, pane. Máme pouze informaci, že poslali prapor SS, patrně v síle kolem osmi set mužů, a syrští Francouzi jim pomohli přes hranice do Iráku z letiště v Damašku. Nevím...“ McLeod se náhle zarazil a sledoval nákladák s výkaly.

„Co je, McLeode?“

Nějakou chvíli Skot neodpověděl. Stále upíral pohled na nákladák.

„Co je?“ naléhal Jeeves.

„Čističi hajzlů. Jedou s tím nákladákem, jako by to schytali. Hovna ze sudů lítají všude kolem.“

McLeod silně strčil do Jeevese a ze všech sil zvolal:

„Všichni k zemi! Pozor na hovnocuc!“ Současně vytáhl služební revolver a vestoje, jako by byl někde v míru na střelnici, zamířil svou osmatřicítku na muže v černém vzadu na nákladáku se sečnou ránou v dolní části obličeje. Ale nebylo to jeho zranění, co přitáhlo Skotovu pozornost, nýbrž samopal, který muž držel a jímž nyní mířil na skupinku mladých důstojníků, kteří právě vyšli z jídelny.

„Jděte kurva k zemi, vy hovada!“ vykřikl vztekle a v téže chvíli vystřelil.

Bylo však pozdě. Muž na voze byl rychlejší. Stiskl spoušť samopalu, který se probral k zuřivému životu. Vzduch byl náhle plný pachy spáleného korditu. Důstojníci se skáceli jako kuželky, mlátili sebou a nadávali ve smrtelné agónii.

McLeod vystřelil. Zadní pneumatika nákladáku dostala zásah a vybuchla. Vůz se divoce nahnul doleva. McLeod vypálil znovu. Čelní sklo vozu se roztříštilo do pavučiny. Irácký řidič se zoufale snažil udržet kontrolu nad vozem. Nedokázal to. Samopalník se držel ze všech sil, ale nákladák narazil do tiger motha, připojeného hadicí k tankovacímu stojanu. Benzin po nárazu vybuchl a zahalil nákladák i letadlo šírajícím modrým plamenem.

Střelec přepadl přes bok a jeho tělo už začaly olizovat plameny. McLeod mu nedal šanci uniknout. „Bastarde,“ zavrčel a ještě jednou vystřelil. Zabiják vztáhl vzhůru hubené snědé ruce, jako by se modlil k Alláhovi. Ale Alláh se toho hrozného dne díval jinam. V příštím okamžiku padl na asfalt a plameny z hořícího letadla ho okamžitě pozřely. Za další sekundu s hromovým rámusem explodoval tankovací stojan. Fekálie smíchané s kousky lidského masa se rozletěly všude kolem. Pak bylo po všem a na velkou základnu RAF se opět sneslo hloubavé ticho. Oba důstojníci opustili místo v hlubokém zamyšlení a nechali na jiných, aby tu spoušť uklidili.

Po chvíli McLeod vyjmul svou smrdutou dýmku z úst.

„Commodore, rád bych přednesl návrh.“

„Co? Och ano,“ odpověděl Jeeves. „Prosím, mluvte!“

„Je jasné, pane, že kromě takovýchto demonstračních sebevražedných útoků Iráčané nezaútočí plnou silou, dokud se na scéně neobjeví Němci, pokud tedy tohle mají Němci v úmyslu - a já myslím, že mají“

„Pokračujte, McLeode.“

„Tedy, pane, pokud bychom dokázali Němce objevit, než se zkontaktují s místními, a izolovat je, než se dostanou do pozic nad základnou, pak máme ztraceně dobrou šanci rozmetat je našimi piloty-nováčky. Možná to není nejvyšší třída letců, na jakou jsme zvyklí, ale venku v otevřené poušti mohou i oni rozbombardovat skopčáky na sračky, pokud mi prominete mou francouzštinu.“

„Zajisté,“ s nezvyklým nadšením odpověděl Jeeves. „To je výtečný nápad. Němce známe z minulé války. Jakmile se zakope, je to ďábelská práce vyrýpnout ho ven.“ Zamračil se. „Ale jak ty vaše Němce chcete najít? Irák je ztraceně velká země.“

„Taky jsem už o tom přemýšlel, pane. Němci nemožnou slepě bloudit pouští. Jakmile jsou jednou na zemi, potřebují ztraceně rychle kontaktovat Iráčany, a k tomu použijí rádio. Proto od vás, pane, potřebuji jednoho z vašich nejlepších radistů, ovládajícího radiolokační zařízení.“

„Nic takového nemáme,“ nechápal Jeeves.

„Já vím. Už jsem se ptal.“

„Vážně?“

„Ale jsem si jistý, že náš spojařský oddíl je dostatečně zručný, aby sestavil radiolokační auto, které by se připojilo k mým obrněncům.“

Jeevesova strohá tvář se rozjasnila. „Samozřejmě,

že je! Můžeme použít jednu z dodávek. Jsou to spolehlivé mašiny. Nežerou moc paliva a vzadu je dost místa, aby se tam vešlo detekční zařízení. McLeode, považujte to za schválené. A teď, co chcete dělat?"

V pět hodin toho odpoledne, když se slunce pomalu sklánělo k západu a velké černé mraky se hnaly nad pouští jako tíši jestřábi, byla hlídka připravená vyrazit. Poslední hodinu McLeod metodicky kontroloval vybavení, zatímco radista Hawkins zkoušel svůj detektor ve žhnoucí výhni uvnitř dodávky.

Starý znalec pouště, jakým McLeod byl, vždycky prováděl kontrolu před dlouhou hlídkou osobně. Chyba v počtu kanystrů s vodou nebo slaných tablet, které musely posádky RAF denně brát, mohla za poledne v rozpálené irácké poušti klidně znamenat katastrofu. Za léta na Středním východě viděl už příliš často muže zešílet z úpalu, aby riskoval potíží, která se může přihodit pouhým přehlédnutím.

Nahoře v kopcích spustily irácké baterie znovu palbu a McLeodovi se zdálo, když se probíral ovocnými přísadami, které používali, aby se jejich zatuchlá pitná voda zdála lépe požitelná, že konečně začali vyvíjet tlak. Vypálili více střel, a přesněji. Znamenalo to něco? Tlačili na ně spiklenci v Bagdádu, kteří toto povstání proti Britům začali? Nebo dorazili Němci? Nevěděl. Věděl však, jestli má tento tlak pokračovat, bude muset najít ty zpropadené Němčoury, kterým ti zrádní žabožrouti pomohli dostat se do Iráku, raději dříve než později.

V půl šesté dokončil kontrolu a jako zvláštní dárek vytáhl pro každého člena hlídky ledově vychlazenou láhev piva. Fakt, že vyrážejí na nebezpečnou misi do neznáma, nezkalil radost v očích mužů, když spatřili láhve, na nichž se srážela rosa.

„No to mi ho teda vyndej!“ hvízdal Red Brown.

„Studený pivo. Teda squadron leadere, za tohle by ta-
dy jeden dal svoji levou kouli.“

McLeod na jeho rozzářený úsměv odpověděl svým
poněkud chladnějším. „Nežádám po vás takovou cenu,
Browne. Zasloužíte si to. Všichni. Radši si ho vychut-
nejte pomalu, chlapi. Něco takovýho teď dlouho neu-
vidíte.“ Ani nevěděl, jaká pravda se v jeho slovech
skrývá. Někteří z nich si láhev studeného piva neužijí
už nikdy.

Čtvrt hodiny nato, když se slunce změnilo v rudou
kouli na obzoru, vyrazili.

Ten večer v osm se ukryli patnáct kilometrů od sil-
nice. McLeod si říkal, že postupují dobře, a rozhodl
se, že je čas utábořit se na noc. Chtěl, aby malý radista
prohledával éter a hledal signál, který by mohli vydá-
vat Němci, protože zatím pátral spíše podle zkušeností
a intuice. Zítra se dostanou do vnitrozemských píseč-
ných dun a postup bude pomalý a obtížný. To už znal.
Proto nechtěl ztrácet čas v pohyblivých píscích, pokud
se tomu mohl vyhnout. Neustálé zastavování a rozjíž-
dění v takovém terénu dokáže pocuchat nervy nejsrd-
natějším mužům.

Vojáci, spokojení že zastavili, se sesedli kolem ma-
lých benzinových vaříčů a vařili neodmyslitelný čaj,
smažili konzervovanou kanadskou slaninu a pochutná-
vali si na sladkém broskvovém kompotu (netušili, že
je to pozornost důstojnické jídelny RAF), zatímco Mc-
Leod rozprávěl s radistou, který se nyní, namísto poce-
ní v žhavém horku během dne, třásl zimou. Pouští to-
tiž začal vát chladný vítr a někteří z mužů už zalezli do
svých spacích pytlů a hřáli si ruce vzácným teplem
z čaje.

„Máte něco, Sparks?“ tázal se McLeod.

Malý radista se rty modrými chladem zavrtil hlavou.
„Nic moc, pane. Až na jednu věc. Je o hodně silnější
provoz, než když jsme vyrazili. Éter přímo bzučí vysí-
láním a hodně toho přichází směrem od Bagdádu.“

McLeod souhlasně přikývl. „Dokážete něco rozluštit?“

„Ne, pane. Ale rukopis je jiný.“

„Jak to myslíte, Sparks?“

„No, pane, vyškolili jsme většinu zdejších operátorů a dokážeme rozeznat jejich ‚rukopis‘ — způsob, jakým vysílají morseovku. Dělají to podle vzoru britské armády. Ale tyhle ruce nepoužívají britský styl.“ Celý se otrásl a McLeodovi bylo toho človíčka líto.

„Dobře, Sparks, běžte si dát trochu čaje a zabalte se. To vás zahřeje.“

Té noci, navzdory únavě, nedokázal starý Skot usnout. Zatímco ostatní spali, až na strážného, který chodil kolem, aby se zahřál, McLeod ležel s rukama založenýma pod hlavou a hleděl na noční oblohu. Byla nádherná noc, obloha stříbřitě zářila chladným svitem hvězd. Bylo pohodlné takto ležet v teple spacího pytle, chráněný proti venkovnímu chladu. Byl to pocit, jaký si pamatoval z dětství v mrazivě chladné otcově faře, kdy ho hřála ohřívací láhev. Matka mu ji vsunula pod pokrývku, když se jeho otec, duchovní, nedíval. Nebo to zažil se svou ženou, ubohou Jenny, zabitou při prvním náletu na Londýn koncem roku 1940, ve stejné době, kdy se jeho syn Jamie ztratil s 51. divizí skotských horalů ve Francii. Během šesti měsíců přišel o celou rodinu.

Jazykem si pohrával se zubní protézou a přál si, aby si mohl zapálit svou dýmku. Ale věděl, že to není možné - mohla by prozradit jejich pozici komukoli, kdo je třeba hledá. Říkal si, že opravdu snad nemá pro koho žít. Byl pouhým osamělým starým a zničeným *squadron leaderem* ve středním věku, který už výše nedosáhne. Přece jen nebyl letcem a povyšování bývají vždycky oni. Kysele se usmál. Nemohl dělat nic jiného, než dál bojovat. Jak říkali v zákopech minulé války, když byl ještě chlapcem, s fatalismem frontového

vojáka, který věděl, že mu zbývá sotva šest týdnů života: „Osedlej si smrt, popovídej si s anděly.“ Při té vzpomínce se jeho úsměv rozšířil, McLeod se obrátil a okamžitě pokojně usnul.

KAPITOLA 2

Když se McLeod za rozbřesku probudil, počasí se dramaticky změnilo. Místo chladu zažírajícího se do kostí, s viditelností, při níž dokážete uvěřit, že dohlédnete až na kraj světa, bylo ráno teplé a poušť se koupala v hustém žlutém oparu, což Skotovi připomnělo mořské mlhy z jeho mládí doma. Zamračil se. Nebylo to počasí, jaké očekával. Stejně tak se nejednalo o změnu, kterou by vítal.

V mlze byla jeho obrněná vozidla při nájezdu Iráčanů mimořádně zranitelná. Při viditelnosti pouhých pár metrů se mohli snadno přiblížit k nic netušící posádce a vyřadit je hozením granátu do otevřené věže nebo palbou z blízkosti do pneumatik vozu, a znehybnělé auto by už pro útočníky bylo snadným soustem.

McLeod ovšem současně věděl, že musí pokračovat v životně důležité misi. Musí nalézt Němce, než se dokáží spojit s iráckou armádou obléhající základnu. S trochou štěstí je Jeevesova improvizovaná vzdušná útočná jednotka do té doby dokáže zneškodnit. Varoval však své muže, když se holili a polykali vydatnou snídani z obvyklých konzerv kanadské slaniny, fazolí a samozřejmě hrnku vychvalovaného „čaje á la serža" - hustého tmavého nápoje, ještě vylepšeného přidáním plechovky vzácného mléka.

„Dokud se mlha nezvedne, nechte průzory zavřené. Víím, že v těch plechovkách bude horko," poučoval své muže, „ale je lepší být zpocený než mrtvý. A celou dobu mějte oči na stopkách. Pokud uvidíte nějaké potulu-

jící se Iráčany, nezatěžujte se nějakými výzvami, střílejte na ty parchanty hned, než se dostanou blízko k vozidlům. Pokud ne...", pokusil se o úsměv, přestože k němu nikdy necítil méně důvodů, „mohou vás velmi nepěkně kopnout do zadku. Tak tedy," zakončil, „chci, abysme za pět minut byli na cestě, a ti, co se půjdou projít s lopatkou," měl na mysli muže, kteří musí vyprázdnit svá střeva a výkaly potom zahrabat, „zůstaňte na dohled od vozidel. Oukej, dejte se do toho!"

McLeodova slova měla patřičný efekt. Posádky obrněných automobilů vykonávaly své povinnosti s pochopitelnou nervozitou a muži se čas od času ohlédli přes rameno, když „se šli projít s lopatkou", jako by napůl očekávali, že je sleduje banda iráckých hrdlořezů.

O hodinu později, ploužíce se hlemýždím tempem patnácti kilometrů za hodinu, se ještě stále prodírali žlutou mlhou a nebylo ani náznaku obvyklého spalujícího slunce, které by ji během několika málo minut rozpustilo. Všichni byli na stráž, řidiči i střelci průzory hledali první náznak nepřítele, okamžitě připravení k akci. McLeod, irácký veterán, jejich obavy sdílel. Věděl totiž, jak jsou zranitelní, když se ploužili pomalým tempem, obklopení mlhou, která mohla během chvilky odříznout jeden vůz od druhého. Současně však hledal stopy po tajemných Němcích, kteří by se měli nacházet kdesi v poušti a pokoušet se o spojení s Iráčany obléhajícími základnu.

Další hodina odkapala jako olovo. Mlha se stále nezvedala. Znepokojený McLeod měl vlastně dojem, že ještě více zhoustla, když teď vjeli mezi nízké kopce, kde se mlha válela v údolích a smáčela boky jejich starožitných aut kondenzací, jako by byli za šedého listopadového dne kdesi na Vysočině v jeho rodném kraji. Nyní, kvůli terénu a mlze, museli projíždět malými průsmyky jeden za druhým a řidiči v mlze sotva zachytili obrys vozidla před sebou.

McLeod cítil vzrůstající neklid. Bylo to ideální místo pro přepadení. Odvážný útok hrstkou odhodlaných mužů by dokázal zastavit roztaženou kolonu s katastrofálními následky. Začal studovat krajinu kolem a před sebou s ještě větším soustředěním a cítil, jak mu po zádech pomalu stékají nepříjemně vlhké krůpěje potu. Několikrát porušil rádiový klid. „Nezapomeňte, chlapi, držet věže zavřený a střelci si hlídat oba boky. Jasný?“

Muži však nepotřebovali poučovat. Všichni až příliš dobře věděli, co Iráčané provádějí britským vojákům, kteří jim padnou do rukou. Zemřou - ale pomalu a velice bolestivě. Často varovali nováčky v sekci obrněných vozidel, kteří ještě neměli „opálená kolena“: „Poslední kulku si šetři pro sebe, hochu. Je lepší umřít v klidu, než aby tě ty hajzlové rozpárali svýma nožema. Až skončí, budeš mít pěkně vysokej hlásek.“ A dramaticky se otrásl, aby svým slovům dodal důraz.

Čas se vlekl. Přejezd přes mlhou pokryté kopce se zdál nekonečný. McLeod, který obvykle neměl velkou představivost, cítil počínající chvění z nervozity. Nějak, aniž by dokázal přesně vysvětlit proč, začínal vidět v mlze stíny kolísající z jednoho extrému do druhého. V jedné chvíli mu připadaly obrovské a hrozné, aby se vzápětí rozptýlily v téměř nic. Přes vytí motorů Rolls-Royce si představoval, že slyší i jiné zvuky. Nedokázal určit jaké. Věděl pouze, že ho děsí, že nevěstí nic dobrého. Chvíli by nejraději dal řidiči rozkaz, aby jel rychleji, sešlápnutím plynu uspíšil průjezd průsmyky. Ale věděl, že by to zmátlo ostatní, kteří jeli za ním, možná by ho to od nich i odřízlo. Udržel se tedy a nechal řidiče pokračovat hlemýždím tempem.

Pak se to stalo. Právě projeli zatáčkou v průsmyku, zatímco vozidlo za nimi bylo ještě mimo dohled, když řidič tvrdě dupl na brzdu. „Zasraná práce!“ zanedával.

Vyplašený McLeod s rozechvělými nervy zahlédl vpředu malou lavinu padajících kamenů. V příští chvíli

li obrněný vůz s trhnutím zastavil a McLeod zaslechl dupot bot na ocelové kapotě. „Držte se!“ zašeptal, když se kdosi téměř okamžitě pokusil násilím otevřít průlez věže. Po přední části znehybnělého automobilu přeběhly další boty, zatímco se řidič zuřivě snažil znovu nastartovat a venku se někdo pokoušel dostat k hlavní jejich dvouliberního děla.

I přes šok reagoval McLeod správně. „Střelec!“ zakřičel do interkomu. „Otočte věží. Nedovolte mu dostat se k hlavní. Vůz tři,“ volal na další obrněnec vyjždějící ze zatáčky. „Pozor na cestu! Zahajte palbu na osoby na kapotě mého vozidla. *Pal!*“

Na několik minut se všechno proměnilo v bláznivý chaos. Jejich nevidění útočníci se pokoušeli dostat dovnitř vozidla, zatímco řidič s očima vyvalenýma strachem nahlas zaklel, jak se znovu snažil nastartovat. První dávka z vozidla za nimi zabušila do zádi jako těžký tropický déšť na plechovou střechu. Smrtelný výkřik a pak přidušené žuchnutí, jak jeden z útočníků spadl na zem. Ale kulomet náhle utichl. McLeod zaklel. Instinktivně věděl, co se stalo. Zbraň se zasekla. Prastaré vybavení, zakoupené před lety spořivou britskou vládou, je znovu nechalo na holičkách.

Nečekaná přestávka neznámé útočníky povzbudila. Uslyšel jejich výkřiky, když se znovu vynořili z úkrytů ve skalách a vrhli se na vozidla v pasti. Tentokrát však zkusili jiný trik. Na boky nehybného vozidla šplíchla tekutina. Vnitřek naplnil sytý pach.

„Ježíši!“ vykřikl střelec. „Benzin!“

McLeodovi se zastavilo srdce. Věděl, co je čeká. V příští chvíli se to stalo. O bok obrněného vozu se rozbila láhev. Byl to podomácku vyrobený Molotovův koktejl, používaný jako zápalná směs. Hned nato se silným zahučením vzplál. Téměř ihned začaly ocelové pláty uvnitř vozidla temně fialově žhnout. Teplota prudce stoupla. Během okamžiku se potili jako okna

v prádelně a košile měli skrz naskrz mokré. „Upálí nás zaživa!“ vyjekl řidič.

„Drž hubu!“ zaduněl McLeod. „Ovládej se, chlape. Střelec, kouřový granát!“

„Kouřový, pane?“

„Dělej, chlape, jdeme k únikovému průlezu. A teď pohyb!“

Řidič a střelec se pohnuli. Oba začali odpalovat dýmovnice připevněné k oběma stranám hořící věže. Nálože se vznesly do vzduchu, dopadly a s tichým *plop* vybuchly. Téměř okamžitě zahalily okolí hustým černým kouřem.

McLeod na nic nečekal. Vytáhl revolver a nechal ho volně viset na řemínku u pasu, pak padl na podlahu, jejíž ocelové pláty už byly na dotek značně horké. Děkoval Bohu, že tento vůz byl na samém počátku války modernizován, při čemž dostal novou převodovku a motor Rolls-Royce. Současně mechanici vybavili vozidlo únikovým otvorem v podlaze jako v tanku. Tento průlez se nyní zdál jediným únikem z této smrtelné pasti. McLeod rychle uvolňoval velké matice, držící poklop na místě, a cítil každý kloub. Uvnitř vozu bylo nyní nesnesitelné horko, muži slyšeli útočníky, kašlající a prskající v hustém oblaku kouře, jak na kapotu lijí další benzin, aby udrželi oheň v plné síle. McLeod zaklel. Poklop se ukázal neobyčejně nepoddajný. Ubohá údržba, říkal si vztekle a současně se modlil, aby kouřová clona vydržela dostatečně dlouho, aby je kryla, až se vynoří z vozu.

Pak povolila poslední matice. Na nic nečekal. „Pojďte, chlapi,“ zvolal přes hučení plamenů venku. „Padejte ven... *fofrem!*“

Nepotřebovali pobízet. V panice a zalití potem se protlačili kolem klečícího McLeoda, který se cítil jako kapitán lodi, chystající se opustit plavidlo, jakmile tak učiní jeho posádka. Jeden za druhým se protáhli otvorem, dopadli na zem a odkutáleli se zpod hořícího au-

ta. Teď byla řada na McLeodovi. Byl o mnoho starší než jeho muži a když nemotorně zkroucený cpal své tělo únikovým otvorem, cítil svá léta. S heknutím dopadl na zem a rukou ihned hmatl po pistoli, protože už slyšel praskání ručních zbraní, jež mohlo znamenat, že se jeho prchající muži dostali do problémů.

Vyplazil se ven a zuřivě přemýšlel. Odhadoval, že jeho posádka zamířila za zatáčku, kde stálo další obrněné vozidlo. Bylo to logické. Odhadoval také, že iráčtí útočníci budou čekat na kohokoli, kdo by vylezl zpod hořícího vozu a zamířil tím směrem. Co má udělat?

Váhal sotva sekundu. Pod obrněncem už bylo příliš horko, aby se tam dalo vydržet. Cítil už i zápach hořícího oleje z převodovky. Během několika vteřin zachvátí oheň motor. McLeod uvažoval, že všechno je věcí načasování. Pokud se vysvobodí ve stejném okamžiku, kdy auto vybuchne a útočníky to odhodí, mohl by to zvládnout. Začal odpočítávat sekundy. „Jedna... dva... tři..." V příštím okamžiku se už protahoval mezi zadními koly a střílel přitom z revolveru.

Iráčan stojící tam se sekerou, připravenou useknout mu hlavu, se zapotácel a držel se za rozbitý hrudník. Z kouře se vynořil další. McLeod bez míření vystřelil. Iráčan také padl a z levého ramene mu obloukem stříkala jasně červená krev. Z náhle necitlivých prstů mu vypadla zbraň. Když vůz vybuchl, McLeod se zvedl na nohy a upaloval do krytu mezi kameny, odkud původně Iráčané zaútočili. V příští chvíli se už kutálel a klouzal dolů po svahu, načež přistál odřený a otlučený na jeho úpatí, kde na dohled nebyli ani Iráčané, ani vlastní vojáci.

KAPITOLA 3

Sup dřepěl na „latríně pro vyšší důstojníky“, která byla hlídána, pokud ji nepoužíval, ozbrojeným strážným. Do této hrozně pouštní divočiny je ze Sýrie přenesl starý francouzský letoun podobný sudu na naftu. S kalhotami okolo kostnatých kotníků držel v jedné ruce papír a v druhé služební pistoli, s níž zaháněl krysy a pouštní myši, které se proháněly všude od chvíle, kdy před dvěma dny založili tábor.

Sup měl špatnou náladu. Měl už zase úplavici a o pohřešované von Dodenburgově 1. rotě dosud nepřišla žádná zpráva - a bez jejich síly nehodlal riskovat jakýkoli útok Wotanu v poušti, protože vojáci byli vybavení pouze ručními zbraněmi. Neměli ani minomety, které by jim zajistily dodatečnou palebnou sílu. Wotan v podstatě nebyl vyzbrojen lépe než neupravení zarostlí vojáci irácké armády, kteří měli SS chránit a případně je dovést ke zbytku brigády, obléhající anglickou základnu.

Sup zaskučel, když ho přepadla další křeč a jeho střeva se sevřela, jako by je mačkal ocelový svěrák. Sluha - jakýmsi drsným způsobem hezký, to si Sup nedokázal odpustit, přestože se mu nelíbily stříbrné kroužky v Iráčanových krátkých vlasech, což značilo, že trpí lišejem stejně jako běžnými vešmi - rychle přistoupil a nabídl mu cigaretu, kterou kouřil. Sup věděl, že obsahuje nějakou drogu, kterou místní užívali k utišení bolesti, ale i přes chlapcův srdečný úsměv nabídku odmítl. Nebylo dobré, aby velícího důstojníka

úderného pluku SS Wotan viděli jeho podřízení kouřit drogovou cigaretu, přestože většina z jeho mužů, postižených tím, čemu říkali „řídský sračky“, je pravděpodobně kouřila.

Špinavý malý irácký chlapec se dál sladce usmíval. Schoval cigaretu do své špinavé róby a rozhrnul ji, čímž odhalil svůj penis. Promnul si jej a olízl si přítomrty. „*Du... willst?*“ zeptal se čerstvě naučenou němčinou. „Hodně dobrý.“

Sup na něj namířil pistolí a než ho přepadla další křeč, vyštěkl: „*Hau abl Zmiz... Schnell!*“

Chlapec pochopil a s vítězným úsměvem odkráčel do hlavního stanového tábora. Nechal Supa potit se a sténat, s monoklem oroseným potem. O něco později se bolest utišila a křeče povolily, přestože Sup uvažoval, na jak dlouho asi. Když se očistil, rozhodl se, že se raději bude držet blízko záchodku - nerad by prosvíhl další nápor. Proto si zavolal mladého vojáka, který hlídal jeho osobní latrínu, a nařídil mu znovu zaujmout místo.

„Dohlédněte, aby tam nevstoupil nikdo jiný než já, a zajistěte, že latrína bude k okamžitému použití. Je to jasné?“

„Ano, pane obersturmbannfuhrere!“ odpověděl strážný, příliš vystrašený, než aby ho velitelovy překérní potíže pobavily. „*Zum Befehl, Obersturmbannfuhrer.*“ A postavil se do pozoru.

Sup na okamžik zaváhal, jako by si nebyl jistý, zda má riskovat a vracet se do svého stanu — byl od jeho osobní latríny přece jen padesát metrů vzdálený. Pak usoudil, že je to riziko, které musí podstoupit, pokud má toho dne ještě něco udělat. Opatrně a velmi drobnými krůčky zamířil ošklivý důstojník s velkým nosem a skvrnitou tváří ke svému „hlavnímu stanu“.

Hauptsturmfuhrer Dietz, administrativní důstojník Wotanu, tam na něj čekal s kalhotami zahnědlými v místech, kde ho úplavice dohnala dřív, než si je stačil

stáhnout. Sup, tvrdý muž, pro tohle neměl pochopení, ale Dietz byl dobrý důstojník.

„Vy taky, co?“ řekl proto jen.

„Ano, obersturmbannfuhrere. Řídký sračky. Trochu zakašlete a máte plný kalhoty. *Scheisse*, co je tohle za zemi? Radši ji nechat Britům a jejich ochočeným negrům.“ Zavrtěl velkou, nakrátko ostříhanou hlavou.

„Přesně moje řeč,“ souhlasil Sup a opatrně se posadil. „Nějaké zprávy?“

„Od negrů v Bagdádu zatím nic, pane.“ Dietzova tvář se o něco rozjasnila. „Ale máme zajatce.“

„Zajatce?“

„Nějakej starej Anglán, kterýho sem před půl hodinou přitáhly ty černý huby. Chytili ho, když zapálili jejich obrněný auto.“

„Mluví německy? Jestli ano, promluví si s ním.“

„Znáte Angličany, obersturmbannfuhrere. Arogantní parchanti. Nemluví jiným jazykem než svým vlastním. Myslí si, že všichni rozumějí anglicky. Ale je tu ten indický seržant od poručíka Singha, který mluví trochu německy a anglicky. Mohl by tlumočit, pokud byste si přál. Promiňte, pane...“ Dietz náhle zbělel v obličeji. „Musím rychle, obersturm... už zase ty sračky...“

Už si odepínal opasek a velice těžce dýchal, spěchal ven ze stanu a mířil k latríně. Sup na něj zařval: „Pozdravte, chlape... pozdravte, slyšel jste?“

O pět minut později, eskortován vysokým indickým seržantem a dvojicí vojáků Wotanu, kteří na zajatce hleděli jako na raritu, byl squadron leader McLeod postrčen do Supova velitelského stanu.

Tvář měl oteklou po bití Iráčanů a cítil, že má několik žeber zlomených — pravý bok mu projela ostrá tepavá bolest, kdykoli se neopatrně pohnul. Ale McLeod přes naběhlá oční víčka všechno pečlivě vnímal. Věděl, že si musí zapamatovat cokoli pro chvíli útěku. Přes nastalou situaci a fyzickou kondici byl odhodlán

utéci. Nyní, přestože byl v rukou Němců, kteří dokonce patřili k Hitlerově elitě - SS - se svou reputací masových řezníků, věděl, že je relativně v bezpečí. Na rozdíl od Iráčanů, kteří by ho jen z rozmaru zabili, Němci budou dodržovat ženevské konvence.

Věděl, že jim musí dát něco, co probudí jejich zájem a současně si udržet kontrolu nad svou osobou. Jakmile by ho nepotřebovali a předali zpět Iráčanům, kteří ho zajali, byl by jeho osud zpečetěn. Takže předstíral, že jeho zranění je vážnější než bylo, a nechal se odvést do Supova stanu indickým seržantem, který, přestože byl zrádcem a odpadlíkem, stále respektoval bílé armádní důstojníky, jimž byl kdysi podřízen, než se spustil s touhle německou bandou.

Sup si zajatce chvíli prohlížel, civěl na něj přes monokl a modlil se, aby rozbouřené útroby během výslechu nezpochybnilly jeho důstojnost. Angličan byl velmi starý a očividně ho velice nepěkně dobili, což jeho vizáži příliš nepomohlo. Pořád však vyhlížel vzdorně a z povadlých stužek na krvi potřísněné khaki blůze Sup poznal, že je to veterán Staré války. Sup nehodlal ztrácet čas úvodem, ale okamžitě se pustil do důležitých otázek, dokud byl Angličan ještě v šoku ze zajetí. Kromě toho se bál svých vlastních střev - jak dlouho vydrží v klidu, než bude muset s dalším návaem průjmu běžet na záchod?

Začal tedy zostra a Ind se vypjal, připravený překládat jeho slova.

„Jste z té letecké základny. Proč jste tady?“

Ještě v zákopech „staré války“ McLeod osobně vyslyšel zajatce. Během těchto strašných čtyř let na frontě pochytil něco z němčiny. Teď se tato znalost stala užitečnou, přestože byla poněkud děravá. Čas, který Ind potřeboval, než otázku důstojníka SS přeložil, mu umožnil promyslet si odpověď. Rychle odhadl, kolik toho může prozradit a stále udržet pozornost toho Němce s jeho monstrózním zobákem místo nosu.

„Dostal jsem rozkaz vás najít.“

To Supa překvapilo. „Jak jste se o nás dozvěděli?“ zaskřehotal.

„Rozvědka.“ McLeod si říkal, že ho tento obecný výraz může ušetřit podrobnější odpovědi.

„Rozumím. A co vám rozvědka řekla, že máte očekávat?“

„Německou pěší jednotku, která přišla na pomoc iráckým rebelům. Ale samozřejmě ne oddíl SS.“

Supa to celkem potěšilo. Opatrně se na McLeoda usmál a způsobem lidí, kteří jsou spokojení sami se sebou nebo polichocení, odhalil víc než měl. „Ano, jsem si jistý, že jste nečekali úderný pluk SS Wotan na svém prahu.“

I indický seržant, který překládal, byl poněkud šokován, že Němec prozradil jméno jednotky, ale přeložil je bez protestů. Věděl, že bílí sáhíbové, dokonce i Němci, měli zvláštní způsoby, pro obyčejné Indy nepochopitelné.

„Ne, pane, to jsem bohužel nevěděl,“ odpověděl McLeod a říkal si, že by důstojníkům jako tenhle nemělo být dovoleno vyslýchat zajatce. Poskytl víc informací, než získal.

Ale Sup si neuvědomoval, že odhalil totožnost své jednotky. „Nechci teď s vámi ztrácet další čas,“ řekl potěšen sám sebou. „Položím vám jednoduchou, ale důležitou otázku, a chci slyšet jednoduchou odpověď.“ Kruť se zahleděl na bledého Skota; připadalo mu, že se sotva drží na nohou a je ideálním objektem pro zastrašování. „Pokud vaše odpověď nebude uspokojivá, musím vás varovat, že vás předám zpět Iráčanům — a nemyslím si, že by byli tak laskaví jako my Němci.“

McLeod sebou trhl a bolest byla tentokrát opravdová. Věděl, že nedokáže vydržet mučení vzbouřenců. Takže jak odpoví na Supovu otázku a přitom neprozradí příliš? Soustředil se a čekal na překlad indického seržanta.

„Týká se to vaší základny," začal Sup. „Víme o složení vašich jednotek. Co neznáme, je počet vašich bojových letadel."

Přísně hleděl na zajatce. „Řekněte mi to číslo. Rychle, prosím!" Sup si hryzal spodní ret. Jeho útroby se znovu začaly převracet jako při čištění kanálů, a věděl, že nebude trvat dlouho a bude muset spěchat na záchod.

Zatímco Ind překládal, McLeod uvažoval. Co má dělat? Lhát nebo říct pravdu? Nakonec zalhal. Lež ho prozatím uchrání od těch prokletých Iráčanů, a až Němci zjistí, že je oklamal, může být buďto mrtev nebo v bezpečí zpátky na základně, kde na něj nedosáhnou.

„Řekl bych, že v oblasti je tak dvě stě letadel všech typů," odpověděl bez obalu a hleděl Supovi přímo do očí.

„Dvě stě!" vydechl Sup užasle. „Až tolik? Krucinál, nemyslel jsem..." Větu nedokončil. Pocítil naléhavou potřebu odběhnout na záchod. Bez dalšího slova popadl svou služební pistoli a vyrazil. Nechal indického seržanta a McLeoda ohromeně zírat.

„Co teď, seržante?" zeptal se nakonec Angličan.

Ind, který mu očividně nevěřil, vypadal ustaraně. Ztlumil hlas a vrhl přísný pohled na Iráčany, kteří McLeoda zajali a zbili, a teď venku zase kouřili své drogové cigarety.

„Pst! Být vámi, zmizel bych odtud - rychle."

McLeod byl tak šokován odpadlíkovými slovy, že nemohl uvěřit ani vlastním slovům: „Díky za radu, seržante. Myslím, že máte pravdu."

KAPITOLA 4

Přibližně osmdesát kilometrů od tábora Wotanu další skupina vojáků SS, osudem pronásledovaná von Dodenburgova 1. rota, cítila tutéž naléhavou potřebu úniku. Bylo to už tři dny, co narazili na „lidi z kopců“ pohraniční oblasti, jak jim říkal poručík Singh, a pořád nebylo náznaku, že by je tihle nomádští domorodci propustili nebo jim umožnili kontakt s jejich spojenci v Bagdádu.

Bylo to brzy zvečera prvního dne jejich pochodu na východ, kdy narazili na rozedrané a špinavé kočovníky. Odpočívali v chatrči z pouštního křoví, když je hlídka upozornila na blížící se skupinku vysokých mužů s tmavými blýskavými očima a velkými skobovitými nosy, jedoucí na sbírce chromých mul a zavšivených velbloudů. Za nimi pěšky následovaly jejich v černém oděné ženy, zahalené až na oči a na hlavách nesoucí koše nebo džbány.

Von Dodenburg okamžitě popadl dalekohled a prohlížel si malou karavanu. Viděl, že za těmito příchozími následuje další tlupa, ozbrojená po zuby a nezdržovaná ženami a jejich hubenými špinavými dětmi.

„Kdo myslíte, že to je, Singhu?“ zeptal se Inda a všiml si, že druhá skupina celkem nahání hrůzu. V jejich opálených vysušených tvářích se zračily vraždy a proradnost. Byli to určitě zabijáci.

„Lidé z kopců,“ odpověděl Ind. „Kočovníci z obou stran hranice. Jak mi řekli, neposlouchají nikoho kromě svých kmenových náčelníků.“

Kousek od důstojníků sledoval příjíždějící skupinu Schulze. „Mají huby, kterým snad nevěří ani jejich matky. Podívej se na toho sráče, Matzi, s nožem na tyčce.“ Ukázal na hubeného jezdce s jízvou od nože po straně snědé tváře. Rána rozpúlila jeho pravé oko, takže to vypadalo, jako by permanentně očekával útok z té strany. „Nechtěl bych tuhle černou hubu potkat za temný noci.“

Matz důstojně přikývl. Bohužel jim bylo souzeno potkat toho zabijáka s jízvou za temné noci — právě této. Bylo to asi hodinu potom, co domorodci zdánlivě pokračovali svou cestou, když po většinu dne sledovali von Dodenburgovu skupinu. Von Dodenburg se rozhodl, že je čas nechat své unavené muže odpočinout a sníst něco z jídla, které jim zbylo. Zastavili poblíž malého řečiště, jež náhodou objevili, a von Dodenburg je považoval za známku štěstí, protože už vypotřebovali všechnu vodu, kterou si přinesli od vraku. Začali se připravovat na noc, když to přišlo.

Náhle se ozval dusot mnoha kopyt promísený s divokými výkřiky a nadávkami. Ve večerním šeru příjížděli domorodci, staré pušky se jim blýskaly a obr s jízvou mával svým kopím zuřivě nad hlavou. Jeden z nováčků na hlídce pozvedl pušku k výstřelu. Neměl šanci. V příští chvíli ho obr propíchl kopím a zvedl ze země, mrtvého dřív, než na ni opět dopadl.

O chvíli později byli útočníci mezi překvapenými vojáky Wotanu, kopali do jehlanů postavených z pušek a mířili na hlavy těch, kteří se pokusili o boj na bodáky. Tu a tam se někdo pokusil o útěk, zatímco hlavní síla byla zahánána ke skále, kde se vzdala, protože vojáci neměli v rukou nic, čím by mohli bojovat. Nedošli se daleko. Kočovníci vyrazili za uprchlíky a bláznivě se smáli, mávali zbraněmi nad hlavami, jako by to byl jejich nejoblíbenější sport - lovit jiné lidi.

Von Dodenburg vypálil poslední střelu ze své pistole, než mu ji vyrazili z ruky. Jedno ze zvířat nájezdní-

ků se zvedlo na zadní a předními kopyty divoce kopalo ve vzduchu ve smrtelném zranění. Převalilo se na bok, dopadlo na zem a narazilo přitom do zvířete za sebou, jež také upadlo v divokém klubku kopyt, prachu a umírajícího jezdce.

O chvíli později poručík Singh rozkázal: „Zastavte palbu... zastavte palbu... nemá to cenu. Dostali nás. Žádné další krveprolití. Postarám se o to... zastavte palbu!”

To bylo před třemi dny a přestože Singh vysvětlil vzteklému von Dodenburgovi, šířanému netrpělivostí dostat se zpět k Wotanu, že nomádi žijí z nájezdů a únosů a prodávají své zajatce tomu, kdo nabídne nejvíc, ani Francouzi, ani iráčtí rebelové či jejich vlastní lidé v Bagdádu podle všeho nehodlali zaplatit za jejich propuštění.

„Musíte mít trpělivost, hauptsturmführere von Dodenburgu! Jsou to kočovní lidé, kteří nikam nespěchají. Jejich způsob života to nevyžaduje.”

Zatímco von Dodenburgova trpělivost pomalu přetékala, ani scharfuhrer Schulze ani jeho společník, „bavorský vidlák” rottenfuhrer Matz, nebyl z nastalé situace příliš šťastný. Nebylo to tím, že by se hrnuli do akce. Víc je zajímaly hlavní životní starosti starých mazáků - ohnivá voda a souložení. Ráno třetího dne, když jim Fatima, tlustá kuchařka, která se starala o jejich výživu, do misek naložila obvyklé skopové a mátový čaj, si Schulze postěžoval Matzovi: „Mrkni na to svým skleněným okem, Matzi! Pitomej ovčí zadek a ostrovní chcanky. Už zase. Co bych dal za pořádný kotel prdlavý polívky s pořádným tučným hovnem v ní.” Bylo to typické jídlo v německé armádě, hrachová polévka s klobásou.

Fatima věřila, že velký voják chválí její jídlo, a mile se na něj usmála jedním okem, které mohla odhalit zpod svého černého hábitu.

Schulze na ni zavrtěl hlavou. „Nemá cenu na mě

takhle koukat, Fatimo, všechny ty zamilovaný oči a podobně. Ani za tucet neděl bych tě nemohl potěšit. Ta tvoje banda by mi zkrátila ptáčka jen by to fliklo, holka."

Úsměv Fatimy, skrytý pod rouškou, se musel ještě rozšířit, protože jediné viditelné oko zářilo ještě víc.

Schulze vedle Matze se přehraboval ve svém skopovém, vytáhl z něj vypoulené oko a znechuceně na ně zíral.

„Proč myslíš, že své ženský oblíkají takhle?" spekuloval Matz. „Nevidíš z nich ani kozy, ani nic jiného. To není normální, ne, Schulze?"

Schulze, který se považoval za znalce téměř všeho zahraničního, upustil oko zpátky do ešusu. „To je jejich víra, Matzi," kázal. „Když na ženských nevidí všechny ty kousky, nejsou nadržení jako normální bílejší chlap. Je to druh anti... antik... *Scheisse*, víš co myslím, Matzi."

„Ale oni mají děti," namítl Matz. „Spoustu malých cucáků."

„Možná to můžou dělat jenom ve svátek," navrhl Schulze. „Tak je to napsané v jejich bibli."

„Bibli!" odfrkl Matz znechuceně nad takovým ignorantstvím. „Nechodil jsi do školy? Bible je pro křesťany jako my, ne pro barbary. To jsou muslimové, víš. Tomu jejich říkají talmud. Je to taková velká věc, kterou jejich faráři nosej u sebe a pořád ji opěvujou. Někde jsem to už viděl."

„Och," vydechl Schulze, „vy katolický bavorský vidláci o takovýchhle věcech víte všechno! U nás na severu, Matzi, se vírou moc nezabýváme. Jsme spíš na pivo a šnaps."

„Scharfiihrere Schulze!" Von Dodenburgův řízný hlas náhle ukončil odbornou teologickou debatu. „Chci znát váš názor."

„Pane hauptsturmfuhrere..."

Schulze vstal, upustil lžici do ešusu se skopovým,

následkem čehož jedno z ovčích očí vyskočilo a padlo na zem, odkud na něj civělo jako by mírně překvapené náhlým přemístěním z vody do písku.

„Názor na co, prosím?“

„Na naši šanci prorazit z téhle díry,“ odpověděl von Dodenburg. „Jsme tu už dost dlouho. Poručík Singh nás s těmihle divochy nikam nedostane.“

Schulze se zamračil. „Nemáme zbraně, pane hauptsturmführere,“ řekl. „Buď je mají u sebe, nebo je zašili někam do těch svých zavšivených chat. A myslím si, že beze zbraní proti nim nemáme šanci.“

„Jo, pane hauptsturmführere,“ přitakal Matz. „Ten hajzl s tím okem by s velkou radostí narval to svoje kopí někomu z nás do prdele.“

Teď se zamračil zase von Dodenburg. „Chápu váš názor. Ale nemůžeme tady zůstat věčně.“

„To vím, pane hauptsturmführere. Souhlasím s várna. Co bych dal za trochu pořádného německého dlabance a s trochou štěstí za sklenici mnichovských mydlínek.“ Olízl si rozpraskané rty, jako by už ochutnával tuplák bavorského piva, které mu tak nádherně steče do žaludku. „Ubohej vojáček jako já by umřel šťastnej, kdyby ho jedno takový mohlo pošimrat za knoflíčkem na límci.“

Von Dodenburg vyloudil úsměv. „Dobrá, podívejte se, jestli dokážete zjistit, kde ukryli zbytek našich zbraní, obzvlášť samopaly. Několik z nich v našich rukou, a brzy bychom s nimi byli hotoví.“

„Moje slova, pane hauptsturmführere,“ řekl Matz vřele.

Schulze hodil zbytek jehněčího přes rameno. „Uděláme to a já už nepolknu ani kousek toho Fatimina pitomého ovčího zadku.“

Von Dodenburg viděl, že ti dva jsou dostatečně motivováni, přestože neměl nejmenší tušení, kdo je Fatima. Jak znal Matze a Schulzeho, odhadoval, že je to žena, kterou brzy použijí ke svému potěšení.

Později téhož rána poručík Singh, podezřívavě sledovaný obrovitým Iráčanem s rozseknutým okem, prozradil poslední fázi svého vyjednávání s domorodci. „Pane von Dodenburgu,” řekl s úsměvem na své opálené tváři, „věci se konečně pohnuly.”

„Jak?”

„Dostanou nás do Bagdádu.”

„Co to říkáte?” zeptal se von Dodenburg se zvyšujícím se vzrušením.

„Kontaktovali zástupce toho chlapa Rašída Alího, který minulý týden pozvedl prapor vzpoury proti anglickým koloniálním sviním. Lidé v Bagdádu jsou, zdá se, připravení zaplatit za nás výkupné, když nás dopraví na začátek nejbližší silnice asi třicet kilometrů odtud. Odtud budeme pokračovat do Bagdádu a podle plánu se vrátíme k Wotanu. Co na to říkáte, hm?” dodal nadšeně.

„Řekl bych, že je to vynikající, poručíku Singhu. Odvedl jste dobrou práci. Až na jednu věc.”

„A to?”

„Můžeme jim věřit?” Von Dodenburg sledoval Iráčana s jizvou za Singhovým ramenem. Pokud kdy u někoho viděl vraždu napsanou na čele, bylo to u tohoto muže.

„Ale proč bychom jim neměli věřit? Myslím, získají všechno co chtějí, když nás předají úřadům. Nebo ne, pane hauptsturmführere?”

„Opravdu?”

„Jak to myslíte?”

Von Dodenburg ztišil hlas, přestože věděl, že mu náčelník nerozumí. „Jsme objektem jeho vydírání od chvíle, kdy nás zajali, že, Singhu?”

„Myslím, že tak to můžete nazvat, pane.”

„Zajisté. A teď: proč by se měl zbavovat slepice, která snáší zlatá vajíčka, tak lehce? Může nás odvést na konec silnice, kde se potká s lidmi z Bagdádu, sebrat výkupné a pak jim odmítnout nás předat. Tomu bastardovi jsem nikdy ani za mák nevěřil.”

Singh se zamračil. „Ale myslíte, že to udělá, pane?“
„Samozřejmě. Celá tahle operace je zrušovaná a špatně naplánovaná. Podle mě jediný, kdo na tom vydělá, je sebranka jako on. Necítí loajalitu k ničemu než k sobě samému.“

Singh si tu informaci chvíli přebíral. „Dobrá. Pokud máte pravdu, hauptsturmführere von Dodenburgu, co jsme schopní s tím udělat?“

Von Dodenburg měl odpověď připravenou.

„Tohle," řekl s přísným a arogantním výrazem v úzké tváři. „Sejmout ho, než on sejme nás.“

Mladý důstojník SS vysvětlil svůj postoj gestem, jako by zabodával nůž do břicha nepřítele až po rukojeť. Dvacet metrů od nich se obr s rozseknutým okem na jednou zatvářil velmi zasmušile, jako by, třebaže von Dodenburgovým slovům nerozuměl, jasně pochopil jeho úmysly.

KAPITOLA 5

McLeod se na útěk dobře připravil. Chtěl, aby s ním Němci zacházeli jako se zlomeným starcem, jehož zranění činila pomyšlení na útěk prakticky nemožné. Dvakrát, když mu strážé přinesly do stanu jídlo, kašlal krev, než se do něj pustil a pak je odmítl, přestože měl docela hlad. Krev pocházela z rozkousaných rtů, když slyšel strážé přicházet. Té poslední noci kašlal opravdu přesvědčivě a mezitím sténal, takže hlídka dvakrát přišla, aby byl zticha, a ptala se, co mu je. Odpověděl německy: „*Meine Rippen — die sind kaputt.*“ Zájem strážných o něj pak byl znatelně nižší a jeden z mladších mu nabídl Bayerův aspirin pro utišení předstírané bolesti.

McLeod byl ovšem velmi překvapen, když se objevil indický seržant, který překládal, a zarmouceně kvílel: „Jsem špatný člověk, sáhibe! Zradil jsem krále, já, seržant Prvních bengálských střelců.“

McLeod si chvíli myslel, že postarší indický poddůstojník začne plakat. Ten se místo toho kradmo rozhlédl doleva a doprava a zpod blůzy vytáhl nejprve malou italskou pistoli a pak láhev vody a tabulku čokolády. Rychle vtiskl dary do rukou překvapeného McLeoda a zašeptal: „Jděte, sáhibe! Tohle je všechno, co vám mohu dát. Ať vás Bůh provází.“ S tím zmizel a nechal McLeoda znovu přemýšlet o zvláštnostech indické povahy.

Před úsvitem vyklouzl. Stanový tábor byl ponořen do hlubokého spánku. I iráčtí psi byli zticha, za což

byl McLeod velmi vděčný. Jediným zvukem bylo chrápání nepřítele a měkké ševlení větru v křoví. Pohyboval se přehnaně pomalu, plížil se podél strážného, který usnul na bedně s hlavou na hrudi a puškou opřenou o bok bedny. McLeod si pomyslel, že si toho mladého ubožáka ráno pěkně podají, až se přijde na to, že vězeň uprchl, když si dával šlofíka.

Pokračoval dál. V sektoru iráckých jezdců tu a tam zaržálo nervózní zvíře a švihlo ohonem. Ale pohyb koní nevyvolal v táboře žádnou reakci. Tábor spal a jestli někdo slyšel neklid zvířat, spojoval si jej s bouří, která se kolem zvedala. Ranní obloha se zbarvovala do ošklivě bílé a vítr neustále sílil. Za jiných okolností by McLeod nadával. Protože starý irácký veterán jako on věděl, co se žene - písečná bouře. Ale pro něj přišla bouře v ideálním okamžiku. Bude to pekelná dřina se skrz ni prodrat, ale aspoň skryje jeho stopy a znemožní pronásledovatelům ho přesně sledovat.

O půl hodiny později bouře stále ještě nepřišla, ale vzduch se už prakticky nedal dýchat. Bylo horko jako v peci a obloha měla barvu kouře z mokrého dřeva. Vzduch se ani nepohnul, ranní vánek se úplně utišil a slunce vypadalo jako měděná mince lesknoucí se na dně rybníku.

Chůze byla utrpením. McLeod však věděl, že nesmí polevit. Jeho zmizení si teď už určitě všimli a věděl, že ten šeredný velitel německé jednotky SS udělá cokoliv, aby ho našel - nemohl si dovolit odhalit Britům svou pozici, pokud by se uprchlík dokázal spojit s vlastními jednotkami.

Horký vzduch spaloval jeho plíce jako plamen letovacích lampy. Uniformu měl začernalou potem. Krůpěje potu mu stékaly po čele a bodaly a oslepovaly jeho unavené modré oči. Klopýtal však pořád dál a ukrutné vedro z jeho štíhlého těla ždímal pot jako prادلena z mokré košile. I písek byl proti němu. Zvedal se v malých prašných oblacích okolo jeho bot a jemné

částečky řezaly do jeho nahých kolen jako tisíce malých žiletek.

Znovu a znovu zuřivě klel. Věděl, že ho vztek na ty kruté částice udrží v pohybu. Díky vzteku se odmítal podrobit. Protože jakmile by se jednou posadil, věděl, že by to byl konec. Už by nevstal. A tak nadával a malinko usrkl vody z láhve, kterou mu dal indický seržant, vrávorál jako opilý ale šel dál a věděl, že to nejhorší teprve přijde.

Když však to nejhorší přišlo, dostavilo se právě včas. Právě když si začal matně uvědomovat vzdálené výkřiky za sebou, které značily, že ho pronásledovatelé brzy dostihnou, se ozvalo divné hučení. Už je slyšel dříve, ale jak byl otupělý a skoro na konci svých sil, nedokázal je hned identifikovat. Otočil se a hlava se mu pohybovala pomalu jako na zarezlých pružinách. Uviděl za sebou malé černé tečky nepřítele. Ale jeho pozornost ve skutečnosti zaujalo velké víření písku a prachu dosahující až k obloze.

O chvíli později ho písečný vír zasáhl rychlostí osmdesáti kilometrů za hodinu. Během okamžiku bylo všechno špinavě žluté vířícím dusivým pískem. Jeho zrnka byla ostrá jako žiletky. Řezala a bodala do kůže. Pronikala jeho obnošenou khaki uniformou. Krutě se mu zadírala do masa, až vyjekl bolestí. Zoufale se pokoušel udržet na nohou v té skučící vířící temnotě, která halila všechno kolem. Věděl, že musí zůstat stát. Kdyby se pohnul, odneslo by ho to na míle do pouště, odkud by možná nikdy nenašel cestu.

Klesl na kolena a slepě tápal, než nahmatl trs porostu. Pevně se ho chytil. Vydržel a McLeod začal zdánlivě nekonečný boj s matkou přírodou. Strašlivý víchř, vyjící jako deset tisíc sirén, bušil do jeho starého vyzáblého těla. Narážel do něj se vši zuřivostí, jako by byl odhodlán vymazat ho z povrchu zemského. McLeod volal o milost. Žádná nepřišla. „Copak to nikdy neskončí?“ vykřikl a ústa se mu okamžitě naplnila du-

sivým pískem. Držel se zoufale křoviska a vítr se ho snažil odnést. Tohle se nedalo přežít.

Najednou bylo po všem. Bouře skončila stejně náhle jako začala. V jednu chvíli byl svět jeden zmatek. V té příští bylo nervy drásající skučení větru vystřídáno jakýmsi měkkým žalozpěvem, který po několika sekundách nahradil jemný vánek, jenž se rozplynul a zanechal za sebou jakési hlučné dunící ticho.

McLeod se nehnul snad celé věky. Zavátý pískem se stále držel křoviska, jako by byl pohřbený do jakéhosi pouštního hrobu. Pak konečně začal ožívat. Jeho volná ruka se vynořila z písku. S její pomocí si vytřel písek z očí a úst a kašlal a plival. Olízl si rty. Na tváři pokryté pískem vypadaly jako krvavé cáry. Konečně byl připraven. Ohlédl se za sebe. Jeho pronásledovatelé zmizeli. Na jejich místě stála osamělá postava v khaki a puškou mířila přímo na McLeodovu hrud'. Pomalu, velmi pomalu zvedl ruce...

Deset kilometrů odtud učinil rozzuřený Sup rozhodnutí. Otočil se k Dietzovi, kterého činil odpovědným za útěk zajatce.

„Nemáme jinou možnost, Dietzi. Přesouváme se.“

„To bude obtížné, pane obersturmbannfuhrere,“ řekl nešťastný důstojník, který znal Supu už dávno a věděl, jak dokáže znepříjemnit život těm, kteří ho urazili.

„Nemáme například žádná vozidla.“

„Nějaká sežeňte!“ odsekl Sup. „Čekal jsem dost dlouho, než naši v Bagdádu rozhodnou. Celá tahle zatracená operace je vymyšlená špatně a já v ní dál nepokračuji. Nehodlám dál riskovat svůj pluk. Bagdád nám musí dát kola, abychom se z téhle pekelné díry dostali — Dietzi, nenechte sakra tyhle negry myslet! Jsme němečtí vojáci, vojáci samotného Führera. Nemyslím si, že by ho potěšilo, kdyby se dozvěděl, že trčíme v téhle Bohem zapomenuté divočině; nemám pravdu, Dietzi?“

Na to nebyla odpověď a chudák Dietz to věděl. Postavil se do pozoru. „*Jawohl, Obersturmbannführer! Wird gemacht!* ”

O půl hodiny později se Dietz netrpělivě tyčil nad plukovním radistou, poslouchal jak hlásí Supovo naléhavé přání na německou ambasádu v Bagdádu, zatímco potěšený air commodore Jeeves také poslouchal, protože starší důstojník rozvědky kódovanou zprávu kousek po kousku rozluštil a v pravidelných intervalech vykřikoval: „Máme ty parchanty! Dostali jsme je! Prchají!”

Jeeves si uvědomoval - zatímco nad rychlým drinkem v kantýně dumal nad Supovou zprávou a irácké dělostřelectvo na okolních kopcích znovu zahájilo palbu - že nemá dostatek pěchoty pro pokus odříznout Němce, až vyrazí na Bagdád. Místní branci by proti zkušeným německým vojákům nebyli k ničemu a nemohl ani zredukovat obranu základny. Iráčanům na kopcích by mohlo stoupnout do hlavy pomyšlení na útok, pokud by si uvědomili, že se nesetkají se silným britským protivníkem. Jeeves si říkal, že jediný efektivní způsob útoku na tyto Němce představují jeho provizorní bombardéry a stíhací bombardéry.

Odhadoval, že německá pěchota bude mít málo protiletadlových zbraní. Současně však pomalá zastaralá letadla, jimiž disponoval, ovládaná nezkušenými posádkami, budou pro soustředěnou palbu pěchotních pušek a kulometů snadným cílem. A jakmile přijde o letectvo, zůstane velká základna prakticky bezbranná proti jakémukoli silnějšímu útoku Iráčanů z kopců.

Zamračil se. Číšník v bílé blůze za barem se ho uctivě zeptal: „Ještě jednu, pane?”

Jeeves mimovolně přikývl. Otevřenými dveřmi viděl, jak dva pilotní kadeti vzrušeně klábosí o misi proti Iráčanům, které se zúčastnili předešlého odpoledne. Jejich hovor byl prošpikován mazáckými výrazy - „bombardovací kouzelník”, „dej tý starý slepici co

proto", „žádný motání kolem, znáš to, stará vojno". Znělo to, jako by sloužili už od časů lorda Trencharda a starého Královského leteckého sboru. A přitom to byl párek děcek s růžovými tvářičkami, kterým nemohlo být ani o den víc než devatenáct. Pozoroval je asi minutu, jak usrkávali pivo z - jak jinak - cínových korbelů, jako by to byli opravdoví staří mazáci, a přitom se nedožijí konce roku. Mohl by jejich život ještě více zkrátit, kdyby je poslal na novou misi proti Němcům někde venku v poušti?

Číšník mu přinesl druhou sklenici a důstojník se zhluboka napil, až se zakuckal. Věděl, že během války bývá málo času na lítost nebo sentiment. Ti mladí a nejlepší vždycky umírali jako první, tak to prostě bylo. Ale jaká přijde budoucnost, až válka skončí a ti mladí a nejlepší budou všichni mrtví? Jeho chmury se prohloubily. Co má krucinál udělat?

Právě v té chvíli lékař a jeden zřízenec pomohli do baru ubohé trosce muže. Jeho tvář byla zpustošená strádáním a pořezaná od trní tak, že ho zmatený Jeeves nepoznal, dokud ubožák nezakrákal: „Nepohrd bych pořádným hltém, synu komodore, pokud to pošlete dál."

Jeeves skoro spadl z barové stoličky. „Dobrý Bože!" vydechl. „Jste to vy, McLeode? Měli jsme vás za mrtvého, člověče!"

McLeod se chabě pousmál, když mu lékař pomohl usednout. O deset minut později, po další sklenici, rozhodl vyčerpaný squadron leader za Jeevese. Nálet na Němce, ať už sebevražedný nebo ne, musí být proveden...

ČÁST ČTVRTÁ

KATASTROFA

KAPITOLA 1

Téhož dne, kdy Sup obdržel hlášení od německého vyslanectví v Bagdádu, že konvoj nákladních aut irácké armády odveze jeho muže z pouště do hlavního města, kde budou přeskupeni a vyzbrojeni těžkými zbraněmi, než se přesunou k irácké brigádě obléhající RAF v Habbáníji, učinil von Dodenburg vlastní rozhodnutí. Ale na rozdíl od Supa, který se zbytkem Wotanu zamíří na východ, on se vydá na západ.

Svěřil se Matzovi a Schulzemu, kteří, jak doufal, ukradnou samopaly, jež budou potřebovat pro únik. „Mám dost tyhle zatracený země. Ať si Iráčani dělají co chtějí. Já musím zachránit aspoň to, co zbylo z naší první rotý.“

„Ale proč na západ, pane hauptsturmführere?“ zeptal se Matz.

„Protože naši únosci nečekají, že bychom se tím směrem vydali, rottenführere.“

Schulze se rozzářil. „Pokud k tomu můžu něco říct, pane hauptsturmführere, je to chytře vymyšlený.“

„Můžete,“ řekl zatrpkle von Dodenburg. „Ale teď předvedte zase vaše chytré myšlení, vy velkej mizero, a sežeňte mi nějakou palebnou sílu. Musíme být ozbrojení, to je jasné.“

„Provedu, pane hauptsturmführere,“ řekl Schulze slavnostně. „Já a Matzi máme plán. Kdy vyrazíme?“

„Jakmile to bude možné. Pokud dokážete získat ty zbraně, tak dnes večer. A dohlédněte, aby si muži vzali plnou láhev vody a něco - cokoli - co je udrží na no-

hou, než se dostaneme k syrské hranici. Datle, něco z toho placatého chleba, který jedí domorodci, cokoli si dokáží ušetřit z denních dávek. Dejte se do toho. Já musím připravit plán." S tím zmizel, sledován poručíkem Singhem, jehož pohledná hnědá tvář zračila starosti, čehož si ani jeden z těch tří nevšiml.

„Mý hemeroidy jsou čím dál horší, vážně, Schulzi," úpěl Matz, když se krčili v chladném světle měsíce v úplňku a sledovali chatrče domorodců. Bylo to už půl hodiny, co se Fatima vykradla z obydlí svého otce do chýše, v níž bydlel obr s rozseknutým okem. Pořád se však nic nedělo.

„Pomalí sráči, tyhle hlavy s osuškou," komentoval Schulze netrpělivě. „Pěknému synáčkovi paní Schulzeový by netrvalo tak dlouho vytáhnout svůj nástroj a dopřát jí poctivou německou klobásu, až by jí oči lezly z důlků, to mi věř."

„Nekecej!" odfrkl tiše Matz. „Povadlej ocas jako ty. Ještě by ráda vzdychla po mém kousku bavorského masa..." Zarazil se. „Koukni, už začínají!"

Matz měl pravdu. Zevnitř chaty se ozýval zvuk těžkého funění a blaženého sténání.

Schulze neztrácel čas. „Pojď!" sykl. „Podíváme se."

Na tak velkého muže bezhlučně se připlížil k jednoduché chatě a štěrbinou nahlédl dovnitř. Ve světle divoce blikající svíčky viděl nahou Fatimu sedící na takéž nahém obrovi, jak se s potěšením pohybuje nahoru a dolů a její objemné prsy se třesou jako velký vanilkový pudink. „Mrkni na to svým skleněným okem, Matzi!" zašeptal.

Matz byl tím pohledem tak ohromený, že se pokřižoval. „U svatého pytle, Schulzi, tolik masa a žádný brambory! Do toho černého hábitu se toho vešlo."

Schulze těžce polkl, unášen divokým chtíčem, když žena začala na obrovi rajtovat tak divoce, že jí prsa začala hlasitě pleskat do brady.

„Jak tak na to koukám, skoro bych se bál, že mu

něco udělá," zašeptal vedle Matz ohromeným hlasem.

Schulze odtrhl pohled od šílené erotické scény. „Velký hovno na vánočním stromku, Matzi," vzdychl. „Taky bych chtěl, aby mi něco udělala... Pojď, jdeme najít ty pitomý pistolky."

Bručel si pod vousy, jak těžký je úděl polní myši, a vedl Matze do vedlejší chatrče, kde obr zajistil automatické zbraně sebrané vojákům Wotanu, když byli přinuceni se vzdát. O pár minut později už byli na cestě na domluvené místo setkání s von Dodenburgem a ostatními, včetně překvapeného poručíka Singha, jehož probudili ze spánku a oznámili mu, že prchají, obtěžkáni samopalem pro každého a municí. Za nimi se obrovitý náčelník a kyprá nahá Fatima oddávali nějaké komplikované psí poloze, zatímco zbytek kočovného tábora nejspíš spal.

Von Dodenburg ukazoval cestu a muži ozbrojení samopaly šli na začátku a na konci zástupu. Měsíc byl v úplňku a osvětloval krajinu rozprostírající se před nimi směrem na západ. Považoval ji za pustou mrtvou krajinu, v níž nic nerostlo, drsnou, krutou a nehostinnou. Náhle se zamračil, protože se mu zdálo, že tahle krajina pozoruje německé vojáky jako vetřelce. Byl to zvláštní pocit. Zachvěl se a snažil se setrást ten podivný dojem, že je tam venku něco pozoruje.

„Idiote," okřikoval se, „jsi jako pitomá stará ženská, která si myslí, že se jí pod postelí schovávají lupiči." Řekl si, že by měl být rád, že konečně míří pryč z tohoto místa. Irák byl zemí, kterou rozhodně netoužil znovu spatřit, a byl si jistý, že to zbytek jeho mužů vidí stejně.

Poručík Singh však jeho přecitlivělost nesdílel. Jak mířili na západ, roztažení v dlouhém zástupu, s rukama zabořenýma hluboko do kapes, aby jim nebyla zima, s hlavami na ochranu proti nočnímu chladu skloněnými k límčům, řekl: „Věřím, že mi prominete, von Dodenburgu, ale doufám, že víte co děláte."

„Jak to myslíte?" zeptal se von Dodenburg.

„Myslím to tak, že tuhle operaci nařídil sám Vůdce. Teď ji opouštíte a vracíte se do nejistoty francouzské Sýrie."

Singhův tón von Dodenburga dopaloval, jak se často stávalo.

„Mohu vás ujistit, že vím co dělám. Ptám se vás, co tady mohu já a hrstka mužů, prakticky beze zbraní, udělat? Ne, Singhu, na prvním místě jsou mí muži. Musím je vyvést z tohoto prokletého všivého místa."

Singh něco zavrčel a jejich rozhovor utichl. Von Dodenburg chvíli přemítal nad Indovými slovy a říkal si, že přes všechnen šarm a inteligenci je to divný pavouk. Zdálo se, že je na irácké misi zainteresován daleko víc než jeho muži. Pak se přestal mladým důstojníkem zabývat a soustředil se na cestu před sebou.

Noc byla jasná a svěží, po pevném písku se šlo lehce a na nekonečném stříbrném sametu oblohy bylo cosi líbezného. Říkal si, že to zvládnou. Poprvé, co opustili Athény, bylo štěstí na jejich straně. Dojdou k syrské hranici v pořádku, to instinktivně věděl.

Čas plynul. Měsíc se teď občas skryl za mraky a poušť vždy zahalily tiché černé stíny. Tu a tam vojáci zahlédli zakrslé křoví, když se měsíc znovu vynořil, a chvíli je považovali za lidi, tiše čekající až přijdou blíž, než zahájí palbu. A vždycky, když zjistili, že se mýlili, nadávali si, že se nechali takhle oklamat, dokud se to nestalo znovu. Von Dodenburg procházel po celé délce zástupu, povzbuzoval své muže a vnímal jejich pocity. Uplynuly už tři hodiny, co vyklouzli z tábora kočovníků. Touto dobou už určitě museli zjistit, že jsou pryč. Otázkou bylo, jestli se pokusí uprchlíky pronásledovat. Přece jen pro ně vojáci Wotanu představovali velké peníze.

„Co myslíte?" zeptal se Schulzeho a Matze, kteří uzavírali zástup jako zadní stráž.

Matz se zachechtal. „Podle toho, jak si to Fatima s tím parchantem užívali, bych neřek, že vstanou nějak

moc brzo, pane. Vopravdu z toho šerednýho bastarda ždímal, co se dalo."

„A myslím, že to nebyla jen tak ledajaká náplň do buchty, co z něj ždímal, pane hauptsturmfuhrere," přidal se Schulze. „Ne, taky si myslím, že po nás hned tak nepůjdou. Myslíte že dojdeme k hranicím, než ho z ní vytáhne?"

„V to doufám, Schulze. Počítám, že to bude těsně po východu slunce, pokud udržíme tohle tempo."

„To vypadá, že těm osuškám utečeme," odpověděl Schulze potěšeně.

Ale jak se často stávalo, Schulze se spletl.

„Podívejte se, pane," přišel k němu Singh.

Von Dodenburg přitiskl ruku na Indova ústa. „Drž hubu!" sykl hrubě. „Vidím ho." Přiklekl a použil starý vojenský trik, když otočil hlavu na stranu s okem těsně u země. Uplynula chvíle. Pak prudce vzhlédl. Ano, viděl prvního jako světlejší siluetu proti černému pozadí noci, pak dva a tři muže stojící bez hnutí. Zamračil se. Ale pokud vůbec někde, čekal potíže tady. Nad stezkou se tyčily dva kopce a neznámí zaujali pozice na pravém vrcholku, odkud měli možnost přímé palby na cestu pod sebou. Krátce řečeno bylo to ideální místo pro léčku, pokud to bylo jejich úmyslem, a von Dodenburg si domyslel, že ano.

Pomalů uvolnil ruku ze Singhových úst.

„Nomádi?" zeptal se Singh.

„Možná. Každopádně si nemyslím, že jejich úmysly jsou čestné. A za tím srázem jsou další. Slyším je."

Singh překvapivě nevypadal vyděšeně, pouze neměl tušení, co teď von Dodenburg hodlá udělat. Možná si myslel, že se veterán jako tenhle mladý důstojník SS s podobnou situací už nesčetněkrát setkal a věděl, jak se s ní vypořádat.

„Co budeme dělat?" zeptal se.

Za jiných okolností by se nad tím „budeme" von Dodenburg pousmál. Ne tak nyní. Situace byla příliš

vážná. S několika zbraněmi, které měl k dispozici, věděl, že se nemůže zaplést do regulérní bitvy. Musel nepřítel překvapit a udělat to rychle.

„Ne my, ale já," odpověděl.

„Pardon," zamumlal Singh. „Rozumím."

Von Dodenburg pustil Singha z hlavy. Musel myslet na jiné věci. Prohlédl si příkrý svah po své pravici, osvětlený na chvíli měsíčním světlem. „Co myslíte, Schulze?" zeptal se, když se Schulze připlazil na místo, kde se krčili se Singhem.

Schulze nakrčil nos. „Vypadá jako drsnější parchant. Ale já a tadyhle Matzi ho zvládneme."

Matz zavrčel na znamení nesouhlasu se způsobem, jakým jeho parťák nabídl jeho služby, ale Schulze to nevnímal.

„Dobře," řekl von Dodenburg. „Tohle je rozkaz. Nechceme žádnou velkou přestřelku, na to nemáme sílu. Chci, abyste je vy dva vyplašili, aby si mysleli že je nás víc, než je."

„Každý máme jenom čtyři zásobníky," namítl Matz. „Brzo nám dojdou náboje."

„Tak nám dojdou, ty posrátku," odfrkl Schulze. „Pak je můžeš třeba ohlodat k smrti. Jsme připravení, pane hauptsturmführere."

„Tak jděte, Schulze! My půjdeme pomalu dál, jako bychom nic netušili. Doufám, že se soustředí na nás."

„Nebojte se, pane hauptsturmführere," řekl Schulze. „Shodíme jim osušky z hlav. Jsme přece Wotan."

Von Dodenburg se zarazil. Ti dva klidně mohli jít na smrt, ale ta skutečnost je zřejmě neděsila. Šli dobrovolně, dokonce rádi. Kde člověk najde takové vojáky?

„Dávejte na sebe pozor," řekl prkenně. „Mějte oči na stopkách, slyšíte?"

„Jasně, pane hauptsturmführere," odvětil Matz. „Jako ty přísloveční šneci." A s tím zmizeli ve tmě.

KAPITOLA 2

Schulze začal stoupat. Špičky bot zabodával do písčité skály, samopal měl pověšený na širokém rameni. Bylo to obtížnější než očekával, zvláště když se teď měsíc znovu schoval za mraky. Držel se těch několika úchytů pro ruce, které našel, až měl konečky prstů otupělé bolesti a cítil, že se už déle neudrží, a pokračoval milimetr po milimetru do svahu. I přes noční chlad po něm brzy začal stékat pot. Prosákl jeho uniformou, která se mu nepříjemně lepila na tělo.

Potom se dostal na mírnější svah a jeho postup se zrychlil. Ne nadlouho. Musel překonat několik metrů vražedného trní, které škrábalo, trhlo a krutě se mu zadíralo do masa. Jednou nebezpečně visel za konečky prstů, neschopný se pohnout kvůli trní, které se mu zachytilo za roztrhané kalhoty. Zoufale se kroutil snad celé roky, aby se osvobodil z pichlavých ostnů. Jakmile jeden povolil, do jeho zmučeného těla se zabodl další. Potřeboval celou sílu vůle, aby hlasitě nevykřikl bolestí od těch příšerných trnů.

Jednou zastavil a slyšel zbytek roty blížící se k průsmyku. Schulzemu, visícímu a lapajícímu po dechu, to připadalo, jako by na vycvičené vojáky dělali pekelný rámus. Ale pak si řekl, že je to součástí von Dodenburova plánu. Vsunul špičku boty do úchytu a natáhl ruku k ostré hraně ploché skály hned nad svou hlavou. Skála pod nohou povolila. Chvilí si myslel, že se zřítí až k úpatí strmého svahu. Nezřítí se. Ale ruka mu také uklouzla. Utrhl si nehet o kámen. Tělem mu projela vl-

na téměř nesnesitelné bolesti. Zabořil špinavou tvář do písku, který ztlumil jeho výkřik. Právě včas.

V příští chvíli to dokázal, ležel obličejem k zemi na vrcholu a lapal po dechu jako člověk, který právě doběhl velký závod.

Matz šel v čele a nohy měl jako z gumy. Samopaly si stáhli z ramen a v měkkém fialovém předjitřním přísvitu si razili cestu tam, kde na zbytek první rotý Wotanu čekal nepřítel - pokud to byl opravdu nepřítel.

Obloha na východě se začala barvit do jasně rudé. Všechno se koupalo v teplém mdlém světle a zdálo se ostré, tvrdé a křehké. Nepřítel čekající na vrcholku kopce vypadal jako strnulá černá silueta. Ještě deset minut a slunce se přehoupne přes obzor, země začne žhnout a všechny stíny zmizí. Ale zatím si oba poddůstojníci mohli razit cestu vpřed temnotou a využívat přirozené krytí rozeklaných skal.

„Dostaň se k nim co nejbliž, Matzi,“ sykl Schulze koutkem úst, „a až ti dám znamení, začni střílet. Nechceme se prozradit. Jsou ozbrojení a podezřívaví, proto půjdou na porážku. *Klar?*“

„*Klar.*“

Sunuli se dál, ještě blíž k nic netušícímu nepříteli, jehož pohled byl soustředěn na vojáky Wotanu dole, stoupající do průsmyku.

Vzadu za čekajícími pozorovateli byli další, ležící na zemi. Byla jich snad dvacítko, někteří drželi uzdy zvířat, patrně aby je uklidnili, až propukne střelba. Většina z nich vypadala napůl ospale, což Schulze kvitoval s povděkem. Jeho prostý plán byl odvážný a riskantní. On a Matz tu bandu vyřídí a použijí k tomu všechnu svou municí. Věděl, že je to značně nejisté. Stačila jedna porucha a nepřítel by je vzal velmi zkrátka. Ale pokud se to podaří, vyhnou se obětem mezi vojáky na cestě, z nichž polovina neměla naprosto žádné zbraně.

Ted' byli deset metrů od nejbližší skupiny domorodců. Matz se zastavil a pozvedl samopal. Schulze ho

rychle zarazil. „Vystřel jim přes hlavu a tref ty svíně..." Náhle se odmlčel.

Kousek od nich se pohnul jeden z druhé skupinky. V jasném vzduchu před úsvitem oba poddůstojníci viděli každý detail jeho tmavé dravčí tváře. Tupě zíral na dva bílé muže, kteří se tam nemotorně krčili, jako by nedokázal pochopit, co tam dělají. Na jeho tváři se náhle zjevil šok a pobouření. Otevřel ústa k varovnému výkřiku a zároveň se natáhl po pušce, ležící vedle něj na zemi. Už na ni nedosáhl.

„Vyzkoušej tohle, ušatá prdeli!" vykřikl Matz, zvedl se na kolena a okamžitě vystřelil dávku.

Muž zavrával dozadu a na hrudi se mu objevila řada krvavých otvorů. Oba poddůstojníci SS odhodili veškerou opatrnost, vyrazili do útoku a přitom pálili od boků.

Překvapení domorodci padali všude kolem. Jako dva westernoví pistolníci otáčeli dva kamarádi vražedně samopaly ze strany na stranu. Jeden bojovník vyběhl proti nim. Z nějakého důvodu byl od pasu dolů nahý a nezavázané boty mu pleskaly na nohou. Proč má boty Schulze nevěděl, ani se o to nestaral (později zjistí proč). Nezdálo se, že by mířil. Polonahý muž padl na zem a zařatými pěstmi tloukl do písku, zatímco mu z roztrhaného břicha tryskala krev a střeva vyhřezla na zem jako kouřící šedo zelený had.

Von Dodenburg dole zaslechl střelbu z ručních zbraní a instinktivně věděl, co jeho dva darebáci provedli. Pustili se do útoku na nepřítele sami, nečekali na něj.

„Ti pitomci," zamumlal napůl vztekle, napůl s obdivem. Ale nebyl čas na výčitky. Musel těm dvěma pomoci jak nejlépe dokázal — se svými dvěma samopaly a starými mazáky, kteří naplnili své náhradní ponožky pískem a chystali se je použít jako obušky.

Vytáhl pistoli, kterou mu Schulze dal. „Za mnou!" vykřikl odvážně do vzteklého rachotu zbraní nahoře. „Do útoku!"

Vojáci Wotanu okamžitě uposlechli, přestože věděli, že šance stojí proti nim. Když von Dodenburg začal šplhat do svahu a mával malou pistolí, roztáhli se do útočné formace, jako by byli dobře vyzbrojenou rotou pěchoty Wotanu a ne sbírkou zlomených, napůl hladových mužů, z nichž většina nebyla ozbrojená. „*Alles für Deutschland!*“ křičeli a provolávali heslo Černé legie: „*Es lebe der Führer Adolf Hitler!*“

Nepřátelé na kopci byli zmatení. Nečekali útok zepředu i zezadu. Zakolísali a začali se stahovat, stříleli divoce a bez míření, což bylo jasnou známkou paniky, jak von Dodenburg věděl. Proti nim se vyřítíl jeden z domorodců. Překvapivě byl ozbrojen puškou s bodákem jako regulérní pěšák. Von Dodenburg neměl čas nad tou záhadou uvažovat. Domorodec po něm skočil. Von Dodenburg zkušeně odrazil výpad pistolí a ihned vystřelil. Náraz kulky z takové blízkosti byl tak silný, že domorodce zvedl do vzduchu a mrštil s ním dozadu, jako by ho zasáhla obrovská pěst. Von Dodenburg vyběhl vpřed a kopl ho ze strany do obličeje. Hlava se se suchým lupnutím stočila doprava. Domorodec byl mrtev.

Za pár minut bylo po všem. Léčka, pokud to byl úmysl, naprosto zklamala. Vrcholek kopce vypadal jako krvavý řeznický stůl. Změř prostřelených mrtvých a umírajících mužů, rozdupaného písku, nábojnic, které se v ranním slunci leskly jako zlato. Jediným zvukem byly prosby zajatců o milost, kteří klečeli a žebra-li, aby je vítězové ušetřili.

Deset metrů od místa, kde zajatci prosili o život jazykem, jemuž nerozuměl ani poručík Singh, který jinak ovládal mnoho řečí, byl von Dodenburg naprosto zaskočen pohledem na Schulzeho zajatce. Stejně jako ostatní byl z Němců vystrašený a po tučných tmavých lících mu nekontrolovaně stékaly slzy, když ho Schulze postrčil dopředu a Matz opodál si vychutnával láhev raki, kterou mu ti dva právě vzali.

„Našel jsem ho támhle schovanýho, pane hauptsturmführere," řekl Schulze. „Čekal až odejdem, aby vzal roha. A měl láhev ohnivý vody - Matzi, nechla-
stej tolik, buď tak hodnej!"

Von Dodenburg neposlouchal, protože tlustý zajatec měl na rukávu poddůstojnické prýmký. Na nohou měl jakýsi druh vojenských bot, a jak si von Dodenburg teprve teď všiml, měla je většina. „Ale on je voják," podařilo se mu vykótat. „To není jeden z kočovníků, jak jsme čekali."

„To je pravda, pane," řekl Schulze bezstarostně a vytrhl z Matzovy vzpurné ruky láhev. „Má předpisovou képi, bílou. Ale tu jsem mu vzal. Myslel jsem, že by moh mít nějaký hřebíčky do rakve, schovaný v ob-
rubě."

„*Képi*," začal von Dodenburg, ale Singh, který se právě objevil, to dořekl za něj.

„To znamená, že je to příslušník francouzské armády. Možná ze Sýrie."

„Ale ještě jsme nemohli překročit irácko-syrskou hranici," namítl von Dodenburg.

„Nemyslím si, že Francouzi tohle berou příliš vážně. Tady je území mimo zákony. Nikdo se moc nestará o hranice, řekl bych." Otočil se k vzlykajícímu poddůstojníkovi. „*Ne pleurez pas, hein! Nous sommes des anis.*"

Zajatec okamžitě přestal brečet a vyloudil úsměv, v němž se zaleskly zlaté zuby. „*Merci, monsieur!*"

Než ho mohl kdokoli zastavit, vyrazil vpřed, uchopil ruku ohromeného von Dodenburga a vroucně ji políbil, jako by se od ní už nikdy neměl odlepit.

Matz výsměšně kroutil hlavou. „Žabožrouti! Milují se jazykem a líbají ruce jiných mužů jako banda posraných teploušů. Co je to za zemi?"

Poznání, že bojovali s hlídkou francouzských odvedenců, kteří byli novými spojenci Německa, a že některé z nich zabili, uvedlo von Dodenburga do rozpaků.

„Francouzi jsou lidé, které nemám příliš rád," vysvětloval Singhovi, jako by ten mohl pochopit historii německo-francouzských vztahů. „Příliš často jsme spolu bojovali. Mého dědečka zabili v sedmdesátém roce u Sedanu a můj otec byl těžce raněn u Verdunu v roce 1916. A já jsem s nimi samozřejmě bojoval v minulém roce na Sommě. Jenže teď jsou to naši spojenci a já nechci dělat potíže. Takže co mám dělat? Pokud přijdeme do Sýrie, jak to vysvětlím?" Pohybem ruky zahrnul zajatce, které přikázal propustit, ale nedovolil jim opustit vrchol kopce. „Nastane pořádné peklo, pokud vyjde najevo, co jsem provedl s jejich kamarády."

Singh se cynicky zasmál. „Zabijte je," navrhl. „Pak to zůstane tajemstvím."

Von Dodenburg na Inda ostře pohlédl. Dělá si legraci? U Singha nikdy nevěděl. Občas byl nelítostný a předkládal takové kruté návrhy, jako v tom vyprávění o kryse přinucené prokousat se lidským zadkem. Ovšem zároveň nevypadal jako krvežíznivý člověk. Až dosud alespoň žádnou náchylnost k násilí neprojevil.

Ale von Dodenburg neměl čas řešit hlavolam nanesený mladým indickým důstojníkem. Poněvadž Matz hlídající nad cestou právě volal: „Problémy, pane hauptsturmführere... Máme problém. Vypadá to, jako by si s náma přišla celá žabácká armáda trochu popovídat."

KAPITOLA 3

Von Dodenburg zasténal. Pomalu otevřel opuchlé oči. Všechno se mu před nimi chvělo. Znovu je rychle zavřel a ucítil elektrický šok bolesti, vystřelující jeho dobitým tělem.

Počítal do tří a snažil se obnovit svou vnitřní disciplínu. „Otevři oči, Kuno!“ Učinil tak a tentokrát se mu cela před očima nechvěla a nevinila. Moc toho neviděl — nebylo toho k vidění příliš. Židle přišroubovaná k betonové podlaze, džbán s vodou poblíž díry, která sloužila jako záchod, a betonová deska, na níž nyní ležel, nahý jako červ a se zakrvácenýma nohama připoutanýma řetězem k jejímu základu. Když zjistil, v jak špatném je stavu a nemilé situaci, zdusil sten, který se mu dral na oteklé rty. Naříkat nad svým osudem ničemu nepomůže. Musí se soustředit na ukončení téhle bídne zkoušky. Nejdříve musí něco vypít.

Pomalou a pracně se natáhl, kam až dosáhl, aby uchopil džbán s vodou vedle odpadového otvoru. Každý jeho pohyb vyžadoval velkou dávku vůle, protože celé potlučené a zhmožděné tělo ho bolelo. Zaťal zuby a pokračoval. Potřeboval se napít. Připadalo mu to jako věčnost, než dosáhl na džbán. Velmi, velmi opatrně si ho začal po zemi přitahovat a krysa vyděšená tím zvláštním zvukem cupitala rychle do stínu. Džbán vážil snad tunu. Nepolevil. Nakonec ho měl dostatečně blízko, aby se mohl napít. Naklonil hlavu přes hranu betonového lůžka, ucítil chladný okraj džbánu a připravil svou třesoucí se ruku k závěrečnému pohy-

bu. Hned nato se vzteklým zaklením džbán pustil. Byl prázdný!

Téměř mu vyhrkly slzy nad tím dokonalým mrzkým podvodem. Než omdlel, připomněl si slova jednoho ze svých mučitelů.

„*Bon, sale Boche*, ve džbánu je voda. To je všechno, co dostaneš...” Nenechali mu tedy ani šálek drahocenné tekutiny. Jak krutí ti Francouzi jsou...

Setkání přeživších z Wotanu a vojáků francouzské hlídky těsně po bitvě v průsmyku bylo od samého počátku mrazivé a mělo se stát ještě mrazivějším. Polopásové citroeny zastavily asi půl kilometru od nich a muži z Wotanu, kteří je pozorovali, uviděli záblesk slunečního světla na skle, když Francouz v prvním vozidle namířil svůj dalekohled na vrchol kopce.

„Dávej si bacha, mrzáčku, něco se peče,” zašeptal Schulze Matzovi, když stáli těsně za von Dodenburgem a Singhem.

„To se vsadím,” souhlasil Matz, když první z obrněnců opět vyrazil a blížil se hlemýždím tempem k čekajícím Němcům.

Zajatý francouzský seržant se pokusil něco říct. Schulze mu nedal šanci. „Jediný slovo, kámo,” hrozil, „a rozbitou flaškou ti ufiknu koule.” Zajatec možná nerozuměl německým slovům, ale určitě rozuměl gestu, které Schulze předvedl ve výšce svého rozkroku. Okamžitě ztichl.

Polopásový vůz se pomalu blížil. Pak zastavil. Nic se nepohnulo. Ale von Dodenburg si byl dobře vědom, že je ozbrojení muži v kabině pozorně zkoumají. Nakonec se ocelové dveře otevřely a vystoupil z nich vysoký štíhlý francouzský důstojník s krátce zastřiženými vlasy v naškrobené a bezvadně vyžehlené košili, obtěžkané třemi dlouhými řadami medailových stužek. Opatrně a rozvážně si nechal podat jezdecký bičík a kěpi, kterou si posadil na hranatou hlavu v galsky bohrém úhlu.

Odměřeným a vážným krokem zamířil k von Dodenburgovi. Von Dodenburg znal ten typ. Francouzi jim říkali „vypálené mozky“ — profesionální vojáci, drsní a houževnatí, kteří svůj vojenský život strávili v koloniích, kde v kmenových bojích nebylo, ani se neočekávalo slitování.

Zastavil se před mladým německým důstojníkem, chladně si ho prohlížel a pak švihl pravou rukou k protaženému pozdravu. „*Herresbach, Capitaine de Vlanfanterie.* ”

Von Dodenburg mu oplatil pozdrav po nejlepším způsobu Wotanu, představil se a řekl francouzsky: „*Enchanté, Monsieur le Capitaine.* ”

Herresbach ho přerušil. „*Angenehm, Hauptsturmführer, wir können Deutsch reden.* ”

Von Dodenburg, který pocházel ze severního Německa, nerozeznal přízvuk. „Vy mluvíte německy?“ zeptal se.

„Ano, také jsem se narodil v Německu. Neuf Bri-sach v Alsasku.“ V kapitánově přísné tváři se zračilo opovržení. „Ale nejsem Němec. Jsem Francouz.“*

Von Dodenburg okamžitě poznal, že ten drsný francouzský koloniální důstojník nemá rád Němce a v této chvíli byl hlavním objektem jeho nelibosti on, von Dodenburg.

„Vidím, že tu byly nějaké potíže,“ ukázal Herresbach koženým bičíkem na mrtvá těla stále rozházená na kopci.

Von Dodenburg chvíli nevěděl, co na to říci. „Ano, byla tu přestřelka,“ řekl nakonec.

„Mezi vašimi lidmi a mými, von Dodenburgu?“

„Ano,“ připustil Kuno neochotně.

Herresbach se tvářil velmi vážně. „Uvědomujete si, co to znamená?“

Von Dodenburg cítil, jak se v něm pění krev. Jakým

* Většina Alsaska-Lotrinska patřila do konce 1. světové války Německu.

právem si s ním tenhle důstojník poražené armády, která minulý rok odhodila zbraně a utíkala před vítězným wehrmachtem jako o život, dovoluje takhle mluvit? Angličané aspoň pokračovali v boji, potom co uprchli z Dunkerque.

„Ne. Co to znamená?“ odsekl.

Von Dodenburgova reakce Francouze podle všeho neznepokojovala. „Musím vás vzít do vazby, to to znamená, hauptsturmführere.“

Schulze za svým velitelem výhružně zavrčel a položil prst na spoušť samopalů.

„Ani hnout, scharführere!“ sykl von Dodenburg koutkem úst. Pak se otočil k Herresbachovi. „Jak mě můžete uvěznit? Nejsme ani na francouzském území. Tohle ještě není Sýrie.“

Herresbach zareagoval okamžitě. „Já rozhoduji, co je francouzské území,“ řekl a zahvízdal na písňalku. Jako by ten manévř měli nacvičený, kolona francouzských vozidel se okamžitě pohnula. Rozdělili se a obkličovali vojáky Wotanu a jejich zajatce z obou stran. Von Dodenburg poklesl na mysl. Viděl, že transportéry jsou plné pěšáků, z nichž mnozí měli na hlavách bílé képi Cizinecké legie, a nebyli to pobledlí obrýlení francouzští odvedenci, které viděl minulé léto odhazovat zbraně a utíkat, aby si zachránili život. Tohle byli do bronzova opálení neústupní profesionální vojáci.

„Nuže?“ dotíral Herresbach, když se jeho jednotka ještě přibližila.

„Nuže co?“

„Vzdáte se?“

„A pokud ne?“

„Pak budu nucen rozkázat svým mužům, aby proti vám zahájili palbu.“ Kapitán to pronesl skoro jen tak mimochodem, jako by mu bylo naprosto jedno jak to provede a byl zvyklý zabíjet bez mrknutí oka.

„Ale to zabijete vaše vlastní muže, které jsme zajali,“ namítl von Dodenburg.

Herresbach pokrčil rameny. „Místní branci. Bezvýznamná chátra.“

Tehdy von Dodenburg pochopil, že odpor nemá cenu. Lidský život pro tohoto drsného koloniálního důstojníka, zvyklého na krutosti francouzských koloniálních válek, nic neznamenal. Také patrně nasál svou nenávist k Němcům už s mateřským mlékem.

Pomalu zvedal ruce. Co by zmohla hrstka jeho neóbrojených vojáků proti Herresbachovým legionářům v jejich obrněných vozidlech? Byl by to masakr. O chvíli později ho skupinka drsných legionářů - všichni mluvili německy - postrkovala k vedoucímu polopásovému transportéru a jejich desátník koutkem úst utrousil: „Hajzle! Doufám, že se usmažíš v pekle, ty fašistická svině...“

Během dalších několika dnů, svlečený do naha a přežívající o vodě, plesnivém chlebu a příležitostné hrstce oliv, si někdy přál, aby se „smažil v pekle“. Zdálo se mu, že by to bylo menší utrpení, než snášet zacházení Herresbachových sadistů.

Bylo jasné, že Herresbach hraje dvojí hru. Zatímco většina důstojníků francouzské armády v Sýrii kolabovala s německými okupanty, Herresbach, snad z nenávisti a odporu k Němcům, kteří kdysi vládli jeho rodné provincii, se tajně angažoval proti nim. Možná dokonce pracoval pro Brity, o nichž většina Francouzů smýšlela jako o zrádcích, kteří uprchli ze země přes Dunkerque a nechali svého spojence na holičkách a na milost *bosům*.

Herresbach v každém případě brzy vyjasnil, že chce od svého vězně informace a že je připraven zajít jakkoli daleko, aby je získal. Jakmile byl von Dodenburg uvržen do vojenského vězení s obviněním z útoku a zabití francouzských vojáků, navštívil ho a celkem jasně se vyjádřil. „Dejte mi co chci, Němčoure,“ řekl a mrskal bičkem do jediné židle, „a já vás propustím.“

„Co chcete vědět?“ zeptal se von Dodenburg napuchlými rty, protože bachaři mu už svými pěstmi a bagančaty přichystali uvítání.

„Kde je obersturmbannfuhrer Geier a zbytek pluku Wotan?“

Von Dodenburga jeho otázka tak ohromila, že by nedokázal odpovědět, ani kdyby odpověď znal. Herresbach už určitě, podle toho co věděl, musel zjistit, že byl se svou 1. rotou sestřelen a tím se od Supa oddělil.

Herresbach jeho mlčení považoval za odpor. Zavolal na dozorce. „*Allez, vite...*“ Von Dodenburg zbytek rozkazu neslyšel. Protože se zavrčením „*sale con*“ ho jeden z těch dvou hajzlu udeřil pěstí do břicha a ještě než se stačil zkroutit bolestí, ho druhý kopl do varlat. Vzduch mu unikl z plic, Kuno padl na podlahu a z širace rozevřených úst mu tekly zvratky.

Nenechali ho napůl v bezvědomí dlouho. Někdo mu do obličeje vychrstl kbelík studené moči. Přišel k sobě, těžce dýchal a hekal a snášel další kruté bití, po němž znovu upadl do bezvědomí.

Příštího dne se na něj Herresbach přišel podívat. V jeho tváři nebyl znát žádný soucit, když viděl, v jakém stavu von Dodenburg je - obličej samá modřina, rty nateklé, oči prakticky skryté pod podlitinami, uniforma špinavá v místech, kde se pomočil do kalhot. Přestože však koloniální důstojník neprojevil lítost, vypadalo to, že chce vysvětlit své jednání.

Tyčil se nad von Dodenburgem a o boty naleštěné do vysokého lesku si poklepával vycházkovou hůlkou, kterou nosil jako známku autority.

„Možná se divíte, proč od vás potřebuji tuhle informaci. K čemu může být poražené Francii, jejíž armáda by nebojovala - a nebude bojovat. Povím vám to.“

Von Dodenburg si přál, aby měl sílu opáčit: „Vaše důvody mě ani trochu nezajímají.“ Ale neměl tu sílu, a tak poslouchal.

„Vás Němce přirozeně nenávidím. Jste náš tradiční nepřítel. Nenávidím i Angličany. Je to protivný zrádný národ. V téhle chvíli nejsem příliš šťastný ani z mých vlastních lidí, Francouzů. Takže proč bych se měl angažovat? Odpověď zní, že pokud my Francouzi zase budeme chtít získat národní hrdost, musíme bojovat s každým nepřítelem, jakého si dokážeme představit. Vy Němci jste naším nepřítelem, přestože jsme s vámi podepsali příměří. Proto s vámi musíme bojovat.“

Von Dodenburg náhle pocítil dostatek síly k hádce; možná to bylo vztekem na muže, který, jak se mu zdálo, blábolí nesmysly. „Ale jak vy můžete bojovat? Komu byste předal informaci o nás, kdybych ji znal?“

Nevypadalo to, že ho Herresbach slyší. Jeho pohled byl upřen na vzdálený obzor, který viděl jen on sám.

„Američanům," odpověděl hlasem, který jako by přicházel z velké dálky.

I přes slabost ve svém zmučeném těle von Dodenburg opáčil: „Ale Američané ani nejsou ve válce.“

Herresbach ho neposlouchal. „Ano," opakoval. „Američané uvítají takovou informaci s otevřenou náručí — umístění Fuhrerova nejoblíbenějšího pluku." V jeho očích při těch slovech blýsklo a tehdy von Dodenburg poznal, že Herresbach je šílený a že se z tohoto místa nedostane živý, pokud něco nepodnikne, a to brzy...

KAPITOLA 4

Den po Herresbachově podivné zpovědi přemístili von Dodenburga do větší cely, která měla i malé zamřížované okno. Kuno von Dodenburg nedokázal přijít na důvod svého přestěhování do cely, ve které byly i pryčny a jedna nebo dvě z nich dokonce se slaměnými matracemi, ne zrovna čistými, ale o mnoho měkčími než betonové lůžko, k němuž byl připoután v původní cele. Ani nad tím nepřemýšlel. Byl rád, že může přijmout relativní komfort prostornější cely bez starostí.

Toho rána snědl obvyklou řídkou polévku a krajíc okoralého černého chleba, které mu dozorce prostrčil otvorem ve spodní části dveří, smyl ze svého bolavého těla špínu a zaschlou krev, jak nejlépe dokázal, utřel se do sucha košilí, jediným kusem látky, který měl, a uložil se na nejčistší lůžko ke spánku. Věděl, že spánek mu dodá sílu a právě veškerou sílu, jakou mohl nabrat, potřeboval, aby se odtud dostal živý.

Nespal však dlouho. Někdy v půli dopoledne, kdy k němu okénkem pronikaly zvuky malého pohraničního města, zaslechl chřestění klíčů, které oznamovalo příchod bachaře, a pak dupot těžkých bot a opilé nadávky v němčině. Přestože byl slabý a vyčerpaný, fakt, že někdo tam venku nadává jeho vlastním jazykem, ho okamžitě probral. Sundal nohy z lůžka v téže chvíli, kdy dva dozorcí otevřeli dveře a dovnitř vplul hromotluk se zrzavou bradkou v krvi potřísněném bílém pracovním oděvu Cizinecké legie.

„Bando čuráků," řval opile. „Jen počkejte, až se dostanu ven! Udělám z vás dvou sekanou. To přísahám."

„*Merde, assez, sale Boche,*" odpověděl větší z dozorců, dloubl vzpurnému vězni obuškem do kříže a přitiskl ho zády ke zdi. Když za ním Francouzi spěšně zamykali dveře cely, civěl na ně legionář jako tygr, který se chystá skočit po kořisti. Pak vyrazil vpřed jako beranidlo, hlavou vrazil do pevných dubových dveří a zhroutil se na podlahu.

Von Dodenburg se ztuhle belhal k ležícímu muži a uchopil jeho ruku. „*Los, Kamerad, halt fest,*" řekl německy.

Zrzavý obr zatřásl hlavou jako boxer pokoušející se zabránit knokautu a rozpoznal uniformu. „Ty jsi jeden z těch fašistů z SS, ne?" Pustil von Dodenburgovu ruku a s chroptěním se zvedl a dopotácel se k nejbližšímu lůžku, kde se opět zhroutil.

Za jiných okolností by von Dodenburga opilcova reakce pobavila. Teď však nikoli. Legionář mu mohl být užitečný. Musel si ho naklonit, i přes ty „fašisty z SS".

„Jak víš, že jsem jeden z fašistů z SS?" zeptal se.

„Tvoje uniforma. Za starých časů jsem ji viděl dost často," řekl trpce opilec. „Kromě toho strčili vaši tlupu k nám do kasáren. Nemáš kapku ohnivý vody?" Olízl si suché rozpraskané rty. „Bodlo by nalít si něco za límec."

Von Dodenburg zavrtěl hlavou a zmučeným tělem mu proudila nová energie. Takže Schulze, Matz a zbytek 1. roty byli na dosah ruky. To bylo dobré znamení. Nebyl úplně sám. A tenhle opilý obr se může stát prostředkem, jak se se starými kamarády zkontaktovat. Teď musel navázat vztah s tímto mužem, který neměl příliš nadšení pro své krajany, zvláště pokud to byli, jak říkal „fašisté".

„Proč nemáš rád fašisty?" rýpal do něj von Dodenburg, když teď opilec vypadal klidněji.

Muž zvedl pěst velikosti palice. „Moskva," řekl, jako by to vysvětlovalo vše.

Von Dodenburg rozuměl. „Byl jsi členem starý Komunistický strany Německa."

„Jo, Rudá fronta. Bojoval jsem s váma parchantama až do konce ve třiatřicátým. Pak jsem se zdechnul a skončil v legii jako spousta kamarádů." Hořce se zasmál. „A podívej, kam nás to dostalo! Pracujeme pro bandu francouzskéjch fašistů a jejich německejch kumpánů."

Von Dodenburg přikývl. „A tobě se to nelíbí, co?"

Zdálo se, že si Zrzoun teprve teď všiml svého tazatele. „Francouzský fašisti trochu zvalchovali německýho fašistu, koukám." Zasmál se. „Dobrá práce."

Von Dodenburg se taky zasmál a napodobil berlínský přízvuk. „Asi se jim nelíbila moje velká berlínská huba."

„Taky Berlíňák, jako já. No jo, ukecaný berlínský huby můžou bejt požehnání nebo taky prokletí, bojím se. Pokud máš špatnou stranickou knížku a velkou berlínskou hubu, můžeš vsadit koule, že ti někdo jednu vrazí." Udeřil se mohutnou pěstí do dlaně, aby svá slova zdůraznil, načež vytáhl zmuchlaný balíček cigaret. „Dáš si hřebíček, kámo?" Ledy byly prolomeny.

Za čtyřiaadvacet hodin, kdy nastal čas propuštění Maxe, jak se legionář jmenoval, von Dodenburg věděl, že u bývalého komunisty našel porozumění. Najde Schulzeho a zbytek 1. roty a řekne jim, co se přihodilo jejich veliteli. Byl si jistý, že jeho staří mazáci najdou nějaký způsob jak ho dostat z vězení, než začne další kolo mučení - jako že začne. Tím si byl Kuno jistý. Zároveň však byl zmatený, že ho Herresbach nechal přemístit do větší cely a že mu dovolil krátkodobého spoluvězně. Byla to snad součást jeho plánů? Pokud ano, pak se nezdařila.

Ale zatímco se Max připravoval na propuštění a cestu zpět do legionářských kasáren, vypadalo to, že Ku-

no dostane jiného spoluvězně. V dunivé vězeňské chodbě, když se dveře na chvíli otevřely, slyšel nezaměnitelný alsaský přízvuk Herresbacha, jak s někým hovoří, přestože nedokázal rozpoznat jazyk, jakým francouzský kapitán mluví. Ale z něčeho v jeho intonaci von Dodenburg odhadoval, že mluví s někým, kdo je mu hodně blízký, přestože si ani zaboha nedokázal představit člověka, který by se chtěl s tím šílencem přátelit.

Když se těžké kroky dozorců přiblížily, Max kradmo vyhlédl do chodby. Trochu se zajíkl, zatáhl hlavu zpět a sykl: „Jestli sem přijde, *Kumpel*, dávej si bacha!”

„Kdo?” chtěl vědět von Dodenburg, protože zaslechl varování v hlase velkého exkomunisty, ale než mu Max stačil odpovědět, byl už první dozorce u dveří a důležitě chřestil klíči. „*Allez, vite... marche!*”

Max, drzý jako obvykle, nadzvedl pravou nohu a vypustil mohutný prd. „Osedlej si ho, ty blbej Tarzane,” řekl německy. Pak uhnul ráně, kterou mu chtěl bachař uštedřit, a zopakoval své varování. „Dej si na tu malou svini pozor! Jsou to jenom potíže na dvou pěkných nožkách.” A s tím odešel, popoháněný ven netrpklivými strážemi.

Pokud však byl Maxův odchod hlučný a obhroublý, příchod nového von Dodenburgova spoluvězně byl naopak velmi kultivovaný, což nebylo překvapením. Nový příchozí byl totiž spíše dítě, a navíc pěkné.

Von Dodenburg byl naprosto překvapen, když chlapec vstoupil, smekl čepici a pronesl obstojnou francouzštinou: „*Bonjour M'sieur Le Capitaine. Je m'appelle AU.*” Tmavovlasý chlapec s černýma blýskavýma očima natáhl velmi mužným způsobem ruku a podal ji von Dodenburgovi. Jeho ruka byla měkká a lehce se potila, jako by byl vzrušený, přestože von Dodenburg za nic na světě nedokázal přijít na to, z jakého důvodu. Na druhou stranu bylo na tom nádherném chlapci něco nechutného, takže svou ruku rychle stáhl. Chlapci to, zdá

se, nevadilo. Když za nim dozorci jemně zavřeli dveře cely, bez vyzvání se posadil, komíhal holýma hnědýma nohama a hloubavě se zadíval na von Dodenburga způsobem, který Kuna znervózňoval. Nevěděl ani vlastně proč. Věděl jen, že toho hochu do jeho cely umístil Herresbach, nikoli náhodou, ale s jasným úmyslem. Něco se dělo a Kuno musel zjistit co, než Schulze začne (jak doufal) sprádat plány, jak ho dostat z téhle díry.

O hodinu později, což von Dodenburg samozřejmě nevěděl, stáli Schulze a Matz v hloubavém rozhovoru s Maxem. Přestože na důstojníky SS, jako byl von Dodenburg, pohlížel jako na fašisty, Schulze a Matz byli jeho vlastní krevní skupinou. Pracující lidé, kteří před Hitlerovým příchodem klidně mohli volit komunisty nebo socialisty, ale nyní byli, vzhledem k okolnostem, příslušníky ozbrojené složky národně socialistické strany, *Waffen SS*. Přes politické rozdíly byli Max, Matz a hlavně Schulze, sám bývalý „rudý“, pracující třída - „blbej kanónenfuhr“ jak s oblibou říkal, „odsouzenej k obětování za šéfy, když si budou myslet, že je to potřeba“. Schulze Maxovi pochopitelně neřekl, že aristokrat Kuno von Dodenburg je pro něj vzorem.

Když se teď rozvalovali ve spartánských kasárnách legií, s okenicemi zavřenými, aby odrážely horké odpolední slunce a aby dlouhé uši neslyšely, o čem si povídají, Schulze přešel k věci.

„Kamaráde,“ řekl zastřeně bývalému komunistovi, protože už se propracovali hluboko do litrové láhve rakí, kterou Max „opatřil“ - rozuměj ukradl — odněkud z rozlehlých kasáren, „znám tvůj pohled, ale jsi taky Němec. Nemůžeš nechat jednoho z krajanů takhle obětovat. To není normální.“ Mrkl na Matze, který svlečený do naha kvůli horku ležel na kavalci a občas si pohrál s ochablým penisem, jako by se jím ovíval.

„To jistě,“ souhlasil Max. „Ale co můžeme dělat, kamaráde? Vás není víc než třicet a v tomhle praporu

je možná padesát lidí od nás, kterým se dá věřit. Ostatní jsou lumpové, práskači a vlezdoprdelkové. Za hrst všivých franků by prodali vlastní mámu." S gustem si odplivl na podlahu.

„To stačí. Nezačínáme revoluci, Maxi. Chceme jenom dostat velitele z basy a vzít roha.“

„A my? Žabáci nás na místě postřílejí pro vzpouru, jestli nás čapnou, Schulzi.“

Schulze se zlehka zasmál, jako by pro něj budoucnost vzbouřených legionářů německé národnosti nepředstavovala problém. „*Eine Kleinigkeit, alter Freund*. To vyřídíme potom, hlavně náš velitel. Jak já to vidím, kamaráde, ty a tvoje parta se budete po zbytek války válet na nějaký pláži a zabíjet čas pivem a bobrama...“ rozohněně si hrábl do rozkroku, aby to bylo zcela jasné, „...kolik jen snesete. Pro tebe, starej brachu, to bude cesta po růžích.“

Zrzavý obr se při tom pomyšlení rozzářil. „Bože na nebi!“ vzdychl. „Bude to, jak nám Thálmann* vždycy sliboval, sovětský ráj na zemi.“

Schulze neměl nejmenší ponětí, co je sovětský ráj na zemi. Ale byl ochoten souhlasit se vším, co by vysvobodilo Kuna von Dodenburga. Pleskl Maxe nadšeně po zádech, až mu jeho falešné zuby skoro vyletěly z úst. „Přesně!“

Venku nešťastný poručík Singh, který se ke svému překvapení ocitl v kasárnách Cizinecké legie s bandou německých komunistů, přemítal, jaké vzrušení to pulzuje za kasárenskou zdí, o níž se opíral. I když leccos nechápal, byl si jistý, že scharführer Schulze a ten ohavný komouš s rudou bradkou chystají nějakou lumpárnu. Setřásl ze sebe toto zasnění z horka a usoudil, že celá věc stojí za prozkoumání. Kdo ví, kam až ho takové vyšetřování dovede?

* Ernst Thälmann, ve 20. a 30. letech vůdce německých komunistů.

ČÁST PÁTÁ

**ZÁVĚREČNÝ SPURT
V HABBÁNÍJI**

KAPITOLA 1

Vojenský kuchař v bílé blůze vlekl plný kotel horkého čaje přes nástupní prostranství a mířil s ním k bunkru, kde se teď nacházelo velitelství. Jeeves ho sledoval a potahoval ze své prázdné dýmky — na základně v Habbáníji už dva dny neměli tabák a komodora to postihlo stejně jako nejposlednějšího vojáka. Čaj však pořád byl a veterán Jeeves věděl, nakolik si průměrný britský voják tohoto nápoje cení.

Situace byla nepochybně špatná. Ztratil už polovinu letadel a muži z obrany základny, dvacet čtyři hodiny denně na nohou a se sníženými přídělky, byli vyčerpaní. Dokud však měli svůj čaj, věděl, že vytrvají, a Iráčané zatím pořád nespustili všeobecný útok, který očekával už ode dne vzpoury Rašída Alího proti Britům.

A tak unaveně a poněkud zasněně sledoval pohyb kuchaře, nevšimavého k burácení iráckého odpoledního ostřelování. Pár starých gladiátorů poslal proti iráckým dělům hned, jakmile střelba ustala - snažil se zastihnout dělostřelce nepřipravené. To bylo asi vše, co v té chvíli mohl udělat.

Kuchař postupoval ztěžka, jak za sebou táhl velký kotel s čajem, a v obličeji byl rudý námahou. Jeeves věděl proč - byl utahaný jako zbytek posádky. Pořád však nepovolil, vykonával své skromné povinnosti jako všichni ostatní, kromě místních branců, kteří už po tuctech dezertovali. Ale od těch se to dalo čekat. Neměli žaludek na boj, zvláště když věděli, že pokud Rašíd Alí uspěje a Britové budou muset opustit Irák, bu-

dou vydání na milost vítězům. Dav je roztrhá na kusy.

Křup! Znělo to jako prasknutí suché větvičky pod nohou za horkého letního dne. Kuchař klopýtl a posadil se. Na jeho bílé blůze se na prsou objevila rudá skvrna. Vypadalo to jako věčnost, co tam seděl a stále držel rukojeti pojízdného kotle. Pak zaúpěl a zhroutil se. Kotel vedle mrtvého kuchaře dál kouřil.

„Zatraceně!“ zaklel Jeeves, když spustil těžký kulomet a začal kropit výšiny, odkud odstřelovač vypálil a zabil kuchaře. „Ti parchanti nějak začínají zvedat hřebínek!“

Důstojník rozvědky vedle něj, který přiletěl z Bagdádu, zbledl. Jeeves si pomyslel, že je to další „nervózní Nelly“ jako většina zpravodajců.

„Pokud bych obdržel svolení, kapitáne, bombardoval bych Bagdád ještě dnes odpoledne. Poslal bych tam všechna letadla, co máme. Všechna jejich ministerstva bych rozmlátil na sračku. Není to zrovna podle pravidel markýze z Queensbury — odnesou to samozřejmě i civilové - ale přesně to si tyhle irácký povaleči zaslouží. Proradná banda, jeden jako druhý.“ Prudce potáhl ze své prázdné dýmky, zatímco mladý kapitán zpravodajské služby ho konsternované sledoval.

„Chtěl jsem jen říct, kapitáne,“ pokračoval Jeeves, „že těm parchantům nemůžete věřit.“ Pak se zase vrátil k tématu. Těžce vyzbrojená policie RAF vyrazila přes pole ven a hledala další nepřátelské zabijáky. „Uveďte mě do obrazu! Co jste slyšel o těch Němčourech, kteří mají podpořit támhletu iráckou brigádu? Mým mužům se je nepodařilo zadržet.“ Myslel na McLeoda, který byl se zbylými obrněnými vozy opět v poušti.

„Jsou teď v Bagdádu a od lidí Rašida Alího dostali civilní nákladáky a nějaké těžké zbraně. U nás v rozvědce čekáme, že každou chvíli vyrazí z hlavního města směrem k irácké brigádě v horách. Až přijedou,

pane, můžete očekávat okamžitý útok. Z odposlechu německých hlášení z Řecka to vypadá, že jejich vrchní velení skáče vzteky z toho zpoždění. Chtějí akci - a chtějí ji brzy. A samozřejmě, tenhle Rašíd Alí chce z prestižních důvodů vítězství."

„Já mu dám vítězství!" rozhni] se Jeeves, ačkoli věděl, že situace tady v Habbánji je více než napjatá. Jestliže kombinované síly Iráčanů a dobře vycvičených Němců z SS zaútočí společně, bude překvapením, pokud se dokáže udržet déle než dvacet čtyři hodin. „Dobře, kapitáne, povězte mi, kdy mohu očekávat posily — vycvičenou britskou pěchotu?"

Mladý kapitán rozvědky těžce polkl. „Ne tak brzy jak byste chtěl, pane."

„Kdy?" dožadoval se Jeeves odpovědi.

„Tedy, ehm, britský pěší prapor z Indie se právě vylodí v Basře, pane. Očekáváme, že než se se vším svým vybavením dostanou na břeh, zabere jim to celý dnešní den. Pak ustavit konvoj a ochranu..."

„Kdy?" blýskl Jeeves na mladého důstojníka výhružně očima. Ten v rozpacích zrudl.

„Pane, můj odhad zní, že nemůžete čekat posily dříve než za tři dny, a to..."

„...znamená," dokončil za něj Jeeves, „že Němci tu budou dříve než naši."

„Ano, pane," odvětil kapitán a vypadal značně sklíčeně, jako by to zpoždění byla jeho chyba.

Jeeves nasál ze své dýmky jako hladové novorozeně z matčina prsu. „Potom vám, kapitáne, radím, abyste si zašel do zbrojnice pro Leeho Enfielda."

„Leeho Enfielda, pane?"

„To je puška. Také si pro jednu dojdou. Podle toho, jak to vypadá, budeme potřebovat každého, kdo dokáže udržet pušku za správný konec."

Venku si falešně zpíval neoholený, velmi unaveně vyhlížející letec. „A chlap za volantem měl sakra dobrý pocit z holky, kterou jsem mu nechal..." V iráck-

kancelářské místo na říšském vrchním velitelství a nechá jiné blázny vysloužit si medaile a nechat na sebe střílet. Jediná akce, po níž toužil, se odehrávala v posteli s těmi mladistvými leštiči dláždění a jejich roztočilými nahými těly.

Myšlenka na práci v Berlíně jako „panička ze zadní řady“, jak je posměšně nazývali frontoví bojovníci, ho na chvíli rozechvěla, ale ne nadlouho. Protože tentýž starý mazák, který varoval své kamarády před nastávajícími všivými časy, teď stál za ním na korbě a prohlásil: „Připadá mi to, chlapi, jako že tohle bude operace ,poser se nebo zdrhni'. Jo jo, dejte na moje slova, poser se nebo zdrhni..."

Sup se nadechl, aby té velké opici přikázal držet hubu, ale pak se nad tím zamyslel. Ten starý mazák měl zase pravdu. Bude to „poser se nebo zdrhni". Ale nyní si byl jakýmsi osvícením na sto procent jistý, že až to „sraní" začne, obersturmbannführer Hans-Egon Geier, známý jako Sup, přikáže „zdrhnout". Bylo rozhodnuto. On — Wotan — přežije. Nálada se mu značně zlepšila, už si tolik nebral rozlehlost neplodné pláně před ním. Vstal a zamával rukou nad hlavou. „*Los! Panzer marsch!* " "

Zprvu pomalu, ale se vzrůstající rychlostí, vyrazila dlouhá kolona na cestu do neznáma.

KAPITOLA 2

McLeod byl vyčerpaný - a rozčarovaný. Trvalo to už sedm dlouhých dní, co Rašíd Alí zahájil svůj převrat, a on osobně vykonal málo pro odvrácení hrozícího pádu velké letecké základny v Habbánji. Nyní věděl od britské rozvědky, čerpající ze svých zdrojů v hlavním městě, že Němci, které se mu před pár dny nepodařilo zastavit, jsou na cestě k posílení iráckého obklíčení základny. Starý irácký veterán, jakým byl, může Němce, kteří byli v poušti naprostými zelenáči, předběhnout. Věděl však také, že má malou šanci zastavit jejich postup k Habbánji, pokud by se nestal zázrak. A v té chvíli, kdy měl u očí svůj polní dalekohled, neviděl na obzoru žádný zázrak, jen skupinu staromódní irácké kavalerie a staříčkový obrněný automobil, který Iráčanům poskytly britské úřady. Odhadoval, že je Němci používali jako předsunutou hlídku.

Sklonil dalekohled a zvažoval svou pozici. Byl ve výborném postavení pro léčku, jeho vozidla byla téměř neviditelně zakopaná na malé vyvýšenině v ostré zatáčce silnice z Bagdádu. V tomhle místě bude muset každé vozidlo zpomalit, čímž se pro jeho střelce stane ideálním cílem. Samozřejmě očekával, že Němci, experti a profesionálové, vyšlou v čele průzkumnou hlídku, jako tyto Iráčany, které právě spatřil. Za normálních okolností by zkontrolovali obě strany silnice, obzvláště dole pod jejich postavením.

Ale McLeod si pomyslel, že se na tuto možnost připravil. Před půl hodinou prošlo podél cesty stádo vel-

bloudů a mul, hnané do vršku iráckými honáky s obvyklou bezmyšlenkovitou krutostí jim podobných - používali hole pobité na konci rezavými hřeby, aby donutili zvířata držet krok. Ta se z toho pokálela. McLeod si okamžitě uvědomil, k čemu by se dal stále ještě kouřící trus použít. Jakmile byla karavana mimo dohled, odplížil se se svými muži dolů k silnici a pod zvířecí hromádky umístili malé Gammonovy bomby. Pokud se použijí jako jednoduché protipěchotní miny, postarají se o všechny hlídky v okolí. Měl z toho radost.

Neměl však radost ze svých vlastních sil. Z jeho původní rotý před týdnem - což se nyní zdálo jako v jiném věku - měl přesně tři „běžce“, z nichž jeden se už začínal vzpouzet. Tři obrněné vozy, ozbrojené dvouliberním dělem nebo kulomety Vickers, proti, podle očekávání rozvědky, praporu prvotřídních německých pěšáků. Pokud by to byli Iráčané, McLeod věděl, že překvapivý útok, jaký právě plánoval, by nepříteli zapálil koudel u zadku, až by v panice zouvali boty, aby mohli běžet rychleji. Ale s Němci, jak věděl už z dávných zkušeností v zákopech v sedmnáctém roce, to bylo jiné. Zpočátku mohou po překvapení ustoupit. Ale ještě rychleji budou zpátky; jejich profesionalita, železná disciplína a pravděpodobně odvaha se o to postarají. Jakou šanci pak budou mít jeho obrněnci s omezeným množstvím střeliva a obsazené hrstkou unavených mužů?

Nyní se však nemohl déle zabývat takovými problémy. Nepřátelská průzkumná hlídka se blížila. Teď se rozhodoval pouze mezi dvěma možnostmi — má se stáhnout, nebo zůstat a bojovat? Na chvíli odtrhl pohled od postupujícího nepřítele a prohlédl si své muže. Byli to obyčejní chlapi. Byli vytaženi z civilního světa hospod, obrázků a *palais de danse*, a přinuceni stát se bojovníky. Věděli málo o impériu, kromě té špetky, kterou je naučili ve škole o „všem tom červeném na mapě“. Co pro ně král a Irák opravdu znamenali? Vy-

růstali v době krize a jejich hlavní zájem se soustředil na to, najít a udržet si v těch těžkých časech práci. Proč by měli riskovat život za představy, které pro ně nic neznamenaly? Proč umírat za tuhle prdel světa, když jim labourističtí politici říkali, že se po válce budou podílet na „novém, lepším světě“? Sám byl voják z povolání, „šplhoun“, jak jemu podobné nazývali tihle odvedenci. On byl placen za to, že zemře. Má obětovat jejich životy? Za co?

„Černý huby jdou,“ probral ho z rozjímání hlas „Tlustocha“ Peterse, nejtlustšího muže roty. „Jako na stříbrném podnose, pane. Hergot, ani nebudou vědět, odkud to schytali.“

„Ne, to nebudou,“ slyšel, jak odpovídá s novým nadšením. „Chlapi, chopte se zbraní!“

Průzkumná hlídka se rozestoupila po obou krajnicích s obrněným vozidlem uprostřed bílé prašné silnice a jeho věž se pomalu točila ze strany na stranu jako hlava nějaké pravěké příšery slídící po kořisti. Jezdci vytáhli zahnuté šavle, od nichž se odráželo slunce. McLeod skoro cítil jejich strach, když se blížili k zátáčce na kopci, jako by měli podezření, že někde za ní číhá nebezpečí.

„Počkejte, jak se jim protočí panenky,“ žertoval tiše, aby ulevil napětí.

„Byl bych radši,“ šeptal Tlustoch, „kdyby otočili zadky a zmizeli.“

Ostatní se zasmáli a McLeod pocítil o něco větší sebevědomí — byli hodně odolní.

Pět minut se táhlo jako smrad. Jezdci se ještě více roztáhli a zastavili svá zvířata, aby prozkoumali horizont, nebo se nakláněli ze sedel a prohlíželi zem pod sebou. McLeod se modlil, aby nedostali podezření, že tam mohou být miny. To by mohlo být pro jeho odvážný, téměř sebevražedný plán, osudné.

Mezitím malý nepřátelský obrněný vůz zpomaloval před zátáčkou na kopci. Za McLeodem jeho vozidlo

ozbrojené dvouliberním dělem — nepříliš silným, ale věřil, že s dostatečnou průbojností, aby prorazilo pancíř Iráčanů - otočilo dělo a namířilo na irácké vozidlo, které teď postupovalo ani ne desetikilometrovou rychlostí.

Napětí stoupalo. McLeod cítil, jak mu na spánku pulzuje žíla, jeho košile zvlhla potem a nepříjemně se mu lepila na záda. Ignoroval to a soustředil se na příští chvíli, protože věděl, že to, kdo udeří první, může být pro vítězství rozhodující.

Střelec hleděl průzorem. Pokoušel se nevnímat kapky potu stékající mu po čele a hrozící ho oslepit. Obrněný vůz pomalu, s osudovou neodvolatelností, vplul do kruhu zaměřovače. Střelcova ruka, také zvlhlá potem, velmi jemně klesla dolů a nahmatala odpalovací páku. Mokrá dlaň ji pevně uchopila. Nepřátelské obrněné vozidlo teď skoro stálo, jak jeho očividně bázlivý velitel projel zatáčkou a přemítal, co ho asi čeká dál.

McLeod si olízl rty, které mu náhle vyschly. „Střelec připraven?“ zeptal se zastřeným hlasem. Bůh ví, jak si přál, aby se mu tik na čele zklidnil.

„Připraven, pane.“

„Vzdálenost dvě stě.“

„Dvě stě, pane.“ Střelec lehce pootočil mířidly. Nyní viděl každý detail nepřátelského auta — zarezlé nýty, průsaky oleje, čerstvé vlhké skvrny, kde se někdo vymočil na neprůstřelnou pneumatiku.

McLeod počítal do tří. Náhle pocítil silnou vlnu energie, ženoucí se jeho vyzáblým tělem. „Pal!“ vykřikl ze všech sil.

Téměř nesnesitelné napětí náhle polevilo. Střelec zatáhl za odpalovací páku. Bum! Ostré prásknutí, když průbojná střela opustila hlaveň. Obrněnec se zvedl na zadní nápravu jako poprvé osedlaný divoký kůň. Před ním vířil písek ve žlutém oblaku. V příštím okamžiku se objevil bílý záblesk střely mířící plochou křivkou k iráckému vozidlu.

Na takovou vzdálenost nemohl střelec minout. Ozvala se dutá rána, jak dopadla ocel na ocel. Nepřátelské vozidlo se divoce otřáslo, jako by dostalo ránu obrovskou pěstí. Chvíli to vypadalo, že se nic nestane. Potom si náhle sedlo. Obě zadní pneumatiky praskly. Vozidlo kleslo k zemi a z jeho otevřené věže stoupal hřib černého kouře.

Jezdci se okamžitě rozprchli. Biči a otěžemi mlátili do potem zalitých boků svých zvířat a utíkali doleva i doprava, krčící se v sedle. Ve stejném okamžiku zahájily palbu vickersy zbývajících dvou vozů. S kadenčí pěti set střel za minutu zamířily kulky vražedně směrem k jezdcům. Tu a tam byli muži vyrváni ze sedel. Splašená zvířata, z nichž některá táhla své pány za třmeny za sebou, zběsile kličkovala pouští ve snaze uniknout smrti. Ne dlouho. Téměř okamžitě vběhla do trusu ukrývajícího protipěchotní miny.

Co se dělo dál, nebyla válka, ale krutý a nelítostný masakr. Koně létali vzduchem. Poušť pokrývala nechutná změť velkých kusů krvavého masa. Dalším se podlomily přední nohy, oči měli vypoulené strachem a pokoušeli se zvednout a prchnout z místa náhlé násilné smrti. Bez úspěchu. Pohnuli se a šlápli na další minu, která roztrhala jejich tělo tak, až bylo někdy vidět jejich bělostné hrudní koše, lesknoucí se v krvavých cárech masa jako vyleštěná slonovina.

Jezdcům se nevedlo o nic lépe. V panice seskočili ze sedel nebo se snažili zkrotit zdivočelá krvácející zvířata, tančící na zadních nohou a předními divoce kopající ve vzduchu. Ale nedostali se daleko. Když se pokusili vyhnout jedné malé smrtící hromádce trusu, nevyhnutelně šlápli nebo sklouzli do další a náhle byli zkráceni na velikost trpaslíků, stojících poněkud směšně ve chvílkovém ohromení, než ztratili rovnováhu a padli do svých krvácejících pahýlů, mrtví dříve, než se dotkli země...

Sup okamžitě poznal, co se stalo. Nemohl vidět, co se děje za zatáčkou, ale dokázal si to představit. Ta zatračená domorodá průzkumná hlídka vběhla přímo do pasti nebo něčeho podobného a podle zvuků jejich smrtelného řevu to dostali naplno. Neváhal. Jakožto cvičený profesionál s téměř dvěma roky bojových zkušeností vykřikl na zmateného pobledlého Dietze: „Vystoupit! Vy si berete pravý bok, já levý. A teď pohyb... *Schnell, dalli, dalli, Leute!*”

Staří mazáci se okamžitě probudili. „*Los!*” křičeli na nováčky. „Dělejte, vy zelenáči! Ven... *Los, Menschenskinden!* Chcete žít navěky, vy psi, nebo co?”

Během minuty vojáci seskákali z aut a vytvořili rojnice po obou stranách nehybné kolony s Dietzem a Supem vpředu, jak má správný důstojník SS postupovat.

Pancéřoví granátníci, protože většina Supových zbývajících mužů byli granátníci - obrněná pěchota - postrádali krytí tanků, na jaké byli zvyklí. Pořád však drželi naučené formace a nedovolili nezkušeným vojákům se shlukovat a tvořit tak ze sebe lepší cíl, s poddůstojníky na obou bocích a oficíry vpředu, jdoucími příkladem. Postupovali ke skromné britské pozici na vrchu s naučenou sebejistotou, že SS nikdo neodolá, zvláště ne Wotanu, elitě elity. Blížili se pomalu a v lehkém předklonu, jako by bojovali se silným větrem, zbraně drželi vysoko, oči zaměřené na horizont. Ale i ti nejzkušenější z nich byli napjatí, těla měli ztuhlá a čekali na první zaštekání smrti a tvrdou ocel párající jejich měkké maso.

Nedočkali se. Squadron leader McLeod byl stejně zkušený jako oni. Věděl, že jeho muži jsou vyděšení. Kdo by nebyl, kdyby musel čelit postupu několika set ozbrojených Němců s pouhou hrstkou vojáků? Budou mít tendenci zahájit palbu dřív, než se Němci dostanou dostatečně blízko, pokud na ně nebude dávat pozor, a to nemohl připustit. Teď se počítala každá kulka - každá kulka si musela najít cíl.

„Držte je na mušce, chlapi,“ naléhal tichým hlasem. „Vydržte, uděláme s těma hajzlama krátkej proces. Jenom vydržte.“ Jestli jeho slova muže povzbudila, McLeod nevěděl. Ale i když si hráli se závěry svých pušek, jak to nervózní vojáci dělávají, nespustili palbu. Pouze dělostřelec ve velitelském voze točil věži ze strany na stranu, jako by byl nedočkavý začít zabíjet.

McLeod se zamračil. Pokud je zasáhne zblízka, zabije hodně Němců. Ale co když SS nezpanikaří a neustoupí? Co potom? Už nebude možné opustit úkryt a bude po všem. Jestli má zachránit svůj malý oddíl, byl právě tak čas dopřát Němcům krátký ostrý šok a upalovat pryč.

Zavrtěl hlavou. Věděl, že to nedokáže. Pokud se Němci pod první vlnou překvapivé palby nezhroutí, věděl, že nebude mít příležitost odsud ustoupit - bude muset bojovat až do konce.

Všude bylo ticho až na vrzání věže obrněného vozu, těžký dech vyčkávajících mužů a šourání Němců, kráčejících pískem lhostejně, účelně jako řada robotů.

„Dvě stě metrů...,“ odpočítával McLeod vzdálenost mezi jejich pozicemi a nepřátelskou rojnicí, mžoural proti slunci a po jeho do cihlová opálené tváři mu stékaly čůrky potu. „Sto sedmdesát...“ Už dokázal rozpoznat jednotlivé napjaté tváře pod kbelíkovitými přilbami. Jsou to opravdu děti, uvědomil si, ale zkažené děti s vražděním v srdci. „Sto padesát...“ To stačilo.

Zvedl se z krytu a hlasem, který ho překvapil svou živostí a silou, zvolal: „Palte, chlapi! Palte!“

Nepotřebovali pobízet. Napětí náhle povolilo. Malý kryt vychrlil spršku smrtelných palby. Masakr začal.

KAPITOLA 3

„Prdovej kanón!" odfrkl Schulze, když kapitán Herresbach vykračoval po rozpáleném přehlídkovém prostranství kasáren legie a vycházkovou holí si poklepával o bok vysoce naleštěné jezdecké boty.

I drsňák Max vypadal ustaraně. „Bacha, Schulzi, ty bejku, s tím alsaským hajzlem si nezahrávej! Vyčmučá tvoje myšlenky ještě dřív, než ti přijdou do hlavy."

Schulze protáhl obličej. „Může čmuchtat třeba v můj chlupatý prdeli, jestli má chuť." Pak francouzského důstojníka pustil z hlavy. „Jak to vypadá s tebou?"

„Půjdou s náma, dokonce i ti dva Židi. Už mají dost legie a kapitána Herresbacha."

Schulze vybuchl smíchem a mocně šfouchl do Matze, až ten skoro upadl. „Slyšel jsi to, ty úchylnej cucáku? Na naší straně máme německý Židy. Přemejšlej o tom! Židi jako čestný členové SS."

Na Matze to neudělalo dojem. „Přijdeš o jednoho pravýho německýho příslušníka SS, kámo, pokud do něj budeš takhle strkat. Ani neznáš svoji vlastní sílu." Pohladil si pohmožděná žebra, jestli jsou v pořádku.

Schulze jeho poznámku ignoroval a dál se všichni tři procházeli a kuli pikle v odpoledním stínu legionářských kasáren. „To znamená, že nás je asi padesát. To by mělo stačit, abysme si poradili a dostali velitele ven z lochu."

„*Einverstanden*," souhlasil rudovousý legionář. „Ale otázka je, co uděláme potom, až dostaneme vaše-

ho důstojníka ven. Herresbach zburcuje celý kasárna, jak ho znám. Takže musíme vědět, kam půjdeme. Víc do Sýrie?"

Schulze nad tím chvíli rozvažoval, zatímco Matz se dloubal v nose a poslouchal kvílení mully, svolávajícího věřící k modlitbám ve vsi. „A co zpátky do Iráku?" navrhl. „Přece jen čekáme potíže na naší straně."

Schulze si drbal vyholenou hlavu. „Všechno tohle myšlení není nic pro mě," stěžoval si. „Myšlení se má nechat oficírům a nóbl pánům. Ti za to dostávají zaplacení."

„Jenže nemáme ani oficíry, ani nóbl pány," opáčil pochmurně Matz. „Takže to teď budem muset vymyslet sami. Veliteli se to asi nebude líbit, ale já říkám, že bysme měli jít zpátky do Iráku. Možná se tam budeme moct spojit s našima vlastníma lidma a oni nás z tyhle šlamastyky vytáhnou. Exotickýho východu už mám dost na celý život. Kromě toho Herresbach možná nebude čekat, že půjdem na východ a ne na západ. Koneckonců sme prchali do Sýrie, když nás tahle ušatá prdel sbalila."

Max hleděl z jednoho na druhého a věděl, že jeho vlastní osud je spojený s jejich rozhodnutím. Věděl, že nechce v Sýrii zůstat příliš dlouho, ale nechtěl ani, aby ho tihle dva týpci z SS přemlouvali k návratu do *Vaterlandu*. Bylo by dobré po tolika letech zase navštívit starého tátu. Jenže gestapo by ho brzy mělo za švédskou oponou*, a tentokrát by se už ven nedostal.

„Tak co, vy dva, serte nebo slezte z nočníku!" řekl, když se pořád ještě nedokázali rozhodnout.

„Fajn, takže až bude velitel venku, zamíříme do Sýrie. A je to. A teď, jak ho dostanem ven? Chci říct," dodal Schulze rychle, „že ostatní chátře tady v kasárnách nemůžeme věřit a nás půjde ven padesát ozbrojených chlapů. Toho si jasně všimnou."

* Slangový výraz pro vězeňské mříže.

„Ne zítra ráno," vpadl do hovoru Max. „První rota bude na trestném pochodu. Třicet kilometrů s plnou polní a batohama naplněnými kamením. Herresbachův rozkaz. Dneska ráno se mu nelíbila jejich vystrojili kázeň."

„Ale jak nám tohle může přinést krytí, Maxi?" zeptal se Matz.

„Přidáme se k nim. Podplatím seržanta. Budeme tvořit zadní voj. Jakmile budeme ve městě, zdrhnem."

„Ale můžeš tomu seržantovi věřit?" ujišťoval se Schulze. „Až to praskne, přijdou otázky a Herresbach není blbej. Nepadl na hlavu. Pokud se o tom dozví..."

Max zvedl velkou špinavou dlaň, aby je umlčel.

„Má chuť na jednu drůzskou holku v legionářském baru ve městě. Tu s kozama jako hedvábný polštář. Přísahám, že bych dal levou kouli za to, dostat svoji klobásu do jejích kalhotek. Každopádně jediný, co potřebuje, je tohle." Palcem a ukazovákem předvedl počítání bankovek. „Až to uvidí, okamžitě se zamiluje a bude mít kalhotky dole za nula nula nic vteřin. Hajzl jeden šťastná!" Olízl si vyschlé rty.

„Znám ten pocit," pokýval hlavou Schulze. „Pokud by to tak šlo dál, byl bych během tejdne impotentní."

„Buď zticha!" zarazil ho Matz. „Máme návštěvu." Trhl hlavou doprava.

Zbylí dva zůstali chvíli němě zírat. Byl to poručík Singh na jedné ze svých obvyklých procházek kolem kasáren, protože Herresbach si nebyl jistý, co má udělat s tím podivným vzdělaným Indem v uniformě německého důstojníka. Nakonec mu dovolil pohyb po kasárnách a v kilometrovém okolí. Takže kromě jídla v kasárnách - ani tady mu nebyl povolen přístup do francouzské důstojnické jídelny - měl čas sám pro sebe bez jakýchkoli povinností, takže slídl po táboře a jeho pohledu nic neuniklo. Jako by hledal něco určitého, třebaže Matz a Schulze, kteří indického důstojníka neměli rádi, nedokázali přijít na to, co. Přesto si

však byli jistí, že nechystá nic dobrého, a snažili se mu vyhýbat, kdykoli to jen šlo.

Matz dloubl loktem do kamaráda. „Pojď, Schulzi, a ty taky, Maxi, do kantýny. Můžeš nám koupit červený, Maxi.“

Max na něj vystrčil prostředník, který vypadal jako tlustý chlupatý párek. Matz gesto přešel a všichni tři zamířili do vlhké kantýny ponoření do rozhovoru. Poručík Singh je sledoval a zamyšleně si mnul bradu.

Znuděnému netrpělivému von Dodenburgovi to připadalo, že ho ten hezký hoch ve dne v noci bez oddechu pozoruje. Zdálo se, že jen sedí na kraji svého kavalce, komíhá nohama, občas si cumlá palec jako daleko menší dítě (přestože to dělal způsobem, že si von Dodenburg nemohl pomoci, ale připadalo mu to sexuálně provokativní) a civěl na něj s nejspíše úsměvem na pohledné tváři. Proč? Kuno si tuhle otázku pokládal znovu a znovu. Za jakým účelem bylo tohle děcko, které neumělo ani slovo německy a jenom chatrně francouzsky, umístěné do cely s dospělým jako on? Napadalo ho příliš mnoho otázek a příliš málo odpovědí.

Další věcí, u níž si však byl Kuno von Dodenburg jistý, bylo, že ten hoch byl stvořením kapitána Herresbacha. V pravidelných intervalech během dne alsaský důstojník přispěchal samý úsměv a jeho obvykle přísná tvář byla vlídná a - Kuno si nemohl pomoci - téměř milující. Chvilí si ti dva s pomocí rukou povídali, jeden v domorodém syrském jazyce, a Kuno by přísahal, že kdyby tam nebyl, Herresbach by chlapce políbil, když byly jejich hlavy u sebe a šeptali si nějaké tajnosti.

Kuno na chvíli pustil chlapce z hlavy a soustředil se na vlastní problém. Bylo mu jasné, že Herresbach vzal zákon do svých rukou, což mohl udělat, jelikož byl prakticky pánem téhle odlehle pohraniční výspy.

Osud von Dodenburga a jeho mužů spočíval v rukou Alsasana. Ale nezdálo se, že by Herresbach chápal, že Kuno ztratil veškerý kontakt se Supem a zbytkem úderného pluku SS Wotan. Co mohl vědět o současných pozicích pluku? Herresbach ho však bude držet za mřížemi a jeho muže v otevřeném zajetí v kasárnách legie, dokud mu neodhalí informaci, kterou nemá.

Všechno proto záviselo na Schulzem a starých mazácích z Wotanu. Nyní už věděl, že se ho Schulze pokusí vysvobodit z vězení, což nebude dvakrát obtížné za předpokladu, že jeho muži budou dobře vyzbrojeni. Dozorci, většinou postarší Francouzi, odsluhující si zde léta do penze, pro vojáky SS nepředstavovali překážku. Ale jako u každého řešení vyvstával i zde nový problém. Co udělá, až ho jeho muži osvobodí? Neměl ani trochu zájem vrátit se zpět do Iráku. Pro něj tato země přestala existovat, nestála za život jediného vojáka Wotanu. Herresbach přesto zburcuje celou irácko-syrskou příhraniční oblast, až utečou — a hádal, že francouzské úřady nebudou jednat s Němci prchajícími z vězení v rukavičkách, zvláště když přitom bude někdo z Francouzů zabit nebo zraněn.

„*Tu?*“ vyrušil ho podivně ženský hlas chlapce. Ostře vzhlédl. „*Tu veux?*“ Hošík významně držel v ruce svůj ochablý malý penis.

Von Dodenburg proti své vůli zrudl. Za dva roky války viděl už mnoho věcí, ale nic tak nechutně provokativního jako tohohle pěkného chlapce nabízejícího tak nestydatě své tělo.

Hoch zatřepal svým měkkým orgánem, půvabně se usmál, lehce otevřel ústa a růžovým jazykem si lascivně olízl vlhké rudé rty.

To už bylo na Kuna moc. „Proč, ty malý prase?“ vydechl. Aniž pomyslel na následky, přistoupil k chlapci a vrazil mu facku, až se hoch převálil na stranu a v místě, kam ho udeřil, se mu temně červenal otisk

von Dodenburgovy ruky. Hned nato se rozbřečel a po tvářích mu stékaly slzy bolesti.

Kuno von Dodenburg se tyčil nad plačícím hochem se zaťatými pěstmi, jako by se jen silou vůle držel, aby to perverzní dítě neudeřil znovu.

Ale k tomu nedošlo. Bolestný nářek chlapce vyburcoval kohosi na vězeňské chodbě. Ozval se dusot těžkých bot běžících po dlaždicích. Cinkání klíčů. Těžké dveře se se skřípáním otevřely. V příštím okamžiku se na von Dodenburga vrhlo půl tuctu dozorců a začali do něj kopat a mlátit ho pěstmi. Padl na podlahu a zkroutil se, aby si chránil důležité části těla. Nebylo to k ničemu. Do rozkroku se mu zabořila špička boty. Vykřikl bolestí, výkřik však byl zdušen zvratky, které mu naplnily ústa. O chvíli později ho jiná bota kopla ze strany do hlavy a Kuno ztratil vědomí.

Probral se zkroucený na podlaze v embryonální poloze a s hlavou v kaluži vlastních zvratků. V cele bylo ticho. Dozorci, kteří ho zmlátili, se vrátili ke své denní rutině kouření, hraní karet a občasného doušku z láhve raki. Byl za to vděčný - potřeboval se dát dohromady.

Stále v něm však plála zuřivost, která mu dávala zapomenout na bolest, a tato zuřivost nebyla živěná jen krutým zacházením, jehož se mu právě dostalo, ale celou misí a těmihle zeměmi, v nichž se měla provést. Jemu připadaly skrz naskrz zkorumpované a prohnílé. Nestály za dobývání nebo osvobození, podle toho, z jakého úhlu pohledu jste se na to dívali. Čím dříve je on a jeho muži opustí, tím lépe.

Věděl, že se jeho mučitelé vrátí. Herresbachův ochočený malý úchyl ho nedokázal přimět k hovoru - teď na něj použije hrubou sílu a Kuno neměl žádné iluze o své schopnosti vydržet dlouhé mučení.

Nyní, když zapomněl na bolest a snažil se zapudit myšlenky na to, co s ním jeho vězňatelé mohou provést - uvažoval, že po pohledném prostitutovi použije jiné neobvyklé způsoby, aby z něj dostali informaci, o níž

se domnívali, že zná - si zkoušel představit, jak se ho Schulze a ostatní pokusí osvobodit.

Věděl, že Schulze, stejně jako on sám, se pokusí vyhnout ztrátám. Po celou dobu se snažil vtloukat tento princip do hlav mužům ve své rotě na všech úrovních. *Cvičte tvrdě, bojujte ohleduplně.* To bylo jeho mottem. Takže jak se ho pokusí dostat ven bez přílišných ztrát? Existoval nějaký způsob, jak se dostat do věznice bez boje a pak si poradit s hrstkou strážných ve službě? To by znamenalo, říkal si, že nejlepší dobou pro útěk bude noc, kdy bývá počet lidí ve službě nižší. Dostanou se dovnitř nějakou lstí? Pokud naverbovali některé z Maxových legionářů, aby jim pomohli, klidně by to tak mohli udělat - Max a jeho kamarádi mluvili francouzsky stejně dobře jako mateřskou němčinou. Co potom?

Ale ačkoli přemýšlel jak mohl, nedostal svůj ztýraný mozek ani o krok dál. Prostě odmítal na té věci dále pracovat. A tak ležel na tvrdé betonové podlaze, do nosu se mu dral zápach jeho vlastních zvratků a pomalu se propadal do neklidného spánku.

Probudil se naráz a zprvu nevěděl, kde je. Když si uvědomil, že je ve své cele, nevěděl zase, co ho vzbudilo. V příští chvíli mu sbor povědomých opilých hlasů pověděl víc než jen to, co ho probudilo ze spánku. Byl to nářečím zpívaný starý švábský popěvek, který hrály vojenské kapely vždycky, když vojáci opouštěli kasárna. Jak často si ho sám v posledních letech broukal, když stál na mrazivé půlnoční hlídce nebo pochochoval rozjařenými ulicemi, kde na něj děti mávaly vlaječkami a vzrušené ženy házely po usměvavých zpívajících vojácích květiny!

„Muss i denn, muss i denn... zum Stddele hinaus.“ Ale na této podobě sentimentální švábské písně bylo něco zvláštního. Po každém refrénu vykřikl sbor basů: *„Bum... bum... bum!“* Zaznělo to několikrát, vždy po trojici „bum“, dokud hlasy konečně nezmizely v dálce,

patrně na cestě do legionářských kasáren, a píseň odešla spolu s nimi.

Pak na to náhle přišel. Okamžitě se posadil. „Musím z města ven?“ říkala slova písničky. Kdo? Kuno von Dodenburg, samozřejmě. A to *bum, bum, bum* vždycy třikrát! Jeho otlučená tvář se rozjasnila. Samozřejmě, Schulze a jeho kumpáni ho dostanou ven toho rána ve tři. Pokud by byl pobožný, klečel by arogantní mladý důstojník SS v té chvíli na kolenou a modlil se. Ale víru odvrhl už dávno ve prospěch nového boha SS Adolfa Hitlera. Takže se spokojil s přípravou na nastávající útěk.

KAPITOLA 4

Zbyli z nich už jen tři. Ostatní byli mrtví, poházení v poušti v roztodivných pozicích jako odhozené rozbité panenky. Všechna obrněná vozidla dostala zásah a nebyla šance na únik v nich. Pořád však ještě bojovali, povzbuzováni McLeodem. Ten měl roztříštěnou ruku, visící u boku, z níž mu proudem tekla krev.

Němci je už obklíčili. I oni vypadali, že mají obavy zahájit závěrečný nápor proti obrněnému vozu vyzbrojenému dvouliberním dělem. Samozřejmě nevěděli, že McLeod a jeho dva společníci už měli pouze průbojné granáty, pramálo použitelné proti pěchotě.

McLeod, který tu a tam cítil, že by mohl kvůli ztrátě krve omdlít, byl vděčný za ten „prak“, jak zbytečnou zbraň pohrdavě nazývali. Poskytla jim čas zavolat základnu a předat tam pozici Němců. Jeeves by možná mohl postrádat jeden z vysloužilých letounů, aby na ně zaútočil, přestože o tom McLeod pochyboval. Věděl, jaká je v Habbáníji nouze o piloty a benzin. Za zkoušku však nic nedal.

Zatímco se potíci radista s krví nasáklým obvazem utaženým kolem hlavy pokoušel dovolat na základnu, čekal McLeod na další útok Němců. Věděl, že přijde. Němci se nikdy nevzdávali, byli skoro stejně fanatičtí jako Japonci. Proto museli být poraženi. Pokud by Irák padl do jejich rukou, následovala by Persie a patrně celý muslimský Střední východ. A kdyby z východu zaútočili Japonci, což všichni dříve nebo později očekávali, a vyrazili na západ, získali by Indii, spojili

se s Němci a to by znamenalo konec britského impéria. Ne že by byl stoprocentním zastáncem impéria - mělo své chyby. Ale bylo sakra lepší a průhlednější než japonská a skopčácká impéria, nebo jakákoli další, která by je následovala.

„Pane...” Byl to střelec obsluhující dělo, který na něj promluvil. „Ty sráčí už zase jdou, pane.”

Stiskl spoušť dvouhlavňového kulometu Vickers a poslal dávku směrem k Němcům, kteří opustili své pozice vlevo a klopýtali vpřed nemotorným během v hlubokém písku.

Přední řada pomalu se pohybujících postav se rozvířila divokým pohybem. Dali se do tance jako loutky na prstech vodiče, který právě zešlel, mávali rukama a padali jeden přes druhého, vyjíce bolestí. Další řada však postupovala dál, padala přes svíjející se těla svých umírajících kamarádů, kráčela se smrtící zaujatostí a McLeod věděl, že takhle se na ně budou valit, dokud je všechny nepozabíjí, nebo nebudou sami zabíti. To byl poslední německý útok.

„Střílejte ze všeho, co máte po ruce. I radista.” Zvedl samopal, který si vybral pro sebe, postavil se zpříma ve věži zničeného obrněného vozu a pokropil Němce neúprosnou dávkou.

„Tomíci!” zalpal po dechu Dietz, když znovu propukla střelba a jeho granátníci všude okolo něj padali. „Copak ty čajový svině nevědí, kdy mají přestat?” Jemu i Supovi, který se chystal zahájit závěrečný útok z druhého boku, bylo jasné, že ne. Stáli a bojovali do hořkého konce a Sup věděl, že nemůže plýtvat příliš mnoha muži na nepoddajné Angličany. Vůdce by mu nikdy neprominul, kdyby dopustil, že jeho „úderná brigáda”, pluk SS Wotan, bude zničen na tomto Bohem zapomenutém místě pro nic za nic.

Zaklel, když další půltucet Dietzových granátníků padl pod palbou z obklíčené malé pozice na vrcholku kopce. Tak to nemůže jít dál, nadával. Musí něco udě-

lat, něco drastického, čím ty umanuté Anglány jednou provždy vyřídí.

Pak na to přišel. Usmaží ty svině!

McLeod se cítil velmi slabý. Zrak měl zastřený a cítil, že každou chvíli omdlí. Viděl, že jeho dva vojáci na tom nejsou o nic lépe. Oba byli při posledním německém útoku znovu zranění a seržant u vickersu to schytl opravdu zle. Špička jeho dlouhého nosu byla bílá, což bylo jasným znakem toho, že už nebude dlouho naživu. Pořád se však držel na svém místě. Zemřou tady, říkal si, ale donutí Němce za to draze zaplatit.

Nějakou chvíli, když se přestřelka utišila do sporadického německého ostřelování, se v mysli zatoulal a vzpomněl si jaké to bylo, když poprvé přišel sem do Iráku přímo z francouzských zákopů. Bylo to jako zjevení: uniknout z masového vraždění zákopové války, věčných severofrancouzských mlh a mrholení do této země zářícího slunce a dech beroucího horka.

V těch dnech bylo v každém z nich trochu legendárního Lawrence z Arábie. Byl jejich hrdinou a muži ho napodobovali oblékáním i chováním. Nosili arabské pláště a jedli arabské jídlo, včetně ovčích očí, které polykali celé. Většina z nich se také učila arabsky a hájili kočovný způsob života Arabů, vědomí si rozdílů mezi nimi a obyvateli měst, kteří pokorně přijali tureckou nadvládu a nebyli připraveni bojovat za svou svobodu jako Arabové pod Lawrencem.

On - oni - se samozřejmě mýlili. Arabové, „synové pouště“, jak je nazývaly laciné britské noviny, byli stejně podlí a úplatní jako jejich dřívější turečtí páni. Lawrence, zvrhlý renegát, jak ho poznali mnohem později, jeho a všechny nadšené čisté mladé anglické duše vodil za nos. Po skoro deset let angličtí arabofilové a jejich diplomatičtí přívrženci na ministerstvu

zahraničí, kteří se upřímně podepisovali pod arabskou věc, byli klamáni, aby podporovali „syny pouště“. Dovolili jim vybudovat svá malá království a knížectví, zatímco ropa nalézaná v té době v jejich odlehlých pouštních pustinách se stávala čím dál důležitější. Pak se tihle kočovníci, kteří byli na začátku dvacátých let nevzdělanci bez groše, žijící ve svých černých stanech, obklopení tlupou polohladových poddaných, kterým říkali kmen, začali ukazovat v pravém světle. S britskou pomocí se zbavili Turků. Teď se sami chtěli zbavit Britů a byli připraveni použít k tomu jakýchkoli prostředků. Nakonec se obrátili na zapřísáhlé nepřátele britského impéria, Itálii a Německo, a titíž lidé, kteří dávno předtím přísahali věčné přátelství mladým idealistickým britským důstojníkům, by je nyní nejraději bodli do zad, kdyby k tomu měli příležitost.

McLeod si povzdychl. K čemu to všechno bylo? K čemu vlastně byl celý jeho život, rok za rokem pod žhnoucím sluncem, které z něj vysálo všechnu šťávu a učinilo z něj stárnoucího zahořklého muže bez rodiny, bez budoucnosti, bez zájmů — kromě stále stejných lidí s orlími nosy, které si teď ošklivil? Znovu vzdychl. Možná by bylo lepší, kdyby to skončilo tady v bitvě. Alespoň by padl v boji a nestal by se z něj vrásčitý starý sosák na odpočinku v Cheltenhamu, který by psal do *Timesů* rozzlobené články na témata, která nikoho nezajímala.

„Pane....“ ozval se jeho seržant.

„Ano?“

„Už jdou zase, pane. Vedle toho trnitýho houští na třech hodinách.“

Unaveně, jako by jeho hlavu pohánělo zrezivělé pero, se McLeod otočil doprava a podíval se udaným směrem.

Ostražitě k nim postupovala dvojice vojáků s puškami v pohotovosti, a mezi sebou měli dalšího, který vy-

padal jako neozbrojený, s rameny ohnutými skoro jako by měl na zádech hrb.

McLeod náhle pochopil, přestože byl jeho mozek příliš vyčerpaný, aby pojal plný význam toho, co právě rozeznal. Něco, co neviděl od sedmnáctého roku, kdy ho to při třetí bitvě u Ypres tak vyděsilo, že se bál i denního světla. „Och, můj Bože!“ vyletělo mu mimoděk z náhle doširoka rozevřených úst.

„Co je, pane?“ zeptal se seržant a hmatl po starém vickersu, aby zamířil na podivnou skupinku blížící se opatrně k nim, připravenou padnout okamžitě do písku, pokud by je palba zastihla dřív než dosáhnou mrtvého úhlu asi padesát metrů od vraku obrněného automobilu.

McLeod to slovo sotva dokázal vyřknout, ačkoli věděl, že musí. „Plamenomet!“

Seržant v šoku z toho, čemu nedokázal uvěřit, pustil kulomet a jeho opálená tvář zpopelavěla. „Svatá matko! Plamenomet?“

McLeod neztrácel čas, věděl, že ho nemá nazbyt. Jakmile se parta s plamenometem dostane mimo dostřel, oni tři skončí. Trhl samopalem a tvrdě stiskl spoušť. Nic!

Zkusil to znovu. A opět žádná odezva. Samopal mu bezúčelně a tiše visel v rukou. Zasekl se.

Tři Němci instinktivně odhadli, že obránci mají potíže. Jinak by už na ně Angličané pálili.

Neztráceli čas. „*Allesfür Deutschland!*“ zaburáceli bojový pokřik Zbraní SS, vyrazili vpřed a na zádech prostředního poskakovala smrtící nádrž. „*Tod den Tommies!*“

McLeod zběsile křičel na radistu s krvavým obvazem kolem hlavy. „Sejměte toho uprostřed, prokristapána!“

Radista vystřelil. A znovu. Obě střely minuly a vyvolaly jen spršku písku u míhajících se nohou esesáka. McLeod udeřil pažbou svého samopalu o věž obrněné-

ho vozu v posledním zoufalém výbuchu vzteku a zmaru, a hned nato vystřelil. Závěr se uvolnil a zbraň opět fungovala. Jenže bylo pozdě.

Lapající po dechu jako věkovití astmatici v posledním záchvatu se Němci vrhli po hlavě do krytu. McLeod napjatě čekal, co přijde.

Nemusel čekat dlouho. Ozvalo se zlověstné zasyčení. Znělo to, jako by se nějaká pravěká příšera vynořila z bahna, aby vypustila první, ohnivý smrdutý výdech. Veškerý vzduch kolem jako by se chvěl. Zvuk, jako když se tyč strká do duté kovové nádoby. V příštím okamžiku z úkrytu Němců vyrazil modrý olejovitý jazyk plamene a hledal svou kořist.

McLeod cítil jak mu strašné, vše pohlcující horko vysává z plic všechn vzduch. Zuřivě lapal po dechu. Písek před ním nepředstavitelně rychle zčernal, když plamen zamířil směrem k nim. Zhltl předek obrněnce. Barva se okamžitě odloupla do puchýřů připomínajících příznaky nějaké ohavné kožní choroby. McLeod odhodil zbytečnou zbraň. Už ji nebude potřebovat. Hned nato ho obklopil plamen, okamžitě ho oslepil a hladové rudé prsty trhaly jeho maso, škvařily ho do černá, a pak bylo po všem. McLeod zemřel.

A Sup přes praskot skomírajících plamenů vykřikoval nové rozkazy. „Jedeme na západ! Úderný pluk SS Wotan, nasedat!“

Jeeves seděl u baru krytého pytli s pískem v důstojnické jídelně, nerudně dumal nad čtvrtinou láhve haigu, když přišly zprávy. Irácké dělostřelectvo venku spustilo silnou palbu. S plukem SS na cestě bylo jasné, že poslední útok na Habbáníju začne během několika málo hodin - a bude konec. „Nebuď měkký, objednej haig!“ opakoval si reklamní slogan výrobce whisky a přemítal, jestli tato poslední láhev vydrží až do konce tohoto velkého obléhání. Nechtěl padnout do iráckých rukou střízlivý. „To by bylo velmi nerozumné -

vzpomeň si na Kút,"* řekl si polohlasem, jako když opilci začínají filozofovat.

Přibližně tehdy vkročil do baru mladý Adrian Smythe-Jones, plný dobrého rozmaru, a jeho lehce unavená tvář zářila.

„Dobré zprávy, pane!" zvolal přes místnost, což se právě neslučovalo s kodexem předválečné RAF.

Jeeves se zamračil. Neměl rád toho pilota s jeho ulízaným knírkem ve tvaru řídítek a s rozepnutým vrchním knoflíčkem uniformy, jako by se zúčastnil bitvy o Británii, jako by patřil ke slavné „hrstce hrdinů", třebaže byl pořád ještě ve výcviku.

Nyní však zapomněl na svou nelibost. „Jak to myslíte - dobré zprávy?" vyštěkl a otočil se. „V tomhle zatraceném světě už nejsou žádný dobrý zprávy, mladíku!"

Mladého pilota to nevyvedlo z rovnováhy. „Ale tahle je, pane," trval na svém. „Před čtvrt hodinou jsem prosvištěl nad německou kolonou. Ten pitoměj pták nechtěl pustit bombu.

„Proboha, vymáčknete se už!" přerušil ho našťavaně Jeeves.

„No, pane... oni odcházejí."

„Odcházejí kam?"

„Na západ, pryč od základny. Podle mě míří k syrský hranici. Myslíte, že můžu dostat pivo, pane? Mám v puse jako v opičím zadku."

„Vypijte si klidně celej sud, jestli tu toho vůbec tolik zbylo!" vyhrkl srdečně Jeeves, protože irácká dělostřelba se utišila, jako by chtěla potvrdit informaci mladého pilota, a zanechala za sebou ohlušující ticho.

Až později, když se ta skvělá zpráva rozšířila po jídelně a venku k vyčerpaným mechanikům, kteří se

* Když se britská posádka pevnosti v Kutu vzdala v 1. světové válce Turkům, dopustili se na nich vítězové spolu s těmi, kteří by dnes byli považováni za Iráčany, hrozných zvěrstev.

připravovali na poslední bitvu, si air commodore vzpomněl, že se chtěl na něco zeptat.

„Nějaká stopa po squadron leaderovi McLeodovi, Smythe-Jonesi?"

Mladý pilot zvedl hlavu od sklenice a z nemožného knírku mu odkapávala pěna. „Ani ň, pane," odpověděl přiopile. „Ale myslím, že se dřív nebo pozdějc objeví. Znáte tyhle starý irácký mazáky. Vždycky se vynoří a voní po růžích."

„Jistě... Myslím, že máte pravdu, mladíku," souhlasil zdráhavě Jeeves. „Voní po růžích... co..."

ČÁST ŠESTÁ

PORÁŽKA A VÍTĚZSTVÍ

KAPITOLA 1

„*Pas bon*, " zašeptala děvka, když ji Schulze přimáčkł ke stěně. Patrola strážníků přešla a když viděla velkého legionáře muchlovat se s lacinou děvkou u zdi věznice, strážníci se zasmáli, přednesli pár chlípných návrhů a šli dál svou cestou. Byli si jistí, že se tady neděje nic podezřelého. Schulze si teď pomyslel, že by si mohl také užít, než začne ohňostroj.

„Proč *pas bon*?" zašeptal chraptivě, pyšný na nově naučená francouzská slůvka, ale pořád chtivý si také „zafidlat".

„Jseš moc velkej. Já moc malá," odpověděla. „Nevejdeš se do mě, *chéri*. "

„Neboj se. Budu na tvoji broskvičku dávat pozor," odvětil sebejistě. „Otoč se." Popadl malou šlapku za boky, otočil ji a zvedl jí sukni, aby odhalil kypré nahé hýždě. Lehce je poplácal.

Zachechtala se. „Vy hambatý vojáci!"

„Za chvíli budu ještě hambatější," řekl Schulze a rozepínal si poklopec. „Teď pěkně drž a připrav se vzít na palubu pořádněj kus poctivý německý klobásy."

Znovu se zasmála, když se do ní zezadu tlačilo něco tvrdého a nedočkavého.

Sexem zaujatý Schulze zaslechl kradmé hlasy na konci ulice. Byli to jeho kamarádi s náhradními ponožkami navlečenými přes boty pro utlumení hluku. Brzy to začne, ale byl odhodlán si předtím ještě trochu užít. Jak přiznal svému parťákovi Matzovi, než odešel z kasáren s děvkou, kterou mu Max sehnal: „Bude stát

nahá na hlavě na Rue Principále za hrst franků a něco, čeho by si mohla šňupnout. Nikdy nevíš, kámo. Nechci umřít jako panna."

Dostal se do ní. Zachrochtal a přitlačil. Zase se zachechtala a zavrtěla zadkem jako mladá holka, která to dělá poprvé.

„Stůj v klidu, kobyлко," zamumlal Schulze svým obvyklým džentlmenským způsobem, „dokud ho tam celýho..."

A právě v té chvíli mu na rozložitých zádech přistálo něco těžkého. Přestože byl silný jako býk, nečekaný náraz ho hrubě hodil dopředu.

„Attention!" vykřikla děvka poplašeně, když do ní jeho úd pronikl hlouběji. „Vylezou mi oči z důlků!"

O vteřinu později se situace opakovala, když na Schulzeho zádech přistál někdo další a následoval Matze nahoru po hrubé zdi na střechu vězení. Několik dalších sekund Schulze držel váhu několika legionářů a vojáků Wotanu, kteří ho používali jako druh žebříku, jenž jim pomohl zdolat zeď. Nakonec toho nechal, když se prostitutce podlomila kolena a svezla se na dláždění. „Oh la la, to ale byla klobása!"

Schulze chvíli váhal, jestli má být její poznámkou našťvaný nebo potěšený. Nakonec, když na něj Max naléhavě šeptal: „Pojď už, ty plemennej bejku, nestůj tam jako prd za bezvětrí, máme práci!" se rozhodl, že to byl kompliment.

Galantně jí políbil ruku a zašeptal jí do ucha: „Zůstaň mi věrná, má milovaná. Já se vrátím a pak ti ukážu, moje malá broskvičko, celou řádku triků, jaký moje německá klobása umí." S tímto slibem se vyšplhal po hrubé zdi za ostatními na plochou střechu, kde se shromáždili, ozbrojení po zuby, připravení vniknout dovnitř.

Max a Schulze spolu načrtli plán útoku. Max, který strávil díky opilství nebo podobným drobným přečinům mnoho nocí v celách, znal vězení důvěrně. Hned

na začátku zdůraznil, že jakýkoli pokus dostat se dovnitř hlavním vchodem vyústí v těžké ztráty pro osvoboditele. Bachaři, jak říkal, měli v dlouhém tunelu, který spojoval vnitřní a vnější konec brány, kulometná hnízda.

„Pokud nebudou ožralí, to ale většinou jsou, nadělalí z nás sekanou.“

„Jestli nemůžeme předním vchodem, Maxi,“ prohodil Schulze bezstarostně, „tak musíme zadním.“ To se ukázalo jako nemožné a nakonec to byl Matz, kdo navrhl střechu.

„Žabáci nás odtamtud nebudou čekat.“

Byl to návrh, který všichni přijali bez námitek, zvláště když Max podotkl: „Cely v horním patře nechávají bachaři pro cvoky.“ Poklepal si na pravý spánek. „Pro ty, co jim straší ve věži. Pokud odtud zaslechnou nějaký hluk, nebudou si ho všímat. Tam nahoře je vždycky nějaký blázen, kterej má o kolečko víc a řve a kvílí a mlátí sebou.“

Dvacítka zachránců - zbytek byl rozmístěn okolo kasáren, připravený k útěku - se pustila do průniku střechou. Nebylo to obtížné. Jako většina budov v té části světa byla plochá střecha mnohokrát opravována, většinou velice nedbale, a za přerušovaného světla půlměsíce, který co chvíli zaplul za mrak, brzy našli volnější záplaty, pod něž mohli zastrčit své nože a páčidla a nadzvednout je.

Když hodiny v křesťanské části města začaly odbíjet tři, byli připravení vstoupit do vězení, každý ozbrojený tím, co měl nejraději - hole, gumové obušky, mosazné boxery, nože - a čekali na Maxův pokyn. Max znal věznici dobře, a proto je povede k cele, v níž byl umístěn von Dodenburg.

Ve své cele v prvním patře Kuno von Dodenburg zpozorněl, když třetí úder hodin utichl. Duté ticho mu bzučelo v uších, což bylo způsobeno napětím. Měl starosti, ale nejen o sebe, i o své muže. Riskova-

li všechno, aby ho zachránili, a Kuno neměl iluze, co by ta svině kapitán Herresbach provedl, kdyby se pokus o útěk nezdařil. Všechny by je dal na místě zastřelit.

Ale věděl, že nesmí myslet na neúspěch. Dokáží to a on udělá všechno pro to, aby spiklencům pomohl. V botách, přes něž si navlékl ponožky, přešel k místu, kde si schoval provizorní nůž. Ve skutečnosti to byl jako břitva ostrý plátek kovu, který vypáčil zevnitř pekelně smrdutého fekálního kbelíku za cenu několika trzných ran a dvou bolestivě zlomených nehtů. Jeden konec omotal svým tílkem na ochranu proti dalšímu poranění. Zbraň to byla primitivní, značně primitivní. Ale na zneškodnění nic netušícího dozorce, který by se ho snažil udržet v cele, stačila.

Teď se postavil za dveře a natahoval uši po kradmém šourání nohou osvoboditelů, v ruce držel svůj nůž, náhle byl zvlhlý potem a nervy mu pulzovaly. Začal odpočítávat sekundy, připravený na útok od dveří cely. Žádný nepřišel.

„U všech rohatých!“ nadával, plný netrpělivosti. „Kde sakra jsi, Schulze?“

Scharfúhrer Schulze v té chvíli stál proti vyzáblému vězni, očividně původem Němci, protože mluvil německy, který byl úplně nahý a blokoval jim cestu z druhého patra.

„Musíš mě pošimrat, abys mohl projít, Adolfe,“ opakoval pořád dokola. „Tak pojď, pošimrej mě, drahoušku!“ Zašklebil se a odhalil ve slabém žlutém světle jediné elektrické žárovky na chodbě dvě řady vymlácených nebo zčernalých zubů. Znovu začal poskakovat, vířit prach z podlahy a opakoval zaklínadlo. „Musíš mě pošimrat, abys mohl projít, Adolfe! Tak pojď, pošimrej mě, drahoušku.“ Tentokrát poslal znechucenému Schulzemu mlaskavý polibek.

To už bylo moc. Schulze nemohl déle čekat. „Tak pojď,“ zavrčel. „Já tě pošimrám, drahoušku!“

Bláznovy povadlé oči se rozzářily. „Nekecáš? Už mě nepošimrali léta. Vážně? Nekecáš?”

Schulze přikývl. „Jasně,” odpověděl a promnul si pěst velikosti malého parního bucharu. „Pojď, já tě pošimráám.”

Jakmile se blázen dostal na dosah, Schulze ho udeřil, ne příliš tvrdě, ale přesto dostatečně, přímo do špičky brady. Blázen padl jako podřátý a než dopadl na podlahu, Matz ho chytil a jemně položil. „Chudák starý voják. Ani ho nezabili.”

„Srdce mé krvácí,” řekl bezcitně Schulze. Pak ležícího muže překročil a zamířil ke dveřím, které vedly z druhého patra a pryč od bláznů.

Věci se nyní odehrávaly rychle. Objevili dva ospalé dozorce, unaveně sklánějící hlavy nad kartami. Rychle se s nimi vypořádali. Dalšího našli na latríně. Zatlačili ho zpátky a potopili do odpadní jámy. Zuřivě odfukoval a bublal, když zmizel ve žluté močůvce. „Neobtěžuj se, nemusíš nás zapisovat,” zasmál se Schulze šťastně. Pak spolu s Maxem zamířili k von Dodenburgově cele a probírali se klíči, které sebrali nešťastnému dozorci. Už to skoro zvládli, bez jediné ztráty...

Herresbach se náhle probudil. Instinktivně věděl, že se něco děje. Vedle něj hošík v polospánku něco zamumlal a měkkou ručkou sáhl kapitánovi do rozkroku. Herresbach dotěrné prsty odstrčil. Připadalo mu, že na něco takového teď není čas. Zavrtěl hlavou a soustředil se. V tomto odlehlém pohraničním městě nebylo nařizeno zatemnění. Ale když hleděl oknem svého pokoje, zdálo se mu, že svítí více světél než obvykle. Rychle pohlédl na zeleně zářící ciferník svých náramkových hodinek. Bylo chvíli po třetí ráno. Od čeho by bylo v tuhle dobu tolik světla? říkal si. Určitě ne od místních domorodých kupců, kteří jediní měli elektrické světlo.

Náhle se posadil. Chlapec vedle něj se otočil, protáhl své nahé tělo a okamžitě upadl do hlubokého, patrně bezesného spánku. Herresbach měl na chvíli pokušení zapomenout na záhadu se světly a přitulit se k němu. Chlapec byl teď holý a pro něj sexuálně velmi přitažlivý. Za rok nebo možná o něco déle začne mutovat, narostou mu chlupy a jistě i vyraší pupínky. Stane se naprosto neatraktivní a kapitán si bude muset najít náhradu. Nebylo vždycky jednoduché najít toho správného pohledného chlapce, kterého by mohl vycvičit pro své nezvyklé chutě a návyky.

Pročistil si uši. Naproti u kasáren, hned za věznicí, se někdo pokoušel nastartovat vzdorující motor jednoho z vojenských nákladňáků. Dokázal rozeznat hrubé vrčení startovací kliky a kuckání motoru, který nechce naskočit.

„*Himmel, Arsch und Wolkenbruch,*“ zaklel němec-ky, jako vždy když mluvil pro sebe. Dělo se něco podivného. Na dnešek nebylo plánováno žádné ranní cvičení a kurýři mířící na velitelství v Damašku by nepoužili nákladňák - jeli by na motorce nebo lehkým automobilem, což bylo ekonomičtější.

Rozhodl se a nahý vyskočil ze zmuchlané postele. Během několika sekund se oblékl, včetně bílé képi. Pak, jako dodatečný nápad, si připnul opasek s revolverem a vykročil ven, jen ještě vrhl poslední rychlý pohled na chlapce mírumilovně spícího na polštáři. Pak zmizel v chladné temnotě. Chlapec už nikdy neuvidí.

Schulze se hlučně zasmál. Dozorce zvedl hlavu k obrovi, který se zjevil zdánlivě odnikud, a pistole v zavalité ruce se mu roztřásla.

„*Que tu veux?*“ otázal se chabým hlasem a dál si pohrával s pistolí.

Schulze jako by pistoli neviděl. „Nech ji bejt, ty buzerante!“ zaduněl.

Francouz nerozuměl německy, ale rozuměl tomu, co se stalo potom. Schulze vykopl velkou nohou. Zasáhl dozorce do pravé holeně. Ten vyjekl bolestí. Pistole mu vypadla z třesoucí se ruky a ohnul se v pase. Schulzeho koleno vyrazilo vzhůru. Zasáhlo ho přímo zespoda do nosu, který se tím mohutným nárazem roztříštil. Chrupavka praskla a kolem vytryskla krev. Francouz zavrával zpět a narazil do betonové zdi.

„*Los!*“ křičel Schulze. „Velitel musí být někde tam.“

Vojáci Wotanu a legionáři vyrazili v divoké změti šerou chodbou. Ze dveří jedné místnosti vystrčil hlavu dozorce, viděl, jak se na něj valí lidská lavina a zapadl zpátky dovnitř. Pak Schulze zaslechl známý hlas.

„*Zu mir, Wotan!*“ zařval von Dodenburg z plna hrdla a jeho pobledlá domýšlivá tvář se zašklebila směsí pýchy a vděku. „*Hier.*“

O minutu později tlouklo půl tuctu řízných vojáků do dveří celý, jako by na tom závisel jejich život. Za další dvě minuty vysvobodili svého milovaného velitele a spěchali chodbou směrem ke svobodě a k nákladňákům, které už na ně určitě budou čekat.

KAPITOLA 2

Herresbach okamžitě poznal, co se děje. V kasárnách legií došlo k jakési vzpouře, odhadoval. Vzbouřenci teď připravovali panhardy, Citroeny a polopásové transportéry v autoparku k útěku. Podle záře světel nad věznicí současně poznal, že se něco děje i tam.

Určitě za to mohli ti proklatí Němci z SS, které nechal internovat v kasárnách. Možná svedli legionáře německého původu. Ať tak či tak, byla to vzpoura malého rozsahu a chvíli váhal, jak se s ní má vypořádat. Kde jsou všichni francouzští důstojníci legie? Zabili je vzbouřenci, nebo je uvěznil v jejich ubikacích? Herresbach věděl, že bez důstojníků nepůjde zbytek neněmeckých legionářů do akce proti svým kolegům. Pouze francouzští důstojníci je přimějí chopit se zbraní.

Několik minut tam v rozpacích stál s revolverem v ruce. Němcům se přirozeně nesmí dovolit uniknout díky hanebné vzpouře, ale v této chvíli nebyl schopen na místě cokoliv učinit. Mohl by samozřejmě zavolat vrchní velitelství v Damašku. Ale od těch, kteří před rokem aktivně kolaborovali s nepřítelem Francie, ne-, mohl očekávat povolení k ozbrojené akci proti Němcům, zvláště když jim v syrské metropoli hleděla přes rameno německá kontrolní komise.

Potom na to přišel. Pokud je nebude mít kdo vést, vzpoura skončí stejně rychle jako začala. Většina obyčejných vojáků byly tupé ovce, pouze následující „vedoucí ovci“. A Herresbach věděl, že „vedoucí ovci“ v tomto odlehklém pohraničním městě je ta arogantní

svině hauptsturmführer von Dodenburg. Nenápadně ho zneškodní a celá ta prohnílá sebranka se okamžitě uklidní.

Rysy mu ztvrdly. Vlastně pro něj bude největším potěšením vyřídit si to s tím německým prasetem osobně. Ale jak to provede?

Ze zamyšlení ho probralo klapání starého kulometu, které znělo jako ťukot rozzlobeného datla. Okamžitě ten zvuk poznal. Byla to jedna z hrstky zbraní z 1. světové války ve výbavě věznice. Kapitán věděl, že právě tahle je umístěna mezi vnitřní a vnější bránou. Některý z dozorců se patrně osvobodil a snažil se zastavit útek.

Herresbach už déle neváhal. Přikrčený, aby ze sebe učinil co nejmenší cíl, vyrazil překvapivě rychle na tak velkého a těžkého muže k hlavnímu vchodu do vězení. Když se teď dostal blíž, slyšel tlumené výkřiky zpoza tlustých zdí, smíšené s pomalým bušením kulometu a hvízdáním kulek, zavrtávajících se do betonu.

Krčila se tam žena. Co tam dělala nevěděl, a nezajímalo ho to. Tvrdě ji udeřil. Praštila se o zeď a v bezvědomí upadla na zem. Zavrčel a olízl si odřené klouby, než se dal znovu do běhu. V hlavním vchodu ležel mrtvý dozorce, roztažený v extravagantní pozici, v níž ho zastihla násilná smrt. Přeskočil tělo. Postavil se zády ke dveřím a zlehka do nich kopl. Trochu se pootevřely. Vrhł rychlý pohled dovnitř. V temnotě spojovací chodby viděl vzteklé záblesky kulometné palby směrem dovnitř věznice. Neváhal. Vyrázil chodbou k místu, kde seděla obsluha kulometu. Desátník, velitel kulometníků, zaslechl ozvěnu kroků. Otočil se a poznal kapitána.

„Hotový peklo, pane," vydechl a z rány po straně obličeje mu tekla krev. „Ale držíme je - tak tak. Jenže jim stačí počkat, až se nám zasekne kulomet nebo budeme muset nabít nový pás, a mají nás."

„Rozumím." Nechtěl slyšet žádná vysvětlení. „Chci se dostat dovnitř. Ale tak, aby mě tamti neviděli."

Desátník vypadal šokované, jako by velký kapitán právě zešílel, ale znal Herresbachovu reputaci, proto se nehádal.

„Tudy doprava, pane.“ Ukázal na malé dveře v boční stěně. „Nahoru po schodech a jste na vrcholku vnitřní zdi. Potom...“ Ale Herresbach už byl pryč, protáhl se malými dveřmi a šplhal po točitém schodišti, které vedlo dovnitř vězení.

Útočníci teď leželi na zemi v těžké kulometné palbě přicházející z vnější chodby.

„Kurva drát!“ nadával Schulze, když tam ležel a kulky pročesávaly vzduch těsně nad jeho hlavou. „Proč jsem nepočítal s tímhle?“ Myslel kulomety. „Jedinej granát a ty žabožroutský úchylové by se pěkně proletěli.“

Za jiných okolností by se von Dodenburg Schulzeho vztekem bavil, ne však teď. Až dosud šlo všechno hladce. Teď tenhle jediný kulomet zadržel celý útěk a už neměli mnoho času. Brzy zazní poplach a pak budou pravděpodobně čelit plné síle armády vichystické Francie v Sýrii. Musel něco udělat a musel to udělat zatraceně rychle. Jenže co?

Byl to obr Max, bývalý komunista se zrzavou bradou, kdo přišel s odpovědí.

„Pane hauptsturmführere,“ obrátil se k von Dodenburgovi, jako by už byl součástí první roty Wotanu.

„Ano?“

„Použili jsme tady Schulzeho jako žebřík, abysme se dostali dovnitř.“

„Jo, to jste teda sakra udělali,“ souhlasil Schulze ponuře. „A přitom jste skoro zničili můj sexuální život.“

Max Schulzeho ignoroval. „Můžeme zkusit to samý, abysme se dostali ven. Aspoň někdo z nás. Když se dostaneme za ně a překvapíme je zezadu...“ Nedo- končil větu. Místo toho sevřel chlupaté tlapy a zakrou- til jimi, jako by z dozorců ždímal život.

Von Dodenburg neváhal. Věděl, že nemá čas. „Použijeme támhleten kout. Táhle vpravo, vidíte ho? Tam nemůžou střílet.“

Schulze otevřel ústa k protestu, ale v oslnivých záblescích kulometné palby v plné síle viděl, že by to k ničemu nebylo. Poraženecky svěsil ramena.

Von Dodenburg se začal plazit směrem ke zdi. Francouzský střelec okamžitě otočil zbraň proti němu. Do dlažby po obou stranách jeho těla bušily kulky a úlomky kamene ho řezaly do tváře. Nezastavil se. Ještě kousek, a bude mimo dostřel. Francouzský kulometník to musel také vědět. Vypálil další spršku na plazícího se muže. I ve tmě von Dodenburg viděl, jak se kulky přibližují a při dopadu na zem od nich odletují fialové jiskry. V poslední chvíli zoufale skočil vpřed a střely neškodně prořízly vzduch za ním. Dokázal to.

Nějakou chvíli odpočíval a pokoušel se zklidnit těžký dech. Pak se opět dokázal ovládnout, dech měl klidný a ani ruce se mu neklepaly. Osahal zeď. Byla postavena z nahrubo otesaných kamenů. Byla na ní spousta úchytů. I ve tmě by to mohl zvládnout. Plívl si do dlaní jako dělník před začátkem perného pracovního dne a nahmatal první úchyt. O chvíli později už šplhal nahoru. Schulze za ním znovu vztekle zaklel a řekl si, že nemůže nechat velitele jít samotného. Ale teď už bylo pozdě. Proto se otočil k ostatním, ležícím na dláždění za ním.

„Až velitel umlčí ten žabáckej kulomet, jdeme, a to kurevsky rychle. Čas běží. Jasný?“

Ozvalo se souhlasné mručení, ačkoli Matz byl jediný, kdo byl na pochybách, zda velitel dokáže tak lehce zneškodnit francouzský kulomet. Ale nechal si to pro sebe.

Von Dodenburg se přehoupl přes hranu zdi a přikrčil se v temnotě. Trochu funěl a poslouchal, jak se zbytek Schulzeho party snaží v kasárnách nastartovat nákladáky. Ale v pohraničním městě byl teď všude

hluk, protože obyvatelstvo také slyšelo, že se děje něco podivného v kasárnách a ve věznici. Hádal, že nebude trvat dlouho než úřady zjistí, že se něco pokazilo, a začnou jednat. Bylo nutné, aby umlčel ten zpropadený kulomet a všichni se mohli dostat ven dřív, než propukne opravdová bitva.

S nyní už tišším dechem pokračoval v cestě, hmatal po stěně a snažil se najít nějakou cestu dolů do zad kulometníků tam dole. Pak nahmatal dveře, které by se mohly otevírat na chodbu vedoucí do přízemí. Ale byly zamčené nebo zapřené zevnitř. V duchu zaklel a byl nucen jít dál, tápat ve tmě po zdi.

Málem začal pociťovat beznaděj a chtěl to vzdát, když ucítil závan chladnějšího vzduchu, ztěžklého zápachem kočičí moči a zatuchlinou staré věznice. Okamžitě si uvědomil, že někde poblíž je otvor. Srdce mu poskočilo. To je ono! Sunul se dál a pak najednou strnul. V rámu dveří, jako středověká socha, na něj hleděla tichá postava. Chvilí cítil, jak mu na zátylku šokem vstávají chlupy. Kdo je ta duchovitá postava, čekající na něj?

Zjistil to, když na něj alsaským dialektem promluvil dobře známý hlas.

„Výborně, člověk, se kterým se chci potkat! Hauptsturmführer von Dodenburg osobně.“

„Vy, Herresbachu?“ opáčil Kuno.

„Přesně. Koho jste čekal? Možná Ježíška...“

„*Arschloch!*“ vykřikl von Dodenburg a vyřítil se vpřed.

Okamžitě se však zastavil, když Herresbach přikázal: „Zůstaňte stát, jestli chcete žít o něco déle.“

V Herresbachově hlase zněl dostatek autority - a hrozby - aby ho zastavil. Pomyslel si, že francouzský důstojník bude asi ozbrojený, a on má pouze svůj hrubý nůž. Co by měl udělat? Věděl, že od Herresbacha nemůže očekávat slitování. Pokud by nic nepodnikl, Schulze, Matz a ostatní, kteří ho zachránili, by za

to zaplatili, možná i svými životy. Udělal další krok vpřed.

„Řekl jsem, zůstaňte stát!“ opakoval hrubý Herresbachův hlas rozkaz. Francouz sáhl dozadu na opasek pro revolver. Vytáhl ho z pouzdra a uvolnil pojistku.

Kuno ho ve tmě přesně neviděl, ale poznal ostré kovové cvaknutí. Herresbach byl ozbrojený a dříve nebo později svou zbraň použije. Alsasan neznal milost. Bylo jasné, co musí udělat - buď ho zabije, nebo bude zabít.

„Pojďte blíž - pomalu,“ slyšel Herresbacha, jako by mluvil z velké dálky. „Zvedněte ruce.“

Von Dodenburg na okamžik zaváhal. Udělal pravou rukou rychlý pohyb. Zvedl obě ruce a vyrazil vpřed, s tělem strnulým čekal na první náraz Herresbachovy kulky. Nevěřil Alsasanovi, který neznal pojmy jako důstojnická čest nebo pravidla války.

Ted' už ho dokázal rozeznat jasněji. Herresbach vystoupil z temného stínu dveří. V pravé ruce držel revolver, pevně namířený na něj. A uculoval se, triumfálně cenil velké žluté zuby podobné náhrobním kamenům. Myslel si, že má v ruce všechna esa, to von Dodenburg viděl. Hodlal si tento okamžik vítězství vychutnat do poslední vteřiny.

„Myslel jste si, jak nejste chytrý, von Dodenburgu, že? Vy Němci jste v tomhle všichni stejní. Udělat zrádce z našich vojáků, stejně jako jste to učinili s bandou kolaborantů v kontinentální Francii.“ Zasmál se. „Tentokrát jste si vybral špatného člověka, na něhož jste chtěl zkoušet svoje domněle skvělé triky.“

„Alespoň nejsem úchylnej zvrhlík jako vy, Herresbachu,“ popíchl ho von Dodenburg. Říkal si, že pokud si ho bude dobírat, Francouz by mohl ztratit sebekontrolu. „Já jsem poctivý voják. Nemám nákladač plný perverzních malých chlapečků jako vy.“

„*Sale cochon!*“ štěkl Herresbach. Stiskl spoušť v tomtéž okamžiku, kdy se von Dodenburg vrhl vpřed.

Kuno vykřikl bolestí. Hluboko do pravé nohy se mu zaryla střela, pálcí jako do ruda rozžhavený pohrabáč. Plnou vahou dopadl na Herresbacha. Druhý muž ztratil rovnováhu. Zavrával směrem ke zdi, hned nad schody vedoucími dolů, kde byla obsluha kulometu. Zoufale se pokusil znovu získat rovnováhu, ústím zbraně tloukl von Dodenburga do bolestí stažené tváře.

Kuno cítí, jak omdlévá bolestí v noze. Ale nedovolil si ztratit vědomí. Slyšel, jak zdola volá desátník: „*Le Capitaine — il est blessé!*” Klapot kulometu utichl. Kuno nečekal, až znovu spustí. Trhl svým nožem zleva doprava přes Herresbachovo vypracované břicho a snažil se najít místo, kde by mohl zarazit nůž hlouběji. Našel je těsně pod pupkem. Na nic nečekal. „Vyzkoušej tohle, ty perverzní svině!” vykřikl a z posledních sil se opřel do rány.

Herresbach zakvičel jako zaříznuté prase. Záda se mu prohnula jako napjatý luk. Ještě jednou praštil Kuna pistolí do obličeje. Tentokrát byl úder slabší. Kuno jej sotva cítil. Ale ochaboval.

„Chcípni... hajzle... Chcípni!” sykl a znovu bodl nožem. Cítil, jak mu po pravé ruce stéká horká krev. Z posledních ubývajících sil trhl nožem nahoru a před očima se mu snášel černý závoj. Ostří prasklo. Herresbach cosi zašeptal a oba dva, zaklesnutí do sebe jako vášniví milenci v posledním objetí, se kutáleli po schodech dolů, odkud z plna hrdla volal Schulze: „Nahoru po zdi, vy psi! Dělejte, pohněte prdelí... Nahoru po tý zasraný zdi a pomozte veliteli!”

To bylo poslední, co Kuno von Dodenburg slyšel, zatímco Herresbach pomalu umíral.

POSLÁNÍ

Führer se smál. Jako vždy se cítil v pohodě se svou družinou z SS, zvláště z jeho osobní stráže, *Leibstandarte*. Byli tu všichni, starší příslušníci, noví důstojníci i několik nově povýšených poddůstojníků, kteří si vybojovali prýmký za poslední dva roky bojů pluku po Evropě. Byl tu Sepp Dietrich, samozřejmě náčelník štábu Keitel a pak mladší: Peiper, Bremer, Frey. Ti všichni to dotáhnou na generály, pokud válka potrvá dostatečně dlouho - a oni přežijí.

V postranní řadě stál von Dodenburg s tváří stále bledou po měsíční hospitalizaci v Athénách, opíral se o hůl a záviděl jim, stejně jako jeho nadřízený Sup. Protože Wotan neměl být v první vlně útoku jako *Leibstandarte*. Wotan se dosud dostatečně nevzpamatoval z poslední mise a ztrát v Iráku. Vlastně stále čekali na posily z Říše. Ovšem Vůdce oba důstojníky ujistil vzápětí po jejich příchodu na tuhle novou budoucí frontu: „Ničeho se nebojte, drahý obersturmbannführere Geiere, a ani vy, von Dodenburgu. SS Wotan opět brzy zasáhne do boje. Pro své hrdiny z Vůdcovy úderné brigády vždycky najdu využití." Hitler se zasmál a Sup si v jedné strašné chvíli pomyslel, že ho snad štípne do tváře, jak byl zvyklý dělat mladým příslušníkům SS.

„Až tenhle útok začne," obrátil se Hitler k důstojníkům *Leibstandarte*, „můžete mi věřit, pánové, že svět zatají dech a roztřeše se. Protože tehdy naši přátelé i nepřátelé poznají, že můžeme dobýt celý svět. V Irá-

ku jsme udělali chybu. Ale byla malá a naši spojenci nebyli tak efektivní, jak jsme od nich očekávali. Nyní však spoléháme jen sami na sebe - a stále můžeme dosáhnout našeho cíle a přinutit svět třást se před silou německých zbraní." Podupával nohou a mával zařatými pěstmi, jako by tančil nějaký venkovský tanec.

Sup se při těchto slovech ušklíbl, ale nic neřekl. Ani von Dodenburg. Místo toho myslel na všechny mrtvé Němce, jejichž kosti ležely v irácké poušti bez většího důvodu. K čemu to všechno bylo? Angličané nakonec zvítězili, opět vládli a to, co zbylo z Wotanu, s odřenýma ušima uniklo - tlupa naháněných uprchlíků, pronásledovaných zraněními a nemocemi. Tohoto červnového rána, kdy Hitler připravoval výpad přes řeku Bug do Ruska, všechno, čeho byli vojensky schopní, bylo jistit z boku *Leibstandarte*. „Jak mocní padají...," hořce promluvil sám k sobě.

Sup se otočil a zíral na něj přes monokl, jako by mladšího muže viděl poprvé v životě. „Až pánové z *Leibstandarte* budou mít vážné ztráty, von Dodenburgu, budou nás potřebovat. Hitlerovým oblíbencům dodáváme potravu pro děla. Potom oni - a také Vůdce — poznají hodnotu úderného pluku SS Wotan."

Von Dodenburg byl zděšen Supovým bezcitným postojem. To bylo vše, co pro něj muži Wotanu — možná by bylo výstižnější slovo „chlapci" — představovali? Potravu pro děla, umírající jen proto, aby Wotanu, nebo ještě spíše Supovi, vynesli pozornost vojenských autorit?

Otevřel ústa k protestu, ale pak si to rozmyslel. Znal Supu už dlouho. Místo toho pozvedl noční dalekohled a zaostřil jej na nepřátelskou stranu řeky. Zdálo se, že se tam nic nehýbe. Z malých ruských doškových chalup, *izeb*, nestoupal žádný kouř. Ani žádný pes nevyl v nočních stínech. Z toho všeho by mohl von Dodenburg soudit, že krajina za řekou vůbec není obývaná lidmi.

Nicméně věděl, že tomu tak není. Byli tam lidé, možná už vzhůru a čekající, až se přiblíží v útočných člunech, aby je kosili po stovkách, po tisících. Zachvěl se.

„Přeběhla vám po břiše veš?“ ptal se Sup bez zájmu.

„Něco takového, obersturmbannfuhrere,“ odvětil.

„Nebojte se, von Dodenburgu, projedeme skrz ně jako hovno nohavicí.“

„Ano, pane obersturmbannfuhrere,“ odpověděl Kuno nepřesvědčivě.

Těsně před nimi se něco pohnulo. Vůdce odjížděl, než bitva začne. Nikdo nechtěl mít na svědomí Hitlerovu smrt - dlouho by nepřežil, pokud by se Vůdci něco stalo.

Klaply podpatky. Natažené paže vylétly vzhůru. „*Heil Hitler!*“ zvolaly drsné hlasy. Hitler byl na cestě do bezpečí svého velitelství.

Von Dodenburg zvedl paži k pozdravu chabě. Nebylo to jen jeho zraněním. Byl to hlavně pocit zklamání. To všechno tu už bylo. Polsko 31. srpna 1939, Holandsko 9. května 1940... Všechny tyhle začátky za poslední dva roky, kdy vzrušení kulminovalo, když se shromáždily tanky, dělostřelectvo zaujalo pozice a přechota se připravila k pochodu. Jaké naděje všichni měli! Samozřejmě tu byla vítězství, velmi odvážné činy, medaile, vyznamenání. Ale pokaždé se cena zaplacená lidskými životy zvyšovala a nakonec ona velká vítězství jako by nic nevyřešila. Nyní, za svítání 22. června 1941, opět bojovali proti možná nejsilnějšímu nepříteli ze všech, sovětskému Rusku. Ale přinese vítězství v téhle obrovské zemi konečně mír a ukončí krveprolití? Von Dodenburg, zmatený mladý muž, nevěděl.

Asi kilometr odtud, dobře maskovaný ve svém úkrytu nedaleko první linie ruské obrany, další mladý muž, s tmavou pletí a pohledný, oblečený v uniformě se zelenými nárameníky NKVD* také odložil svůj noční

dalekohled. Už od doby, kdy byl jako mladík a syn bohatých indických rodičů vyslán do Německa, bojoval proti fašismu a za věc sovětské vlasti. Když nyní sledoval fašisty z SS, které před několika týdny skoro vlákal do pasti, byl přesvědčen, že tentokrát neuniknou. Tentokrát si jdou projistou smrt.

Spokojený, že pro tuto chvíli udělal vše co mohl, někdejší poručík Singh z „indické legie“ se vydrápal z úkrytu a zamířil k čekajícímu motocyklu, který ho odveze zpět na armádní velitelství.

Scharführer Schulze, vybírající si špičkou bodáku špínu zpod nehtů na palcích u nohou, prohodil ke stejné zasmušilému parťákovi, „bavorskému vidlákovi“ Matzovi: „Kupujte hřebeny, hoši! Čekají nás všivý časy...”

* Sovětská tajná policie a výzvědná služba.